CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Maig 2015 · núm. 172 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

l'Estat controla les persones, el capital les regula

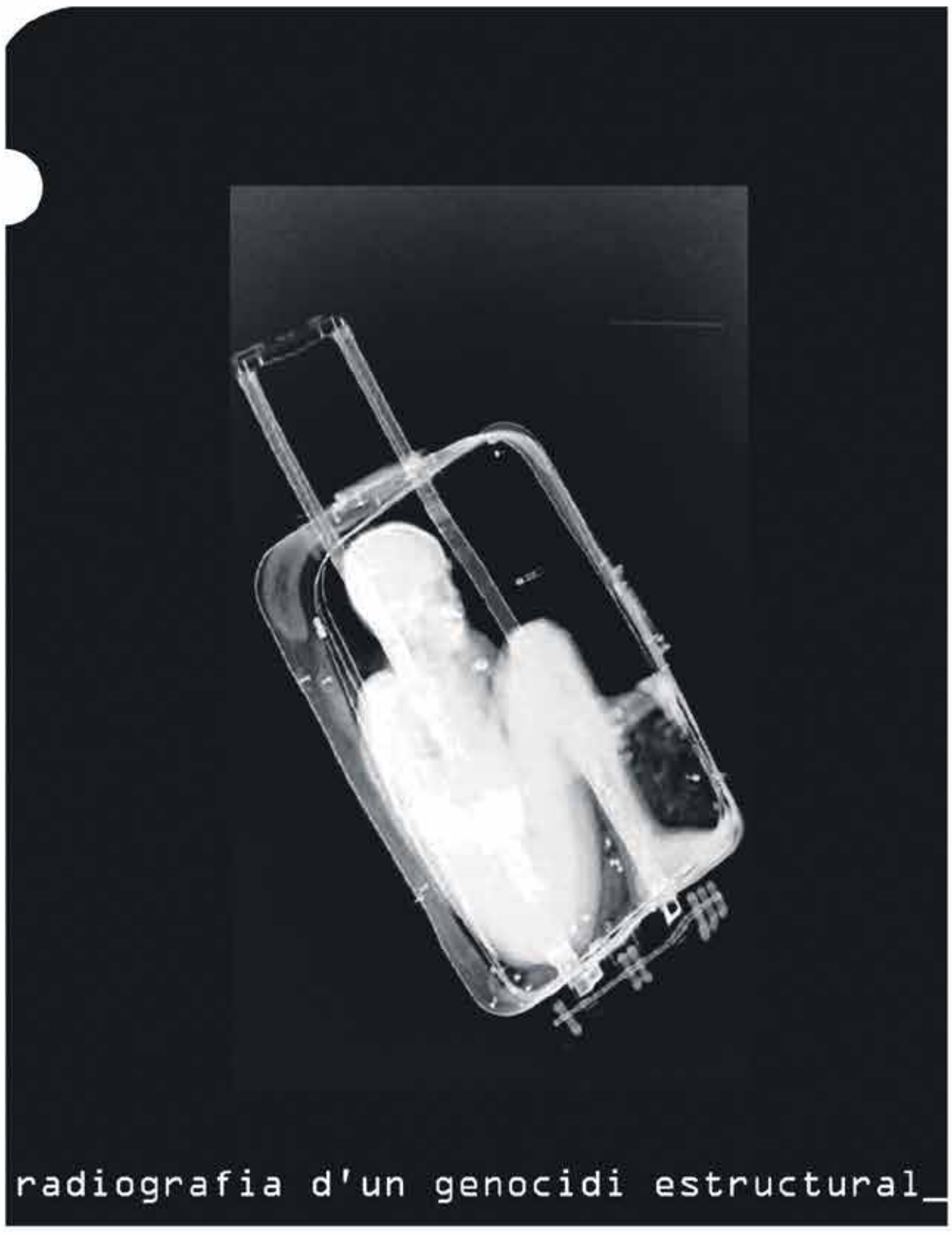

Disseny: Dídac Salau

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

La gran estafa dels poders econòmics i polítics

La EPA corresponent al primer trimestre del 2015, no fa sinó punxar el globus mediàtic dels poderosos (polítics, empresaris, FMI, Comissió Europea i BCE) sobre la recuperació i sortida de la crisi, a causa de les polítiques suïcides i criminals de retallades i robatoris i mostra el sofriment que pateixen les persones, la majoria social.

L'ocupació (persones amb ocupació) descendeix a l'Estat espanyol en 114.300 persones és a dir, es destrueix ocupació, situant-se el total d'ocupats i ocupades en 17.454.800 persones. El sector privat ha baixat l'ocupació en 143.500 persones i el públic l'ha augmentat en 29.200.

Paradoxalment l'atur disminueix en 13.100 persones en aquest trimestre, però en canvi la taxa d'atur augmenta en set centèsimes, situant-se en el 23,78% al conjunt de l'estat, és a dir, 5.444.600 persones. L'explicació d'aquesta paradoxa és molt senzilla: disminueix la població activa en 127.400 persones i baixa la taxa d'activitat en 32 centèsimes, situant-se en el 59,45%. Centenars de milers de persones, bé per edat (majors de 64 anys), bé per emigració, deixen de pertànyer a la població activa.

L'ocupació a temps complet baixa el primer trimestre en 130.600 persones, mentre que l'ocupació a temps parcial continua el seu creixement (16.300). Alhora el nombre de persones assalariades segueix la seva carrera cap a la baixa: 89.200 persones assalariades menys en aquest trimestre.

El dolor i el sofriment augmenta encara més, quantitativament i amb major intensitat (és a dir menys recursos encara) i així, el nombre de llars que tenen a tots els seus membres en atur augmenten en 27.300, fins a situar-se en 1.793.600 llars.

La sèrie de la EPA sobre els fluxos de persones que troben una ocupació i que la perden cada trimestre, des del 2008 fins al 2015, no deixa lloc a dubtes, cada trimestre la perden moltes més persones que la troben. Aquest mite del "nou-vell miracle de l'economia espanyola com la que més creix…" ni tan sols se sustenta numèricament: més atur, menys ocupacions, més migracions, major pobresa i amb més intensitat en cada vegada més llars, menys ocupacions de qualitat i a temps complet, menors ingressos salarials (tots els nous contractes realitzats en el 2014 i principis del 2015, es fan amb salaris dels anys 80)…

Aquesta retòrica dels poderosos: polítics, empresaris, FMI, Comissió Europea i BCE, mostra el menyspreu més absolut per les persones, a més d'insultar-nos de manera constant i quotidiana. Pretenen fer bona la nostra submissió per autoritarisme i, a més que diguem allò de Pessoa…"Es pixen sobre nosaltres i hem de dir que està plovent".

Només pararem la barbàrie si ens enfrontem i no ens resignem. Per això la lluita és l'únic camí.

"La noció hegemònica del que és el benestar encara està molt vinculada al consum"
Amaia Pérez Orozco, economista i feminista

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Autònoms i subcontractades per Telefònica-Movistar en vaga indefinida #ResistènciaMovistar

FESIM-CGT, CGT Telefónica, blog Teleafónica

Des del passat 28 de març, després de diverses assemblees de treballadors/es les contractes de Movistar estaven en vaga indefinida a Madrid. Després es va estendre a més províncies i a partir del 7 d'abril va passar a ser a nivell estatal. CGT va convocar més de 160.000 autònoms i treballadors/es de contractes i subcontractes de Telefònica-Movistar a la vaga estatal indefinida a partir del 14 d'abril des de la Federació de Metal (primer ho va intentar per al 7 d'abril però no va ser possible per un tema legal de plaços per tenir que passar per la mediació del SIMA), per donar cobertura legal a totes les treballadores de les contractes de Movistar com també a totes les autònomes.

Des del Grup Telefónica la CGT també ha participat activament en aquesta mobilització, treballant coordinadament amb CGT Metall, que és el Conveni que s'aplica a la majoria d'aquests treballadors, per poder unir lluites conjuntes dins del sector de les Telecomunicacions.

Aquestes són les reivindicacions que constaven en la nostra convocatòria de vaga:

1. El motiu de la vaga és pressionar les empreses de telecomunicacions i Telefónica-Movistar per la retirada del contracte de bucle i perquè retirin les pèssimes condicions que imposen als treballadors de les seves contractes (empreses col·laboradores) i que afecten també a tots els subcontractats, autònoms dependents o no, ja que en molts casos estan en cessió il·legal com demostren diverses resolucions de les Inspeccions de Treball. La CGT i altres sindicats de diferents àmbits, havien promogut la celebració de les reunions pertinents per resoldre el problema de les infraccions legals registrades en aquest subsector per la Inspecció de Treball, i la principal empresa Telefònica havia rebutjat qualsevol possible solució.
2. L'objectiu d'aquesta vaga és; a igual treball, igual salari. Aquesta igualtat és un dret constitucional bàsic:
* Un mateix conveni col·lectiu per als que fan la mateixa feina, amb les condicions de nou ingrés de Telefónica, per a qualsevol dels centenars d'empreses de contracta segmentades, eliminant els falsos autònoms que són sotmesos a una precarietat esclavista.
* Tenir tots/es unes mateixes condicions laborals, en jornada, salari, etc., deixant de treballar així les més de 60 hores setmanals que moltes persones es veuen forçades a realitzar.
* Tots en plantilla de Telefónica-Movistar i quan un/a treballador/a sigui acomiadat com improcedent tindrà l'opció de reingressar o triar la indemnització. Ningú podrà ser acomiadat per baixes mèdiques justificades i en les guàrdies es conciliarà la vida personal i laboral compensant com a Telefónica.

Una vaga per derogar el nou contracte amb Telefónica

El personal d'empreses contractades, subcontractades i autònomes que treballen per a Telefònica-Movistar van iniciar la vaga per a derogar el nou contracte que la multinacional havia signat amb les empreses contractades, que és precari i converteix a tothom en esclaus, i que les autònomes passin a ser plantilla fixa, ja que duen a terme exactament el mateix tipus de feina.

Davant les condicions imposades per part de Telefònica-Movistar, les treballadores d'empreses contractades, subcontractades i autònomes que treballen per aquesta companyia van convocar una vaga indefinida a Madrid que començava el passat 28 de març. La protesta estava motivada pel darrer contracte signat per Telefònica amb les empreses auxiliars, contracte que afecta al voltant d'unes 20.000 persones i que rebaixa un cop més els barems de pagament i que porta a les treballadores a patir unes condicions laborals i salarials intolerables. Les treballadores també reclamen contractes de vuit hores.

La baixada de barems és tan gran que qualsevol treballador d'una empresa subcontractada no guanyaria més de 600 euros. Les condicions han empitjorat contracte rere contracte, fins el punt que tot treballador disposa del seu cotxe, la seva benzina, realitza jornades de dilluns a diumenge, treballa entre deu i dotze hores diàries, i si no treballes no cobres.

A més les empreses subcontractades han apostat per desviar el personal de la plantilla fixa a convertir-lo a autònom, que resulta més econòmic. Ara, amb aquets nous barems, l'autònom ja no pot sobreviure. Els salaris són tan minsos que per a fer més instal·lacions i poder cobrar una mica més, les treballadores se la juguen en prevenció de riscos laborals, amb un risc més elevat de patir accidents laborals.

Tant les empreses subcontractades com els autònoms van rebre pressions per part de les empreses contractades per a signar l'acord entre aquestes i Telefònica, que havia d'entrar en vigor el mes de maig.

A Madrid, Telefònica treballa amb vuit empreses contractades i prop de 200 subcontractades, i a Barcelona té 624 empreses subcontractades, a més de centenars a la resta de l'estat.

El passat 25 de març el Comité d'Intercentres de Telefònica va decidir en ple ordinari per unanimitat recolzar les mobilitzacions convocades pels treballadors i treballadores d'empreses contractades de Telefònica, personal subcontractat per aquestes i les autònomes.

FESIM-CGT davant el conflicte de les subcontrates de telefonia a nivell estatal

FESIM-CGT va convocar Vaga Indefinida des del 14 d'abril a les subcontrates de telefonia del conjunt

Autònoms i subcontractades per Telefònica-Movistar en vaga indefinida

de l'estat. Davant el conflicte de les subcontrates de telefonia a nivell estatal la FESIM-CGT va manifestar a l'opinió pública el següent:

1. Que als mitjans de comunicació no els ha quedat més remei que parlar, a la seva manera, de les condicions precàries i infames de subcontractació que pateixen els treballadors/es afectats/des, davant la decisió de milers d'ells de dir prou, per mitjà d'una vaga indefinida.
2. Que tot aquest conflicte neix, en primer lloc, pel lliurament del govern Aznar al seu amic Alierta, per a reconvertir l'injuriat monopoli estatal de les comunicacions en una presumpta panacea de llibertat en les comunicacions. El que des d'organitzacions com la CGT vam denunciar llavors, s'està comprovant ara. Sofrim un monopoli privat de personatges que, mentre augmenten els seus ingressos coneguts, d'un a set milions d'euros anuals, converteixen un treball tècnic i d'assistència als consumidors, en un esclavatge de desenes de milers de persones i en un servei al client deplorable i només encaminat al seu negoci.
3. La Vaga convocada a Madrid per AST des del 28 de març, es converteix en l'espurna que genera una resposta a pràcticament tot l'estat espanyol. A partir d'aquesta vaga, altres sindicats, hem donat suport aquesta mobilització amb les eines que la legislació actual ens permet.
4. UGT i CCOO, que van entrar en el conflicte perquè les plantilles afectades s'havien mobilitzat autònomament, van pretendre ràpidament rebaixar la mobilització per a tenir un escenari més favorable al tipus de negociació que solen fer.
5. En l'acte de mediació del 8 d'abril, els sindicats oficials van pretendre canviar la vaga indefinida per un calendari de vagues. No ho acceptem cap dels sindicats convocants ja que considerem que són els treballadors els que han decidit la vaga i només a ells els toca decidir la seva continuitat o paralització.
6. Sobre les acusacions d'algun mitjà informatiu en el sentit de que aquestes mobilitzacions eren una maniobra electoralista dels sindicats que donem suport la mobilització, vam remarcar:

a. Qui origina aquest conflicte és Telefonica-Movistar amb la seva decisió unilateral d'empitjorar les condicions de les subcontractes.
b. Enfrontar-se al sistema, quan els poderosos ens volen convertir en esclaus, és el deure de qualsevol sindicat de classe. Si amb això cridem als afectats a compartir la nostra manera d'entendre el sindicalisme, només estem complint amb la nostra obligació anarcosindicalista.

Per això, des de la Federació del Metall estatal i des del Comitè Confederal de la CGT hem estat donant suport i eines jurídiques i sindicals i compartint la lluita, amb tots els companys i companyes de les subcontrates de telefonia del conjunt de l'estat per als quals vam convocar la Vaga Indefinida des del 14 d'abril de 2015.

En paral·lel a la vaga hem estat exigint als responsables d'aquesta situació: govern, Telefonica-Movistar i patronals del metall i altres sectors afectats: que reconeguin com únics interlocutors d'aquest conflicte als/les treballadors/es afectats/des (falsos autònoms o contractats), que s'obrís una negociació a nivell estatal, s'acceptés la incorporació de tots aquests col·lectius precaritzats en la plantilla de Telefonica, igualant així les condicions de treball, i que s'acabi d'una vegada per sempre amb la precarietat i el règim semiesclavista que ha generat l'actual Direcció de Telefonica amb César Alierta al capdavant.

Una vaga activa decidida i coordinada des dels mateixos treballadors i treballadores

Si una cosa cal destacar d'aquesta vaga indefinida molt potent a nivell estatal a tot el sector de contractes, subcontractes i autònoms, és com tot el teixit precari i atomitzat s'ha unit de forma molt contundent contra el gegant de les telecomunicacions Telefònica, tot i els intents de CCOO i UGT en el sentit de desactivar la vaga de múltiples formes.

Aquesta vaga és activa: Els piquets, treballadors/es han estat al carrer dia sí i dia també lluitant la vaga cada hora, cada minut, contra l'esquirolatge, les coaccions empresarials i l'ocultació als mitjans que està realitzant Telefònica. Es tracta d'un pols molt important que pot sentar precedent.

El 16 d'abril, a petició de les vaguistes a la FEMEC-CGT, es va realitzar una assemblea amb moviments socials del territori a Barcelona. Van sorgir moltes iniciatives, com una crida a recolzar econòmicament als vaguistes amb una caixa de resistència i la convocatòria d'una manifestació de treballadors de contractes, subcontractes i autònoms Movistar a Barcelona el dilluns 20 d'abril davant la botiga de Telefònica a Plaça Catalunya, una manifestació per trencar el silenci mediàtic i mostrar suport social a la mobilització.

La marea blava de les subcontractes de Movistar omple el centre de Barcelona

El 20 d'abril per primer cop treballadors de plantilla de la multinacional Telefónica es van unir a la vaga que mantenien els empleats d'empreses que fan feines per a la companyia de telecomunicacions.

Els treballadors que pertanyen a les empreses que treballen per a Movistar van completar la jornada de protestes amb una manifestació entre el Portal de l'Àngel i la Plaça de Sant Jaume. Si durant el matí els vaguistes s'havien concentrat a la Diagonal fent arribar les seves reivindicacions als grans mitjans de comunicació, a la tarda tocava manifestació.

La botiga del Portal de l'Àngel que Movistar té com aparador dels seus productes més punters va ser el punt de concentració. A les 19 hores davant del cèntric establiment es podien veure moltes armilles blaves amb noms de diverses empreses que, en gairebé tots els casos indicaven que els seus portadors feien feines per a l'antic monopoli. Era una veritable marea blava. Però també grups de treballadors de la matriu s'havien unit a la mobilització, amb la reivindicació de que els treballadors subcontractats entrin a la plantilla de l'antiga Telefónica. També era visible la participació de militants de CGT o Cobas, d'organitzacions diverses i de col·lectius com els iaioflautes.

Una manifestació fins a plaça de Sant Jaume plena de crits i consignes, contra la precarietat i en defensa de la seva decisió de gestionar el conflicte al marge dels aparells burocràtics del sindicalisme institucional.

Nosaltres lluitem, nosaltres decidim. Cap negociació sense nosaltres

El 23 d'abril es coneixia el quart esborrany de la reunió de CCOO i UGT amb la Patronal. Era, una vegada més, un document proposat per la Patronal de les Contractes, un esborrany, però el redactat estava en format d'acord.

Era un document que mostrava un acostament de postures entre UGT i la patronal, mentre que CCOO mantenia una opinió més allunyada d'aquest consens i qualificava les negociacions de "bloquejades", advocant per la presència de Telefònica en les mateixes.

Davant d'això, els comitès de vaga de AST, CGT i Cobas, més els representants provincials de les respectives assemblees, constituïts com Coordinadora Estatal de la Vaga, van valorar la proposta de la patronal i la reunió així:

"En primer lloc, volem dir bé alt i clar que aquesta reunió hauria de celebrar-se entre Telefònica i els comitès de vaga. És Telefònica la responsable última de la situació que vivim i som els comitès de vaga triats en les assemblees qui representem als tre-

Autònoms i subcontractades per Telefònica-Movistar en vaga indefinida

balladors i treballadores que portem tants i tants dies de vaga indefinida. Per tant , reclamem l'obertura d'una taula de negociació amb Telefònica immediatament.

En segon lloc, volem manifestar que, encara que no ens agrada ni reconeixem aquesta taula de negociació entre CCOO-UGT i la Patronal, la simple existència d'aquesta taula de negociació és en si mateixa un èxit de la vaga i la mobilització que estem portant a terme. Sense la vaga que estem fent i defensant cada dia, ni aquesta ni cap altra negociació serien possibles. Mai fins a avui s'havien assegut TOTES les empreses contractistes juntes, ni de bon tros a nivell estatal. Per tant, hem de felicitar-nos per ser el primer fruit palpable del nostre esforç.

En tercer lloc, creiem que l'esborrany de la patronal és inacceptable, puix que segueix sense derogar el Contracte Mercantil, no estableix les bases per a un conveni propi del nostre sector, no lliga cap reducció de la subcontractació i ho deixa tot obert, sense contingut, difuminat i imprecís per a una posterior taula de seguiment de l'acord.

Totes i tots sabem que si la vaga es desconvoca sense concrecions, després costarà moltíssim tornar a engegar de la mobilització, máxime si a més no hi ha una clàusula anti-repressiva en l'acord que impedeixi les represàlies empresarials. En definitiva, aquest esborrany és un altre bast intent de desmobilitzar-nos, d'enganyar-nos i fer-nos baixar els braços de la nostra lluita".

Per tant van decidir que la vaga continuava endavant, fent especial emfàsi en millorar la coordinació.

CGT manté la vaga indefinida mentre CCOO i UGT pacten desconvocar la seva vaga parcial amb les empreses d'instal·lació de Telefónica

Davant el pacte assolit finalment el 5 de maig entre la patronal i CCOO-UGT, la CGT, sindicat que, entre altres, ha legalitzat aquesta vaga indefinida, dóna suport i respecta la voluntat dels treballadors autònoms i de les contractes del grup Telefònica de continuar amb la vaga.

La CGT considera lamentable que les cúpules sindicals d'UGT i CCOO intentin trencar la vaga de les subcontractes de Movistar, mitjançant tot tipus de maniobres i manipulacions. L'últim, ara com ara, i més vergonyós d'aquests comportaments

antiobrers ho representa la signatura d'un ambigu acord -que no contempla respostes a cap de les demandes que han donat lloc al llarg conflicte- amb la patronal, amb el qual esperaven que els treballadors acatessin la desconvocatoria que aquests aparells sindicals van llançar, acord del que es van fer ampli eco tots els mitjans de comunicació, molts dels quals ni tan sols havien informat d'aquesta vaga, que durava des de feia més d'un mes, ni de bon tros de les justes demandes dels vaguistes.

Des de CGT volem aclarir que CCOO i UGT no poden desconvocar la vaga indefinida, que està legalitzada, al costat d'altres sindicats, per la CGT, però sobretot no és ètic intentar-lo sense consultar als treballadors afectats. De fet, no han preguntat sobre l'acord i la continuïtat de la lluita ni a la seva pròpia afiliació. Valorem com molt positiva la resposta de qui no s'han deixat enganyar ni pressionar i han decidit continuar amb les seves reivindicacions.

El que estan demanant els treballadors de les subcontractes és acabar amb la precarietat i la misèria que cobren, no un pegat. I no és només una qüestió de conveni, desenes de milers de falsos autònoms segueixen en una precarietat insultant.

La CGT dóna suport i respecta la voluntat dels treballadors autònoms i de les contractes de Movistar, i seguirà prestant tota la solidaritat necessària per a la continuïtat de la vaga indefinida, al mateix temps que denuncia el vergonyós i reiteratiu comportament d'UGT i CCOO com instruments valuosos de la patronal per a sotmetre als treballadors i treballadores, precarizant els seus salaris i condicions laborals i socials.

El 5 de maig, i com mesura complementària a la traïció dels sindicats del règim, la policia va detenir a Madrid en els seus domicilis a cinc vaguistes, sense cap altra raó aparent que la de contribuir a la campanya organitzada per a col·laborar amb Telefònica en l'ocultació del conflicte (els principals mitjans l'han ignorat totalment) i, fracassada aquesta primera fase, passar a la repressió directa sobre qui no han realitzat altra acció que defensar els seus drets i els de les seves famílies a una vida i un treball dignes.

La CGT considera molt greu tots aquests atemptats a la llibertat sindical i els drets fonamentals dels ciutadans i treballadors, al mateix temps que exigeix la llibertat sense càrrecs dels detinguts, la negociació d'un acord que doni solució a les demandes dels treballadors de les contractes de Movistar i el respecte absolut a les decisions que les persones afectades prenguin lliurement.

En resposta a la traició de CCOO i UGT, una manifestació de treballadors en vaga va visitar les seus centrals d'ambdòs sindicats a Barcelona el 7 de maig llençant ous i deixalles a les portes d'entrada de les seus i cridant consignes contra la signatura de l'acord amb la patronal.

Telefónica cedeix i convoca una reunió per negociar les reivindicacions dels vaguistes després de l'ocupació de la seu del MWC a Barcelona

Un centenar de treballadors, acompanyats per activistes de diverses organitzacions i col·lectius, van ocupar el 9 de maig l'edifici de l'empresa a plaça Catalunya de Barcelona durant nou hores. L'edifici de Telefónica al Portal de l'Àngel és des de fa dos anys la seu permanent del Congrés Mundial de Mòbils. Aquest emblemàtic edifici va ser objecte el dissabte 9 de maig des del migdia d'una contundent acció de protesta de la plantilla en vaga de Telefónica-Movistar i la desena de subcontrates de la multinacional. Poc després de l'entrada per sorpresa, l'empresa ordenava que tot el personal marxés a casa.

Entrepans, beguda i una concorreguda presència de gent que anava passant per aquest punt tant cèntric de la ciutat a mostrar el seu suport als i les vaguistes, mentre mitjans de comunicació entrevistaven representants dels treballadors i dotacions policials s'apostaven a l'exterior. Tres membres del comitè de vaga es van asseure des de les 21h a una taula de negociació amb un dels directors generals de la multinacional, Boris Vilarasau. Ell i Kim Faura (president de Telefónica a Catalunya) es van comprometre per escrit a una reunió per negociar les tres principals reivindicacions de la vaga, reunió ue es celebraria el dilluns 11 de maig a les vuit del vespre. Tot seguit, les ocupants en assemblea i enmig de crits d'eufòria van decidir abandonar l'edifici. El mateix dilluns a les quatre de la tarda la plantilla celebrava una gran assemblea al peu de la Torre Calatrava, a la muntanya de Montjuic de Barcelona.

Telefónica frustra les negociacions amb les vaguistes de les subcontractes

L'11 de maig al vespre una delegació del personal tècnic de les contractes de Movistar va compartir taula amb Kim Faura, directiu d'operacions del llevant peninsular de la multinacio-

Autònoms i subcontractades per Telefònica-Movistar en vaga indefinida

nal, per tractar els punts acordats com a condició pel desallotjament de la botiga central de Barcelona, ocupada el 9 de maig. La sorpresa de la delegació de les vaguistes va ser trobar-se en la mateixa taula al president d'ADEMI –associació de les empreses del sector–, la responsable del departament jurídic de Catalunya de Telefónica i la mediadora dels Mossos d'Esquadra. Kim Faura, no els reconeix com a interlocutors, al·legant que CCOO i UGT són els "legítims" negociadors en nom de la plantilla.

Telefónica va lliurar a la delegació del Comitè de Vaga un document on es desentén com a part clau del conflicte i es remet als acords signats per les contractes "amb sindicats d'audiència contrastada" en referència als acords signats per CCOO i UGT. Per la seva banda, ADEMI es negava a negociar amb el Comitè de Vaga "si CCOO i UGT no ho validaven". En el document que Kim Faura entrega al Comitè de Vaga, a més, es diu que "com a conseqüència dels actes coercitius cap a Telefónica, ens vam veure obligats a subscriure un document, condició inexcusable per l'abandonament pacífic de la tenda per part dels manifestants", en referència a l'ocupació de la seu permanent del Congrés Mundial de Mòbils.

Mentre es desenvolupaven aquestes converses prop de quatre-centes persones s'aplegaven als peus de l'Edifici Diagonal 00, seu corporativa de Movistar, on es succeien diverses intervencions amb micròfon obert i es feia una assemblea massiva amb treballadores procedents de tot l'Estat. A la concentració van intervenir treballadores en plantilla de la matriu de Telefónica que anunciaven la possibilitat d'una vaga en els dies vinents, una de les fites que es persegueixen des d'un principi i que podria representar un salt qualitatiu del conflicte.

El 12 de maig la plantilla es tornava a manifestar pel centre de Barcelona en un ambient d'indignació després de la negativa a negociar del director d'operacions de Telefónica Kim Faura. Ànims crispats entre el personal en vaga de les subcontrates de Telefónica, però determinació de seguir endavant amb les mobilitzacions que havien començat feia 35 dies. La tensió era palpable al centre de Barcelona. L'edifici permanent del Congrés Mundial de Mòbils al portal de l'Àngel es trobava tancat al públic "per raons tècniques".

Uns dos-cents treballadors es van concentrar a primera hora del matí al portal de l'Àngel de Barcelona i, en assemblea, van decidir desplaçar-se fins la seu del departament de Treball. El director d'Inspecció de Treball a la demarcació de Barcelona va rebre una delegació dels manifestants i es comprometia a convocar una reunió el 14 de maig en resposta a la denúncia de vulneració del dret a vaga, a la que van ser convocades la direcció d'una desena de subcontrates i l'empresa matriu: Abentel, Cotronic, Itete, Comfica, Electror, Dominio, Teleco, Cobra, Liteyca i Telefónica. A l'exterior de l'edifici convocaven una nova concentració.

Aquell mateix 14 de maig al vespre, en solidaritat amb la vaga, es portaven a terme a iniciativa de la CGT de Catalunya, concentracions i accions a botigues de Movistar de diverses ciutats: Barcelona, Vilafranca, Terrassa, Sabadell, Reus,...

Sense cap interlocució vàlida

L'abstenció de Telefónica en la cerca de canals de resolució del conflicte contrasta amb el fet que des de la multinacional s'insisteixi tant en què les jornades de vaga indefinida "està afectant de manera important" la seva capacitat comercial. Cal tenir en compte que les condicions del sector les estableix el contracte-bucle unes condicions que a la pràctica controla Telefónica pel volum de negoci i per ser el client únic de moltes d'aquestes contractes i personal autònom.

Malgrat la traició del sindicalisme institucional, el cansament, la repressió, les dificultats econòmiques per als vaguistes, la vaga continua en diverses províncies, les accions de sabotatge i solidaritat amb la vaga continuen i es preparen accions coordinades en un conflicte què interpel·la més de 100.000 treballadors d'arreu de l'Estat espanyol.

INFORMACIÓ I SEGUIMENT DE LA VAGA AL BLOC DE TELEAFONICA:
http://teleafonica.blogspot.com.es/

La CGT segueix protegint la lluita dels treballadors i treballadores de Movistar

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Després del fracàs dels reiterats intents per trencar l'anomenada "vaga de les escales" la patronal del grup Telefònica es veia obligada a obrir unes negociacions amb els treballadors i les treballadores autònomes i de contractes de Movistar després del tancament d'un grup d'aquests en la botiga de marca a Barcelona el 10 de maig.

La CGT va manifestar tot el seu suport al conjunt de treballadores i treballadors implicats en la lluita de Movistar en l'etapa de negociacions inicida el dilluns 11 de maig, de la mateixa manera que ha estat protegint a aquests falsos autònoms i plantilles de subcontractes que treballen per a aquesta empresa de comunicacions, des que les seves assemblees territorials van decidir recórrer a la vaga per a exigir uns justs drets i unes retribucions dignes.

El conflicte ha passat per tot un seguit d'atacs directes i maniobres tendents a fer fracassar la vaga, des de pressions i amenaces gens vetllades de les direccions de Telefònica i les seves empreses auxiliars, a l'intent de negociacions amb UGT i CCOO –arribant a signar-se un ridícul acord al marge de les assemblees i la desconvocatòria de la vaga- passant per desorbitats desplegaments policials i de vigilants de seguretat davant cada acció de protesta que els treballadors i les treballadores han realitzat i per un silenci informatiu que ens recorda a altres èpoques.

Fracassades les dues primeres estratègies contra les treballadores els treballadors i el dret de vaga engegades amb tota traïdoria, immediatament es va passar a la via repressiva (que alguns han de pensar segueix sent la més eficaç quan de fer callar veus que demanen llibertat i justícia es tracta) i en la matinada següent al vergonyós acord es procedia a detenir a cinc treballadors de contractes de Movistar, sota la greu acusació de sabotatge i obstrucció al dret al treball. Posteriorment es detenia a altres quatre, mentre la vaga prosseguia i deixava en molt mal lloc al grup Telefònica i als seus sindicats UGT i CCOO.

En la reunió mantinguda, a Barcelona, el dia 11 de maig amb Telefònica, aquesta no ofereix als treballadors i treballadores més que el ridícul acord de CCOO i UGT, demanant-los a més que abandonin la vaga. Res que tingui a veure amb les seves justes demandes, pel que la vaga continua i s'endurirà més davant la insensible i provocadora actitud de la multinacional.

Per tot això, i com il·lustratiu exemple d'aquestes polítiques de repressió de les quals és bona prova la Llei Mordassa, que molt aviat entrarà en vigor, la CGT també vol denunciar l'assetjament i el silenci, imposats des de dalt, que sofriexen aquestes treballadores i treballadors autònoms i subcontratactats de Movistar durant la seva vaga indefinida. Posteriorment tots els detinguts van ser posats en llibertat, encara que amb càrrecs, el que ens fa témer que seran acusats i haurien d'enfrontar-se a tan dures peticions de penes com la resta dels dos centenars de treballadors i treballadores que estan tot esperant judici per haver estat acusats dels "delictes" de participar en piquets informatius, fer pintades, cremar fotocòpies de bitllets o acudir a manifestacions.

La CGT condemna totes aquestes vulneracions dels nostres drets i llibertats més elementals com ciutadans i treballadors, i manifesta la seva determinació de seguir defensant en el carrer i davant les pròpies institucions els drets a opinar, expressar i manifestar les nostres idees i reivindicacions. Com es crida habitualment en les manifestacions: "La repressió no ens detindrà", que ho sàpiguen aquests governants i els que puguin venir.

Autònoms i subcontractades per Telefònica-Movistar en vaga indefinida

No ens representen

Ermengol Gassiot

Tots recordem la primavera del 2011. Places plenes, mans alçades i sentiments contradictoris. D'una banda un cert ressentiment. Tota aquella gent ja podia haver sortit fa anys, en alguna de les innumerables convocatòries que havíem promogut. On eren fins ara?. De l'altra, l'esperança de veure que quelcom es trencava. El silenci imposat, la política de la delegació, del consens i de la desmobilització. I que per les seves escletxes s'hi escolaven multituds de poble amb una alegria pròpia de l'adolescència. Aquell "No ens representen" junt amb la voluntat de canviar-ho tot va entrar dins nostre per quedar-s'hi, ni que sigui com a referent d'unes setmanes de fa ja uns quants anys.

Fa poques setmanes una versió d'aquella primavera sembla haver florit a les empreses derivades de la fragmentació de l'antic ens públic "Telefònica", avui una gran multinacional per obra de les polítiques "democràtiques" dels anys 1990's. Assemblees de treballadors/es de es empreses subcontractades, inclosos falsos autònom, han anat naixent aquí i allà. Primer a Madrid, després a Barcelona i Bilbo, més tard a Castelló, Tarragona, Lleida ... Milers i milers de braços alçats decidint fer vaga de manera indefinida, fins que obligar a la totpoderosa Telefònica-Movistar (l'empresa per la que, en realitat i fora de subterfugis legals, treballen) es vegi obligada a tractar-los com a éssers humans.

La vaga és una mica com aquell 15-M de fa ja quatre anys. No és patrimoni de ningú en exclusiva, em refereixo de cap dels sindicats que l'hem validada legalment (AST, CGT, En Construcció i CoBAS). Neix en assemblees de centenars de treballadors, sindicats i no sindicats, polititzats o no. Es difon horitzontalment en xarxa. És activa, i refusa allò de "no pateixis, ja t'ho arreglo jo" tant propi de tants delegats al comitè de molts centres de treball. I sobretot, des d'aquestes assemblees, de manera activa, es decideix el dia a dia de la vaga i les bases del que serà l'endemà de la seva victòria. La tasca dels sindicats és, en tot cas, acompanyar aquest camí i socialitzar-lo al màxim, a tal d'exemple de lluites que es poden fer florir arreu.

Hi ha qui no ha entès això. Com va passar amb els partits polítics derivats del règim del 1978 que no van entendre aquella primavera de les places plenes i simplement en van cercar la seva fi. S'emparaven en el formalismes de l'electoralisme que precisament aquell clam de "No ens representen" qüestionava. Ahir els dos grans sindicats de l'Estat van com començar a concretar un preacord amb la patronal de les empreses subcontractades de Movistar. Fora de les assemblees, segurament ignorant-les i, en tot cas, negant-los el que són. Un espai de democràcia directa dels treballadors, el subjecte polític de l'actual vaga indefinida. Sense saber encara com acabarà tot plegat, la seva actitud em sembla mimètica amb els partits que el 2011 van negar la realitat de les places. Avançar en aquesta direcció és una passa més per a la liquidació del sindicalisme com a eina d'autoorganització i lluita dels treballadors/es. I que ningú s'estranyi si tornem a sentir allò de que "No ens representen" ara adreçat a aquests sindicats, ja sigui en un clam fort i col•lectiu o remugant en veu baixa i per a un mateix. Nosaltres ens quedarem a les assemblees i, si cal, ens hi tindran en front.

I si, fent-ho volem recollir fruits. Es clar, i no ens n'amaguem. Volem recollir espais organitzats de treballadors/es precaris/es. Volem recollir un convenciment general que els i les treballadores precàries, de les contractes de Movistar però també de qualsevol altre sector i empresa, podem aixecar

el cap i decidir ser protagonistes de les lluites per no viure més com esclaus. I, francament, a mi m'és força igual si això es fa dins o fora del sindicat on milito, mentre es faci.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

Contra la dictadura de Movistar: Solidaritat activa!

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

Ja sabíem que era una vaga molt dura, ja sabíem que era una vaga molt desigual. La principal multinacional de l'estat espanyol contra una constel·lació de subcontractes i milers de falsos autònoms atomitzats. Diríem que és la primera vegada que succeeix quelcom semblant en les darreres dècades.

I la vaga ha posat a l'empresa contra les cordes. Els sindicats del règim CCOO i UGT es van veure incapaços d'aturar-la tot i les crides realitzades per a no secundar-la i la por que van fer estendre per una falsa il·legalitat de la convocatòria de vaga. Telefònica no va tenir prou esquirols per solucionar els centenars de milers d'avaries sense atendre que s'anaven acumulant. Les portabilitats i noves altes van haver d'anul·lar-se, centenars de milers d'usuaris enfurismats a cada nova setmana sense solució.

Telefònica ha controlat amb mà de ferro la majoria de mitjans de comunicació que han perdut amb el seu silenci en aquesta vaga qualsevol presumpció d'equitat o presumpta llibertat periodística, directament proporcional a la publicitat que reben de la multinacional. Desenes de milers de persones en vaga van ser convenientment silenciades.

És una vaga social. Moviments i col·lectius socials s'estan bolcant tant en solidaritat com actes de suport i recapte per les caixes de resistència. S'ha entès que aquesta vaga és la nostra vaga, la del poble treballador, la de la classe treballadora.

Contra el desig dels i les vaguistes, CCOO i UGT van començar a negociar un preacord amb les contractes de Telefònica, preacord que es va concretar el 5 de maig en un plec que no és altra cosa que molles que no solucionen cap de les reivindicacions de les assemblees en vaga. L'únic objectiu era afeblir la vaga indefinida el suficient per a rebentar-la.

Per a minimitzar la possibilitat d'un altre escenari, la policia actuava coordinadament detenint a diversos vaguistes a Madrid. El missatge és prou clar: Que les assemblees visibilitzin que Telefònica controla mitjans, sindicats, polítics i que a qui lluiti li esperarà la policia. Només falten els pistolers.

Però Telefònica està patint. No actuaria amb aquesta contundència si no fós així. Fem una crida a no deixar-nos doblegar, a socialitzar aquesta vaga per tot el territori i a estar amb els companys i companyes que lluiten, plantant cara al sindicalisme vertical i l'aparell repressiu del capitalisme en mans de Telefònica.

Si la patronal actua com als anys 20, fem-ho nosaltres també i estenem la vaga mitjançant la solidaritat.

Treball - Economia

El preacord sobre Salaris: Una nova traïció de CCOO i UGT

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

Ja fa uns quants anys que la patronal demana desvincular els salaris del cost de la vida; del preu dels aliments, l'habitatge, la roba, l'energia, l'oci, etc. Formulant la proposta, els empresaris pretenien que els i les treballadores renunciéssim a veure la realitat tal i com és realment. Pels i les que no vivim de les rendes del capital, el salari és la nostra font de subsistència. I, a banda del seu valor nominal (per exemple en quantitat d'euros, antigues pessetes o dòlars), el que ens interessa és el seu valor real, és a dir, la quantitat de béns als quals ens permet accedir. Podem pagar una hipoteca amb el sou? I, una vegada l'hem pagada, un cop comprats els aliments bàsics i coberta la despesa en llum i aigua, a quins altres bens puc accedir? En definitiva, la variació del salari real es correspon al seu increment o decreixement degut a l'oscil•lació dels preus que es mesura través de l'IPC. Aquesta màxima ha guiat la lluita per les condicions de vida dels i les treballadores des de fa dècades. Avui ha saltat pels aires. I no ha sigut per una imposició unilateral de la patronal, sinó per un acord de CCOO i UGT. Els mateixos que fa tot just un any defensaven que mai acceptarien trencar la relació entre salaris i IPC. Ja fa mesos que s'havien filtrat que aquests "sindicats" estaven negociant amb la CEOE i la CEPYME desindexar els salaris i vincular-los a l'evolució del PIB. Ja vam explicar l'engany que hi havia aquesta darrera aquesta mesura i, avui, l'estafa s'ha consagrat.

Pel que ha transcendit, l'acord arribat per CCOO i UGT amb la patronal comporta un augment de sous de fins un màxim de l'1% per al 2015, topall que pot arribar a l'1,5% per l'any 2016. L'increment es basa en la previsió de creixement del PIB per sobre d'aquestes xifres. I ens el venen dient que el 2014 la inflació ha sigut negativa i que segurament o tornarà a ser, encara que menys, aquest any 2015. Encara que això sigui cert, i que conjunturalment la mesura pugui significar un augment real dels salaris aquest any, el cert és que amb la nova metodologia d'actualització salarial s'ha eliminat l'eina que teníem per garantir el valor d'un salari, que és la seva comparació amb l'evolució dels preus reals que garantia l´IPC, fet que a Catalunya s´agreuja amb l´històric de pèrdua de poder adquisitiu de l´IPC Català pel diferencial de preus.

A més, tots i totes sabem que les previsions d'inflació sovint no s'acompleixen i generalment es fan amb finalitats polítiques, per a generar unes expectatives que abonin el terreny per a unes determinades mesures. Els augments de sou que ens volen imposar se situen per sota el 2%. Fent una revisió a l'històric de l'evolució de l'IPC els darrers 14 anys podem veure que només en 4 anys els preus han crescut per sota del 2%, mentre que en 10 anys l'augment ha sigut més alt, en alguns casos per sobre el 4%. A més, les polítiques econòmiques del BCE estan encaminades a promoure una nova dinàmica inflacionista i, previsiblement, tindran els seus fruits en els propers mesos. De fet, ja hem experimentat un nou augment dels carburants i de l'energia les darreres setmanes. En conseqüència, la pèrdua de poder adquisitiu al qual ens aboquen a mig termini CCOO i UGT és evident. I ho saben.

Hem de fer front a aquesta estafa, que no persegueix altra cosa que una devaluació general dels salaris, seguint el programa que obertament han defensat els empresaris els darrers anys. Si CCOO i UGT no són una eina per aquesta lluita, cal buscar-ne d'altres. La CGT aspirem a estar a l'alçada en aquesta batalla pels salaris que caldrà mantenir de manera global i empresa a empresa.

Les cúpules d'UGT i CCOO donen oxigen a Rajoy al pactar una vergonyosa pujada salarial del 1%

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Després dels escàndols dels ERO, les targetes de Bankia i la traïció a la vaga de contractes de Movistar, els aparells sindicals de Toxo i Méndez tornen a donar mostra del poc que els interessa donar solució als greus problemes que viu avui la classe treballadora, i en ple desastre del PP en les enquestes electorals, els donen una dosi d'oxigen.

Des de la Confederació General del Treball (CGT) volem lamentar la signatura d'un nou pacte que aprofundeix encara més en la precarització de les condicions salarials i en la qualitat de vida de les famílies treballadores. La signatura d'un nou acord, que limita el creixement dels salaris per a 2015 en un 1%, després de diversos anys de congelacions i fins a reduccions de les nòmines per a milions de persones, ara –quan la banca i les grans empreses de l'IBEX 35 estan reconeixent beneficis de més del 25% de mitja- resulta vergonyós i insultante que les direccions d'UGT i CCOO, al costat de la patronal i el govern de Mariano Rajoy, pactin un augment que, per a la majoria d'aquest 75% de la població activa que té alguna ocupació, tot just suposarà uns 8 o 9 euros al mes.

Per a la CGT aquesta nova derrota del sindicalisme institucional, a les mans de la CEOE i el ministeri de Fátima Báñez, ve a confirmar que Toxo i Méndez han perdut qualsevol relació amb la història del moviment obrer i la trajectòria de lluites i conquestes del sindicalisme reivindicatiu. Després de passar-se anys criticant les retallades i la Reforma Laboral del PP, resulta inexplicable que en aquests moments de màxima indignació social contra aquestes polítiques signin un acord que –de facto- suposa donar per bona la línia de retallades del Govern en matèria laboral i social. Una cosa que li vindrà molt bé al Partit Popular per a presentar-se davant l'electorat amb un miraculós pacte que li pugui salvar les eleccions.

Aquest pèssim acord, en una etapa de recuperació econòmica -segons afirmen tots els experts- no té cap explicació racional, tret que les direccions dels dos sindicats oficials s'hagin vist pressionades a signar aquest pacte com contrapartida per les subvencions que de nou estan concedint a aquestes organitzacions les diferents administracions (Pais Valencià, Andalusia, Catalunya, Ministeri de Treball, etc.) per import de diverses desenes de milions d'euros, sota els pretextos més pelegrins: per a activitats de prevenció de riscos, recerca d'ocupació, formació professional, etc. i, en molts casos, sense que aquests sindicats hàgin de presentar posteriorment justificacions de les despeses.

CGT considera lamentable que des dels governs nacional i autonòmics es continuï injectant diners públics als dos sindicats majoritaris, amb l'únic propòsit de tenir-los callats davant tant d'atropellament com s'està cometent contra la classe treballadora i les seves famílies, disposats a signar qualsevol pacte antisocial si això s'acompanya amb la promesa de noves subvencions. Sobretot quan s'està demostrant que la corrupció d'alts responsables d'aquests aparells sindicals supera ja el qualificatiu de "presumpta".

Des d'un punt de vista crític amb la corrupció que avergonyeix al país sencer no es pot acceptar que hi hagi sindicats subvencionats i acaronats pel règim, mentre altres organitzacions sindicals i socials estan sofrint permanentment la repressió de les empreses i els aparells de l'Estat, senzillament perquè s'oposen legalment al saqueig de tots els nostres drets i llibertats com treballadors i com ciutadans.

Un sindicalisme pel present

Ermengol Gassiot

Va arribar un altre 1 de Maig. Un tenia la sensació que, com altres dates assenyalades, era un dia en que sortim al carrer perquè toca. La manifestació. Els eslògans. Les banderes. En alguns casos el treure's l'americana per semblar més sindicalista. En d'altres el seguir recordant que cada dia és 1 de Maig, potser més com una voluntat que una realitat de les lluites a les empreses. Any rere any, fent història. En la meva opinió, no ens podem permetre el luxe de fer, del sindicalisme, història. La història la tanquem en llibres, que ocupen llocs en estanteries i biblioteques, en els records i en la nostàlgia. La gran majoria de la població, la classe treballadora, activa o no, amb o sense feina, necessitem que el sindicalisme no quedi reduït a la història. El requerim viu, actiu i actual. Ens hi va la vida, el poder ser persones i no només força de treball, o plantilla, o personal, o una xifra més en el registre d'aturats/des. I aquest és el repte que tenim aquest 1 de maig, com hem tingut al llarg del mes d'abril i tindrem el proper juny.

Per fer que el sindicalisme continuï sent present i, per tant, una porta del futur, hem de saber anar més enllà d'algunes afirmacions que sovint acabem repetint com un tòpic. La primera és que dins de la precarietat no hi ha sindicalisme possible, que és una manera fina de dir "com que sóc precari/a, no em puc defensar a la feina". La vaga de les subcontractes de Movistar aquests dies ha tirat per terra aquesta afirmació.

La segona és més aviat una pràctica. Diria que els diferents sindicats (em refereixo a aquells que fugen de la concertació diària que, per a mi, acaben sent més aviat gestories) hem caigut en la tendència de veure l'acció sindical com la manera de gestionar un determinat marc legal. Quin recurs legal puc utilitzar si em modifiquen la jornada laboral? L'empresari pot fer-me treballar uns quants mesos l'any en tasques sobre la qualificació del meu contracte? Si em fan fora, puc aspirar a que considerin el meu acomiadament nul? Em poden obligar a canviar de centre de treball, podem rebutjar aquesta mobilitat imposada? Podem impugnar les hores extres? Com negociem un conveni denunciat?, etc. En relació a qüestions com aquestes fem formacions, editem materials, contractem o ens dotem de serveis jurídics, analitzem canvis legislatius i ho transmetem tot plegat al conjunt de l'organització i als centres de treball. En alguns casos aquesta rutina ens absorbeix amb força. I caiem en una acció sindical assimilada en gran mesura a una acció legal.

El 1r de Maig, com la resta de dies, és una bona oportunitat per recordar que l'acció sindical és, i ha de ser, acció col·lectiva. Solidaritat, suport mutu, co-participació, implicació.

L'acció sindical és l'empenta que ens fa ser i sentir-nos companyes i companys, i fer-la servir de manera conscient. Pensant com podem canalitzar la nostra força col·lectiva. Dins d'una empresa, preparant una vaga, una plantada, una assemblea... A fora, socialitzant el conflicte, cercant complicitats dins del propi sindicat i en el teixit militant, en els moviments socials del barri o poble. En definitiva, l'acció sindical implica construir una força que sigui capaç d'imposar els interessos de la majoria als interessos privats dels empresaris, en definitiva, d'una ínfima minoria de la població.

En la història del sindicalisme català i ibèric tenim bons referents d'acció sindical com a acció col·lectiva. Des de la mítica vaga de La Canadenca, fins a les lluites de la Roca, del Port de Barcelona o de les benzineres dels darrers 1970's i primers 1980's. I això per no esmentar-ne algunes de molt més recents. La primera necessitat per recuperar aquesta manera activa de fer acció sindical és distingir-la clarament de l'acció legal. Són coses diferents, que en el camí poden confluir en alguns moments i allunyar-nos en d'altres. Quan i com ho fan és, en tot cas, una decisió nostra.

I torno a la precarietat laboral i el sindicalisme. Només una acció sindical que defugi de la camisa de força de les institucions i de les relacions laborals podrà tenir sentit i ser útil en un mercat de treball cada vegada més desregulat. Quina utilitat poden tenir les eleccions sindicals cada 4 anys a persones que estan en una feina durant unes setmanes o mesos? O, com podem fer una acció col•lectiva en un centre de treball de poques persones sense recórrer a la solidaritat i suport extern, sindical o de moviments social? Resoldre aquestes limitacions implica pensar un sindicalisme a partir de nosaltres mateixos, de les nostres situacions i dels nostres interessos. I no del quadre que ens marca la legislació, el conveni o el NIF de qui ens paga. A principis del s. XX el sindicalisme ho va expressar clarament amb la combinació de l'autogestió, el suport mutu i l'acció directa. Tots plegats, conceptes ben actuals.

** Ermengol Gassiot, és Secretari General de CGT Catalunya*

Comencen a vendre la RENFE per trossos

SFF-CGT

El 28 d'Abril de 2015, el Consell d'Administració de RENFE, del que formen part també CCOO, UGT i SEMAF, han decidit vendre el 49% del negoci de Mercaderies.

Mentre a Europa han fet marxa enrere a tots els projectes de divisió i privatització dels seus ferrocarrils, tant en viatgers com en mercaderies, aquí seguim endavant venent el patrimoni públic d'aquest país sense cap escrúpol, apostant pel fracassat model anglès les conseqüències del qual han estat demolidores, per al seu ferrocarril, per als seus treballadors i per als seus comptes públics.

Quan tots els sindicats, excepte CGT, van signar la divisió de RENFE en quatre societats anònimes, ens deien rotundament que això no anava a suposar la privatització, en cap cas, i fins i tot aquest acord contemplava unes suposades "garanties" per a calmar els ànims. Ara veiem el que garantia aquell acord, tal com CGT va advertir en el seu moment: RES!.

Els sindicats del Consell d'Administració han estat callats, sense informar a ningú del que s'estava coent, encara que ho sabien. Han esperat a assegurar els seus alliberaments, els mitjans sindicals que no s'havien guanyat en les urnes encara, han esperat que passessin les eleccions sindicals per a continuar, en aquesta escalada vergonyosa de col·laboració i connivència, portant a terme els plans privatizadors juntament amb les empreses.

Això solament és un pas més en aquest camí, aviat lliuraran el negoci del transport de viatgers, als empresaris amics, en qualsevol moment i de fet ja ho estan parlant, vendran un percentatge dels Tallers i, al final, sobrarem tots els ferroviaris i ferroviàries o ens faran esclaus laborals dels nous "amos". On quedarà el ferrocarril PÚBLIC i SOCIAL que enganyosament diuen defensar?, per a quan la mobilització dels treballadors i treballadores per a defensar el nostre futur?

Als sindicats majoritaris realment els veiem amb més ganes de col·laborar que de mobilitzar. És evident que aquests sindicats "juguen a altres coses". És evident que els toca pagar ara les prebendes rebudes i que la desaparició del ferrocarril públic no és una prioritat per a ells.

Carrera acadèmica, carrera precària

En tots els àmbits de la UAB hi ha alts nivells de precarietat

Marc Rude

Parlem amb Marta Padrós, professora i investigadora de la facultat de Psicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona i Secretària de Gènere de la CGT, que ens explica com la precarietat que impera a tota la universitat fa gairebé impossible l'accés a l'acadèmia.

Les condicions de precarietat han deixat la UAB deserta de drets laborals

El futur de la universitat pública catalana s'enfosqueix per moments. Si, entre pujades de taxes i contrareformes wertianes, l'estudiantat de les classes populars cada cop les passa més magres per matricular-se, l'opció de fer un doctorat i, alhora, satisfer les necessitats bàsiques pròpies es presenta poc menys que utòpica. Marta Padrós, professora de la facultat de Psicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona i secretària de Gènere de la CGT, ens descriu la impracticable cursa d'obstacles que marcarà la vida de l'aspirant a ser doctora i, tant de bo, docent.

Un cop matriculada al doctorat, l'estudiant té diverses opcions per compaginar la redacció de la tesi amb alguna activitat remunerada. La primera és obtenir una beca doctoral, mitjançant la qual es dedica una part de la jornada a impartir docència i una altra queda reservada per fer la tesi. "Tot i que, a la pràctica, el temps dedicat a la recerca és baix i es fan més classes de les que toquen, obtenir una de les poques beques disponibles pot considerar-se un privilegi, perquè et dóna algunes estones per al teu projecte", comenta Marta Padrós. La segona opció és buscar una feina fora de la universitat. "A la pràctica, això és gairebé garantia que deixis la tesi a mitges, a no ser que trobis un lloc de treball amb uns horaris molt acotats; amb les condicions laborals que hi ha avui, sols fer més hores de les que consten".

Capítol 6: Inseguretat total

Una altra manera d'obtenir ingressos durant el doctorat és aconseguir un contracte laboral de Tècnic de Suport a la Recerca (TSR), una feina en un grup d'investigació a la universitat. En aquest cas, l'activitat s'assimila més a l'àmbit formatiu, però la tesi també queda relegada a les estones lliures. La figura de les TSR (que no necessàriament han de ser doctorands) s'emmarca dins el Capítol 6 dels Pressupostos de la UAB. Dins aquesta partida, s'inclouen els llocs de treball (més de 600) que depenen d'un conveni establert entre la universitat i una empresa o institució externa per la realització d'un projecte. Es tracta de contractes d'obra i servei i, en el millor dels casos, indefinits no-fixes, que no ofereixen cap seguretat: "No depèn de nosaltres o de com fem la feina el fet que mantinguem el lloc o no: en plena època de crisi econòmica, els convenis, sobretot amb entitats públiques, desapareixen, i llavors es considera que hi ha 'causes objectives' per acomiadar-nos", afirma Padrós, que treballa actualment sota el règim TSR. "Hi ha casos de companyes que porten 15 i 20 anys encadenant contractes d'obra i servei, i ni tan sols figuren a la relació de llocs de treball de la UAB". Sovint s'encarreguen de tasques molt concretes i altament especialitzades, camps dels quals no hi ha oferta laboral fora de l'acadèmia. "Però la UAB, quan no hi ha els diners dels convenis, se'n renta les mans i finalitza els contractes, tot i que, molt sovint, s'amaguen com a TSR tasques estructurals, que s'han de continuar fent si el finançament no es renova" -denuncia la investigadora. "L'altra trampa que fan amb les tècniques de suport a la recerca és la de fer contractes a temps parcial quan, en realitat, es treballa la jornada completa".

La principal lluita col·lectiva consisteix, des de fa quatre anys, en reivindicar que es reconegui l'estructuralitat d'aquestes places, doncs "quan una persona és acomiadada, la seva tasca s'ha de fer igual, i l'han d'assumir les companyes, sobrecarregant-se". En segon lloc, segons Padrós, cal que es revisin els contractes per equiparar les categories laborals amb les feines reals: "s'infravaloren determinats llocs de treball amb l'argument que no hi ha diners per pagar-los. Hi ha investigadores que cobren 500 euros per fer jornades completes".

També hi ha persones que combinen el doctorat, una feina de tècnica de suport i un contracte de professor associat. Aquest darrer està destinat a docents que tenen una feina fora de la universitat i només cobren per venir-hi a donar unes hores de classe. En el nostre cas, la segona feina es duu a terme en la mateixa institució: la UAB així ho permet. "Acabem fent les mateixes hores que el professorat contractat a jornada completa, però cotitzant-ne la meitat" -afirma l'entrevistada-. "En resum, es forma tot un entramat de precarietat que t'obliga a tenir dues feines per poder fer la tesi".

Atrapades al post-doctorat

Si, després de tot, aconsegueix presentar amb èxit la tesi, la doctora o doctor enfronta una altra etapa precaritzada: el post-doctorat. "Històricament, la figura del post-doc, que normalment inclou una estada a l'estranger, serveix per acabar de publicar alguns articles derivats de la tesi doctoral abans d'obtenir una plaça fixa com a lectora -professora de rang inferior al de titular-", explica Marta Padrós. Però ara, cada any s'obren potser deu places de lectora per 100 post-docs, per tant, la gent queda estancada en aquesta etapa. "El que ha fet la UAB és agafar totes les post-doctorals i fer-los contractes laborals en pràctiques, quan la formació ja la tenen acabada: trobem gent oficialment 'en pràctiques' que fa recerca, dóna classes, dirigeix grups de recerca, coordina assignatures troncals..." Amb els falsos post-doctorats, una docent pot fer les mateixes hores de classe que si tingués la plaça, però cobrant un 50% menys.

Les post-docs no poden demanar projectes de recerca i es queden en un cul-de-sac, des d'on és molt difícil escalar a la posició següent. "Fins fa uns cinc anys, la carrera acadèmica era més o menys clara, però, des d'aleshores, ja no està clar quina és, ni tan sols si existeix. S'ha creat aquest pol de post-doctorats precaris, que no tenen més expectativa de futur, poden ser acomiadats, fins i tot després de passar-se quinze anys aquí dins".

"Tothom sap que es tracta de contractes il·legals, que es cobra molt poc per la feina que es fa", aclareix Marta Padrós, "els fan perquè no han trobat una altra via, o no l'han volgut trobar -nosaltres hem proposat camins alternatius-". Quan la legislació es compleix, el resultat pot ser encara pitjor, ja que un dels criteris dels contractes post-doc és que no pots haver fet la tesi a la universitat on treballes. Això comporta que, a la gent que acaba la tesi a la UAB, la institució no pot fer-li aquest contracte d'impass mentre no s'obre un concurs on es pugui presentar per ocupar una plaça fixa. Llavors, o bé s'abandona la carrera acadèmica o bé es té la sort d'aconseguir una de les poques i buscades places de post-doc a l'estranger o a una altra universitat de l'Estat. "Si s'aconsegueix marxar, però, tampoc hi ha vies de retorn posterior", assenyala Padrós, "de persones que hagin fet la tesi aquí, hagin marxat fora i n'hagin tornat, jo no en conec cap. En canvi, en conec moltes que han estat becades aquí a l'Autònoma, que han rebut beca també del govern espanyol per anar a l'estranger.... i que ara treballen de dependentes perquè no han pogut tornar al sistema".

L'imperi de la precarietat

"En tots els àmbits de la UAB hi ha alts nivells de precarietat, la institució s'aprofita de totes les trampes i buits legals possibles" indica l'entrevistada. "A més, hi ha molta desigualtat interna; entre les docents, la majoria afectada per totes aquestes problemàtiques conviu amb un sector molt privilegiat, format pel professorat titular i els catedràtics. En realitat, totes fem feines molt similars".

"Hem d'aconseguir forçar que es defineixi una carrera clara dins la universitat i que hi hagi vies de contractació estables i legals", prescriu Padrós, qui alhora apunta que "el problema és que, en molts casos, simplement estem reclamant que es compleixi la legalitat. És menys que una proposta de mínims" conclou l'acadèmica. "Mentrestant el Consell de Govern de la UAB continua decidint per nosaltres. Heus aquí la democràcia universitària". De cinquanta-tres membres del consell, només hi ha dotze representants de categories precaritzades: cinc docents amb contractes de professorat no-permanent, dues treballadores del Personal d'Administració i Serveis i sis estudiants.

** Article publicat a la Directa.*

L'ocultació premeditada i massiva de les Malalties Professionals

Àlex Tisminetzky

El sistema de contingències de la Seguretat Social a l'estat espanyol compta amb una protecció "especial" per les anomenades "contingències professionals": els Accidents de Treball i les Malalties Professionals.

Per raons històriques i de protecció social, si la malaltia és considerada "professional" la llei determina que no és necessari cap cotització anterior per accedir a la invalidesa (mentre que si que es requereix un mínim de temps de cotització en les malalties comunes) i el càlcul de la prestació que es porta a terme també és "privilegiat" i més alt.

Alhora, en les patologies professionals no es descompta cap dia de la baixa mèdica, es perceben indemnitzacions "extres" en cas de viduïtats, i fins i tot la prestació pot ser augmentada entre un 30% i un 50% si hi ha estat causada per una infracció empresarial. Tots aquests "privilegis" (i uns quants més) són la "protecció especial" que comporta el fet d'haver patit una patologia a causa o conseqüència de la relació laboral; el haver de patir un dany corporal pel fet de guanyar-nos un salari.

Per tant, el o la treballadora que patim una malaltia tenim un interès clar i evident en que es declari la baixa laboral o invalidesa com a derivada de contingència professional, doncs tindrem accés a unes prestacions més altes i la possibilitat de reclamar a l'empresa per possibles incompliments en matèria de prevenció de riscos.

En canvi, i per la mateixa regla inversa, les empreses i les Mútues Patronals són les grans interessades en que no es reconeguin les malalties com a professionals, estalviant-se pensions més altes i indemnitzacions, a més de possibles inspeccions i sancions administratives a les empreses per les possibles infraccions en matèria de salut laboral.

Les Malalties Professionals

Aquesta protecció és encara més intensa en les anomenades Malalties Professionals, terme jurídic que no s'ha de confondre amb el col•loquial. A l'ordenament jurídic espanyol Accident de Treball és tota lesió que pateixi el o la treballadora com a conseqüència o a causa de la seva feina (sigui un Accident o una Malaltia), mentre que es reserva el terme de Malaltia Professional a les patologies que venen relacionades en un Real Decret amb unes concretes activitats professional: el massa poc conegut Quadre de Malalties Professionals.

La utilitat d'aquest Quadre recau en el fet de que si un treballador porta a terme una feina concreta, i pateix la malaltia concreta que aquest Real Decret determina com a causada per aquesta feina, és considerarà prova concloent per a determinar que és una Malaltia Professional. No caldrà que el o la treballadora provi res més que la feina que feia i la malaltia que pateix, per determinar sense dubte que és una Malaltia Professional, estalviant al treballador la "càrrega de la prova".

Per exemple, si un miner contrau la malaltia de la silicosis, estarem davant d'una presumpció directa de Malaltia Professional, sense cap necessitat de prova "extra" per part de l'obrer, doncs el Quadre determina que els miners pateixen silicosis, una pneumoconiosis per exposició al sílice. I el Quadre és extens en determinar múltiples malalties causades per agents químics (mercuris, plom, àcids, amiant, òxids,...), agents físics (el soroll, moviments repetitius, postures forcades, radiacions ionitzants...), agents biològics o agents carcinògens.

És evident que aquest sistema va ser pensat per a donar eines de protecció als i les treballadores que moltes vegades patim malalties derivades de la nostra feina però no reconegudes com a tals, i alhora "avisar" als empresaris de que al iniciar la activitat empresarial ja poden preveure quines patologies pot causar a l'operari, fet que determina que si finalment es dona la patologia la infracció empresarial és encara més greu i manifesta.

Les Malalties Professionals invisibilitzades

Però, quin és el compliment real del Quadre de Malalties Professionals? hem de preguntar-nos doncs si són considerades com a tals les patologies causades per exposicions laborals: quantes sorderes professionals són considerades comunes? quants càncers causats per exposicions a amines o hidrocarburs? quantes patologies pulmonars derivades de l'amiant encara són considerades malalties comunes?

La realitat és que encara avui en dia la gran majoria de malalties incloses al Quadre de Malalties Professionals no són considerades com a tals, a través d'una ocultació massiva realitzada per les Mútues Patronals i les empreses, i amb una actuació negligent de les administracions públiques i sanitàries que ho permet.

Les dades concretes sobre aquest frau massiu a la salut i drets dels i les treballadores són difícils de determinar. Però hi ha hagut alguns intents des d'instàncies com l'Observatori de Salut Laboral, iniciativa creada per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, que va quantificar en un Informe de 2013 que un 64% les Malalties Professionals van ser declarades erròniament com a "comunes", afectant a uns 50.000 casos a l'estat espanyol.

Els exemples són tants que és difícil fer-ne un llistat en un article breu com el present, però voldríem destacar uns quants àmbit per donar una idea de la magnitud del frau que es porta a terme cada any:

- Amiant: un simple repàs a la base de dades del poder judicial deixa constància de la gran quantitat de sentències que han reconegut prestacions d'invalidesa i viduïtat professionals derivades de l'exposició a l'amiant, inicialment reconegudes erròniament com a comunes per l'INSS. Les dades oficials reconeixen que l'estat espanyol va ser el principal productor d'amiant d'Europa als anys 1980, i els estudis calculen que 40.000 treballadors han mort per exposició a l'asbest als darrers 20 anys, mentre l'INSS reconeix uns pocs centenars de casos cada any. Quants càncers de pulmó o patologies pulmonars de treballadors que van manipular amiant han estat declarades erròniament derivades de Malaltia Comuna? és una dada que encara falta per concretar.
- Càncers professionals: el quadre de Malalties Professionals determina múltiples substàncies cancerígenes, presents a indústries com la química, paperera o la nuclear, amb exposicions a productes tan perillosos com el benzè, les amines, hidrocarburs, el níquel o fins i tot les radiacions ionitzants. Molts d'aquests càncers han estat declarats erròniament derivats de malalties comunes, a pesar del que determina el Quadre de Malalties Professionals i de que existeixen múltiples estudis que han demostrat les taxes molt més elevades de càncer de poblacions amb industries amb aquests a substàncies.
- Malalties derivades de moviments repetitius, vibracions o sorolls: quantes plantilles senceres d'una mateixa empresa hem vist afectades de sordera? quantes treballadores d'una mateixa línia de producció tèxtil pateixen epicondilits o tenosinovitis? les condicions de treball a moltes empreses determinen que després d'alguns anys de prestació de serveis algunes patologies siguin comunes a col·lectius majoritaris de la plantilla, demostrant el poc interès de l'empresa en la integritat física dels seus empleats, i la relació causal d'aquestes malalties amb la feina, a pesar de que moltes vegades les baixes i invalideses siguin determinades com a "comunes".

Aquests exemples només són alguns àmbits representatius, però els àmbits productius afectats per aquesta realitat desgraciadament són molts més.

Des del sindicalisme combatiu i de classe, i en el nostre cas des de la CGT, hem de posar i posem en primera línia el reconeixement real de les Malalties Professionals. En defensa dels drets dels i les treballadores afectats per aquestes patologies, i alhora com a eina imprescindible per a la actuació real i efectiva en matèria de prevenció de riscos laborals. No podrem actuar preventivament fins que no fem visibles les malalties causades per la feina, podent determinar quins son els sectors productius, empreses i llocs de treball concrets que estan atemptant de forma directa contra la nostra integritat física.

La determinació real de les Malalties Professionals és i serà una lluita sindical de primer ordre, en defensa del dret tant bàsic dels i les treballadores a no perdre la nostra salut mentre ens guanyem la vida per un salari.

** Àlex Tisminetzky és Secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya*

CGT presenta denuncia a l'Oficina Antifrau de Catalunya per possibles irregularitats a ATLL CGC

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya i Secció Sindical CGT CGC SA (l'antigua ATLL)

La CGT va presentar el 16 d'abril denúncia a l'Oficina Antifrau de Catalunya per sospites d'irregularitats vinculades a la gestió de la societat ATLL Concessionària de la Generalitat de Catalunya, SA (ATLL CGC). L'antiga empresa pública de l'aigua arriba a 121 municipis, amb més de 4,9 milions d'habitants, i es va vendre a Acciona per 1.000 milions d'euros

ATLL CGC contracta a un dels socis majoritaris, ACCIONA, els serveis d'operació i manteniment a un empresa anomenada Empresa Operadora ATLL de capital 100% ACCIONA.

Qualsevol contractació d'obres, serveis i subministres que faci ATLL CGC, SA ha de tenir la preceptiva autorització del Departament de Territori i Sostenibilitat segons els plecs de clàusules administratives de la concessió.

Els comptes d'ATLL CGC, SA publicats al Registre Mercantil demostren

que l'Empresa l'Operadora ATLL va ser contractada al 2013 i va facturar 7.414.000€ per unes feines que fa ATLL CGC. Els comptes de les dues societats han estat auditats per Deloitte, la companyia que certifica els comptes de moltes empreses públiques de la Generalitat. A l'auditoria, Deloitte, fa constar que l'Empresa Operadora ATLL no té treballadors en plantilla.

El govern, que té designat un representant al Consell d'administració a ATLL CGC,SA, que a més és tota una autoritat a la gestió i control del servei públic de l'aigua a Catalunya com és el gerent de l'Agència Catalana de l'Aigua, i que té dret a conèixer els comptes i la documentació que s'entrega a la resta d'accionistes, manifesta al 2014 que no és coneixedor d'aquest contracte. Una resposta molt preocupant i que posa en dubte el control de l'administració.

El govern va posar en mans privades un bé essencial per la vida humana com és l'aigua, de la qual depenen 4,9 milions de ciutadans de la província de Barcelona, amb la motivació d'eixugar el dèficit de la Generalitat. Hem mostrat que aquest model de gestió ha esdevingut un fracàs i que les mesures de control han fallat.

Dins de l'empresa la Secció Sindical de CGT a ATLL CGC, present al comitè d'empresa, han hagut de denunciar a ATLL CGC davant la inspecció de treball la manca d'informació a la què tenen dret segons l'Estatut dels Treballadors. A aquesta opacitat per part d'ATLL CGC es sumen els representants dels sindicats CCOO i UGT, que mai no han volgut denunciar la manca d'acompliment de l'Estatut dels Treballadors per part de l'empresa.

La denúncia a antifrau tampoc ha agradat al sindicat majoritari, CCOO, que ha acusat a la Secció Sindical de la CGT de boicotejar les reunions de negociació de conveni, un conveni vigent que no ha estat denunciat a l'Oficina de relacions laborals. Destaquem el fet que quinze dies després de presentada la denuncia estaven previstes eleccions sindicals a ATLL CGC i potser això era motiu d'inquietud per part de CCOO i de l'empresa.

A la denúncia presentada a l'Oficina Antifrau de Catalunya es detallen els fets i els motius en relació amb l'adjudicació de part del contracte de la gestió del servei d'aigua potable a una tercera empresa al grup d'Acciona sense l'autorització preceptiva del Govern de la Generalitat. A més instem, via la denúncia presentada, a l'Oficina Antifrau que investigui l'enriquiment injust per part de la concessionària ATLL CGC i d'ACCIONA.

Per últim fem constar les respostes del Govern de la Generalitat en seu parlamentària, en data 3 de novembre de 2014, que diuen" no té constància que hi hagi hagut facturació entre Aigües Ter Llobregat Societat Concessionària de la Generalitat e Catalunya SA (ATLL SCGCSA) i l'empresa operadora (ATLL, SA)", recordant que hi ha el Gerent de l'ACA al consell d'administració d'ATLL CGC que ha de vetllar per la concessió de la gestió de l'aigua de 4,9 milions de ciutadans i ciutadanes de 9 comarques catalanes.

** Per a més informació sobre el tema, aneu a aquesta notícia publicada per Crític, periodisme d'investigació:*
Forat de milions a la privatitzada Aigües Ter-Llobregat
http://www.elcritic.cat/investigacio/forat-de-milions-a-la-privatitzada-aigues-ter-llobregat-3483

El Banc de Sabadell pacta amb la CGT la implantació immediata d'un registre de la jornada i de les hores extraordinàries

Secció Sindical Estatal CGT Banc de Sabadell
http://www.cgtbs.info/

El 22 d'abril de 2015, el Banc de Sabadell va acceptar la demanda de CGT en el conflicte col·lectiu plantejat davant l'Audiència Nacional, pactant amb el nostre sindicat la implantació immediata d'un registre de la jornada i de les hores extraordinàries realitzades per a tota la plantilla del banc. En el mateix es compromet a comunicar als sindicats el còmput d'hores extrardinarias realitzades d'acord a la legislació vigent. A aquest acord es va adherir CCOO, no compareixent la resta de sindicats.

El registre de la jornada i de les hores extres realitzades acordat que, insistim, afecta a tota la plantilla del banc: personal directiu, comercial, tècnic, administratiu i de serveis generals, es portarà a terme dia a dia i es totalitzarà per períodes mensuals, lliurant còpia del resum al treballador o treballadora.

Les hores extraordinàries realitzades haurien de compensar-se en un període màxim de quatre mesos des de la seva realització o retribuir-se amb un increment del 75 % sobre el seu valor establert.

La prestació de treball en hores extraordinàries serà voluntària, i conscients de la greu situació d'atur existent i amb l'objectiu d'afavorir la creació d'ocupació, s'acorda en reduir-les al mínim indispensable: períodes punta de producció, absències imprevistas, reparació de sinistres o danys extraordinari i urgents i circumstàncies de caràcter estructural, sempre que no càpiga la utilització de les diferents modalitats de contractació temporal vigents.

La Direcció del banc es compromet a informar a la representació sindical del còmput d'hores extres realitzades d'acord a la legislació vigent: Mensualment: còpia dels resums mensuals de registre diari d'hores extraordinàries realitzat per cada treballador o treballadora (Disposició Addicional 3ª, RD 1561/1995). Trimestralment: nombre d'hores extraordinàries realitzades, especificant les causes, distribuïdes per seccions (centres de treball) i les mesures adoptades per l'empresa per a garantir que s'han portat a terme voluntàriament en tot cas i per a reduir progressivament la seva realització (art. 20.5 Conveni Col·lectiu i art. 35.4 de. ET).

L'acordat ens sembla un gran avanç en les condicions laborals del personal de banc Sabadell, on l'empresa es negava a registrar la jornada diària i hores extres realitzades, no comunicant aquestes últimes a la representació de la plantilla. Ara quedarà en evidència la manca de plantilla que existeix en el banc per a abordar la càrrega de treball real que suportem.

Animem a tot el personal a complir l'acordat, a compensar els excessos de jornada realitzats amb el que aconseguirem defensar els nostres actuals llocs de treball i ajudarem a crear-ne de nous: objectius prioritaris en una societat amb mes de cinc milions de persones en atur.

Des de CGT ens posem a la disposició de tot el personal que es trobi amb problemes a l'hora de portar a terme l'acord al que hem arribat amb la Direcció del banc, que és d'obligat compliment per a les parts, vetllant l'Audiència Nacional per la seva necessària implantació i desenvolupament.

Han estat dos anys de treball per part de CGT que desemboquen, sens dubte, en un gran triomf per als i les treballadores de Banc Sabadell i que esperem, en breu, afecti a tot el sector bancari.

Llei de Mútues Patronals: arma de destrucció massiva de la salut

SP Comitè Confederal CGT

La Llei de Mútues Patronals, arma de destrucció massiva de la salut de les persones treballadores, ja és un fet des del 1 de gener de 2015. El Govern del PP, enemic número ú dels drets dels treballadors i treballadores, torna a mostrar el més absolut menyspreu cap a un dels drets essencials de la vida: la salut, en aquest cas la salut laboral, la qual es converteix en un article de luxe i per tant, privatiu de les classes altes i poderoses (empresaris, polítics, executius, directius).

La Llei es constitueix sobre tres principis, absolutament oposats al principi de garantir sempre la salut i aquests són:

Primer: Conceben a les persones treballadores malaltes pel fet de treballar, com autèntics delinqüents, els quals són sempre presumiblement sospitosos de cometre frau, intentant escaquearse de la seva obligació de treballar. Per tant i basat en aquesta concepció, la Mútues Patronals es converteixen en gestores de totes les baixes, bé per accidents de treball i/o malaltia professional, bé per Incapacitats Temporals per contingències comunes. La seva missió vigilar i castigar.

Segon: El sistema públic de salut, els i les professionals de la medicina, que accedeixen al treball per concurs públic on es valora els seus mèrits i la seva capacitat, es veu qüestionat professional i mèdicament, deixant en mans del mercat privat (medicina privada) la capacitat per a determinar si una persona treballadora es troba malalta o no i, aquí, els criteris del mercat (rendibilitat, productivitat) prevaldran sobre la realitat de la salut.

Totes les Empreses vénen obligades a contractar els serveis d'una Mútua, havent d'ingressar un percentatge del salari de cada persona treballadora a la Tresoreria de la Seguretat Social. Per tant si bé les aportacions les realitza l'Empresa, no oblidem que són rendes del treball dels i les assalariats i assalariades. Quan ens "accidenten", quan ens causen una malaltia professional" els patrons, la Mútua té l'obligació de córrer amb les despeses del nostre restabliment i, en conseqüència, com més escurcin el període de recuperació, com més disminueixin el temps de la baixa, quants menys recursos hàgin d'utilitzar (proves, consultes, teràpies, etc.), quantes menys morts per malalties professionals existeixin, més benefici per a la Mútua. Què té a veure això amb la garantia de la salut? Res, absolutament Res.

Tercer: La privatització de la salut laboral, es deixa en mans dels gegants de capital risc (fons voltors), els quals copen el mercat de les societats de prevenció. Gegants sanitaris com IDC Salut, anteriorment anomenat Capio, està controlat pel fons de capital risc CVC, arribant a copar més del 30% de tot el mercat "de la prevenció", amb una facturació propera als 300 milions d'euros, més de 154.000 empreses clients i controlant i vigilant la "salut" de 4,5 milions de treballadores i treballadors.

CGT s'oposa i s'oposarà en el carrer i en tota la xarxa sanitària a aquesta "llei de mútues de destrucció massiva de la salut dels treballadors i treballadores" i lluita i lluitarà per un SISTEMA DE SALUT PÚBLIC, UNIVERSAL I SUFICIENT per a tots i totes.

CGT presenta al·legacions al Consorci Sistema Integral de Salut de Lleida

CGT Lleida

De la mateixa forma que altres col·lectius, associacions i organitzacions, així com milers de ciutadans i ciutadanes, la CGT de Lleida ha presentat al·legacions al Consorci Sistema Integral de Salut de Lleida per fer retirar el projecte.

El 31 de març de 2015 havia estat publicat l'edicte de 27 del mateix mes i any pel qual se sotmetia a informació pública la Proposta d'acord del Govern de la Generalitat pel qual s'autoritza la constitució del Consorci Sistema Integral de Salut Lleida i se n'aproven els Estatuts.

Davant d'això, des de CGT hem interposat les següents al·legacions:

Primera.- DEFENSA DEL SISTEMA PÚBLIC DE SALUT.

La unificació dels serveis sanitaris de Lleida en un sol ens, pot ser bona, sempre i quan es faci sota el paraigua de l'Institut Català de la Salut, que és l'única empresa pública dins la sanitat que resta sotmesa al control parlamentari i per tant és garantia d'una gestió clara i prèvia a la despesa.

Els estatuts del consorci podrien ésser canviats en qualsevol moment pel Consell de Govern, i per tant podria permetre privatitzacions de serveis o "externalitzacions" que és com difereixen la paraula privatització, vostès els polítics. Podria permetre l'entrada de l'activitat privada en centres públics de Lleida i gestió privada de centres o serveis públics.

Segona.- DEFENSA DEL PERSONAL FUNCIONARI O ESTATUTARI.

La funcionarització o estaturització del personal garanteix la seguretat del pacient, seguretat de que aquell personal farà el millor per a la seva salut, sense témer pel seu lloc de treball ni subjecte a criteris i/o objectius econòmics.

D'altra banda la laboralització i precarització del personal suposa de contrari que l'assistència sanitaria als pacients estigui controlada per criteris que res tenen a veure amb la qualitat i seguretat en l'assistència.

Tercera.- DEFENSA DEL CONTROL PÚBLIC DE GESTIÓ.

Els consorcis resten sotmès a un control a posteriori que no ofereix garanties ni transparència en les actuacions. Resten sotmesos en bona part al dret mercantil i privat, amb principis de gestió que cerquen la rendibilitat i l'economia per sobre dels assistencials.

La manca de control previ porta als consorcis a incórrer en irregularitats en la contractació administrativa, en matèria de personal, en matèria d'incompatibilitats i respecte a la fiscalització i el control, tal com es pot corroborar en els diferents informes de la Sindicatura de Comptes. A més comporta la multiplicació de càrrecs dins els consorcis i duplicitat dels càrrecs en diferents ens.

En aquest sentit posem diversos exemples documentats mitjançant informació publicada sobre diversos consorcis, per tal de demostrar que la fórmula dels consorcis només porten a irregularitats.Els ciutadans de les comarques de Ponent, han mostrat majoritàriament el seu rebuig a la unificació dels diferents serveis sanitaris de Lleida sota el model de Consorci, i així ho acrediten 40.000 signatures. Ho demostra també els actes públics i manifestacions, que fins i tot sota una pluja torrencial ha fet que molts ciutadans hagin mostrat la seva oposició contra aquest model que es vol imposar a Lleida, únic territori, de moment, lliure de casos de corrupció. Per tot això, sol·licitem que sigui retirat aquest projecte de Consorci.

Notícies sindicals

L'1 de Maig la CGT es va tornar a manifestar arreu de Catalunya

En una quinzena de manifestacions convocades en solitari o conjuntament amb altres col·lectius i organitzacions, la CGT es va manifestar el 1r de Maig a Catalunya, amb la següent assistència a les diverses mobilitzacions: Barcelona 1000 persones, Tarragona 800, Girona 400, Lleida 400, Igualada 250, Calella, 80, Vic 80, Reus 150, Sabadell 700, Vilanova 500, Mollet 150, Berga 25, El Vendrell 50, Badalona 150 i manifestació anticapitalista de Barcelona per la tarda 5000.

Declarada nul·la la clàusula per la qual el Metro de Barcelona exclou de l'àmbit del conveni a una part de la plantilla

La pràctica empresarial de contractar personal fora de conveni, de manera que no pugui beneficiar-se de les mesures acordades amb els sindicats, vulnera el dret a la llibertat sindical que recull l'article 28.1 de la Constitució. Una sentència del jutjat social 19 de Barcelona declara nul·la la clàusula que el Metro de Barcelona (Ferrocarril Metropolità de Barcelona SA) ha inclòs en els contractes de 325 treballadors (el 10 % dels 3.608 treballadors de l'empresa) per a excloure'ls de l'àmbit d'aplicació del conveni col·lectiu, tant del vigent en el moment que es van formalitzar els contractes, com de tots aquells que puguin subscriure's en el futur.

Aquesta pràctica empresarial, que el Metro porta a terme des de fa 20 anys, segons recull la sentència, afecta tant a personal d'alta direcció com a directius, comandaments intermedis o a altres categories laborals, de manera que en la plantilla del Metro existeixen treballadors les condicions salarials dels quals i d'organització laboral escapen del control sindical i d'allò que estipula el conveni.

La sentència, dictada després d'una demanda interposada per la CGT, obliga a l'empresa a facilitar als representants sindicals tota la informació referida a aquest grup de treballadors, denominats "col·lectiu DYT" (de directius i tècnics), que formen part del cens electoral de l'empresa i, per tant, poden votar en les eleccions sindicals, però que, paradoxalment, no poden ser defensats pels representants que han triat. Dels 325 treballadors del "col·lectiu DYT" o "fora de conveni", un nombre irrisori, al voltant del 2 % ocupa llocss d'alta direcció o consell, mentre que la resta ocupa treballs en categories professionals que ja estan reconegudes en el conveni i, per tant, tenen condicions laborals pactades amb els representants sindicals.

La sentència considera que s'ajusta a "la lògica" que els llocs d'alta direcció o consell tinguin una regulació específica, però obliga a l'empresa a incloure en conveni a la resta del "col·lectiu DYT", al sostenir que "la pràctica empresarial d'excloure de l'àmbit d'aplicació de convenis vigents i futurs al 'personal DYT' que no ocupi càrrecs o funcions d'alta direcció o consell, a través de la introducció d'una clàusula en els respectius contractes de treball, vulnera el dret a la llibertat sindical que empara l'article 28.1 de la Constitució".

Des de la Secció Sindical de CGT opinen que, entre aquest col·lectiu de treballadors, hi ha situacions extremes clarament diferenciades: d'una banda, l'alta direcció de l'empresa o membres del consell; per un altre, el grup de directius, on el sindicat sospita que s'amaga un brutal dispendi de diners per a uns càrrecs amb funcions poc concretes, vinguts en moltes ocasions de l'àmbit de la política; i finalment, el grup de treballadors amb categories laborals més baixes -enginyers, secretàries-, les condicions laborals de les quals són clarament pitjors del que marca el conveni.

La CGT, com sindicat majoritari al metro de Barcelona des de fa més de 20 anys, ve denunciant l'opacitat de l'empresa en matèria de salaris de directius escudant-se, precisament, en que estan fora de conveni. En aquesta mateixa línia, la sentència recrimina a l'empresa el seu "obscurantisme" al negar als representants dels treballadors la informació laboral referida al "col·lectiu DYT" i, encara que reconeix la "teòrica voluntarietat" amb que els DYT accepten la clàusula que els exclou del conveni vigent i dels futurs, argumenta que "la voluntat individual dels treballadors no pot modificar els pactes amb caràcter general en el conveni col·lectiu", al mateix temps que qualifica de "contrari a dret" aquesta renúncia de futur.

El sindicat celebra la sentència, que pot ser recorreguda davant el TSJC i que considera que suposarà un abans i un després quant a l'ocultació de com es reparteix en realitat la massa salarial al Metro de Barcelona.

Secció sindical CGT Metro Barcelona

23 acomiadaments a la logística de Panrico

Un nou grup de 23 companys de logística va ser acomiadat el passat 7 de març, curiosament el dia de la patrona de la localitat on està ubicada la fàbrica; mentre uns estaven de festa, la patronal ens ha deixat sense futur, un futur que ens ha destrossat l'avarícia dels empresaris.

Després l'ERO del passat any, que ja va eliminar a la majoria de la plantilla de producció, Panrico, ara, i a través d'acomiadaments objectius i individuals, augmenta amb altres 23 acomiadaments als previstos per l'ERO però que la sentència de l'Audiència Nacional va anul·lar. L'empresa ha incomplert el propi "esperit de l'ERO" extingint la relació laboral a les parelles dels que ja havien estat acomiadats, enfonsant a famílies senceres a la misèria. Aquests acomiadaments, en ser objectius, els ha efectuat amb la indemnització mínima establerta per la llei (20/12). Amb aquests 23 companys i companyes, la fàbrica de Santa Perpètua ja suma un total de 158 rescissions de contracte.

És una represàlia per haver plantat cara a la patronal amb una vaga? Acabaran aquí? Era necessari externalitzar el departament de logística, per tornar a ocupar aquests mateixos llocs amb treballadors en precari?

L'acarnissament amb la planta de Santa Perpètua és evident, ja que les plantes ubicades a la resta de l'estat no han patit el mateix tractament.

Des d'aquesta secció sindical ens oposem rotundament a aquesta purga patronal, emparada pels poders polítics (Generalitat) i que han deixat en un abandonament absolut als treballadors. Ara únicament ens queda esperar les possibles sentències favorables que dictaminin els tribunals a les nostres demandes. D'una o altra manera, la lluita continua.

Secció Sindical CGT Panrico

CGT Sector Social davant la signatura del conveni del Sector de Lleure

Es calcula que a Catalunya entre 25.000 i 30.000 persones treballen al sector del lleure. Aquest sector engloba, entre d'altres a menjadors escolars, activitats extraescolars, punts d'informació juvenil, ludoteques, casals i centres cívics, cases de colònies, etc.

El passat 10 de març i després d'un procés que va començar al desembre de 2011 CCOO i UGT anunciaven la signatura del tercer conveni del lleure educatiu, signat conjuntament amb les patronals ACELLEC, ACCAC i LA CONFEDERACIÓ.

Tant des d'UGT com CCOO ho vénen com una victòria fruit de les mobilitzacions del sector. Mobilitzacions escasses per altra banda.

Des del sector del lleure no podem compartir que sigui una victòria. No ho és perquè:

- És un conveni amb molt poques millores respecte a l'anterior. El sector del lleure ha canviat molt els darrers anys i el nou conveni no s'adapta ni de lluny a aquests canvis.
- Les taules salarials al sector estan congelades fa anys. El tercer conveni acorda una pujada de sous d'un 1,5% des de setembre de 2104 fins al gener del 2016. Tenint en compte l'estancament de salaris aquest augment és gairebé insignificant.
- Ha estat un procés totalment opac, fet d'esquena a les treballadores del sector, que s'ha maquillat a darrera hora amb suposats processos participatius: en el cas de CCOO amb votació tancada a les seves afiliades i en el cas d'UGT amb procés obert però on només es votava la part del nou acord que ells havien decidit que era el més important.

Segurament CCOO-UGT necessiten vendre-ho com una victòria, ja que al sector del lleure el darrer any han quedat ben retratats per la campanya #AprofitatsDelLleure. Aquesta denunciava com des dels sindicats "majoritaris" bloquejaven eleccions a comitè de l'empresa, específicament a Trànsit Projectes, però també a d'altres, molt probablement amb el propòsit d'acabar de negociar aquest conveni sense que cap altre sindicat hi entres a la negociació.

Així doncs, encara que ens ho vulguin vendre com una victòria, el tercer conveni del lleure és molt menys del que hauria de ser. Des dels comitès d'empresa haurem de continuar treballant, i molt, per pactar acords interns dins les empreses i protegir realment les treballadores.

I per altra banda, continuar forçant noves eleccions al comitè perquè d'altres sindicats puguin participar en la redacció d'un nou i millor quart acord del lleure educatiu. El tercer conveni ja neix caducat.

CGT Sector Social

RENFE suprimeix el tren nocturn que unia Catalunya amb Madrid

El passat 7 d'abril va ser l'últim dia que va circular el tren Estrella Costa Brava, que suposava una alternativa econòmica a l'AVE.
El Ministeri de Foment continua desenvolupant una política ferroviària basada en l'abandonament del ferrocarril convencional centrant-se únicament en la potenciació de l'alta velocitat, causant un perjudici important al conjunt de la societat i als / les usuaris / es, que veuen com s'eliminen serveis amb l'únic objectiu d'obligar a utilitzar l'AVE, encarint el transport i perjudicant la ciutadania de localitats de Catalunya com Figueres, Girona, el Vendrell (Sant Vicenç de Calders), Tarragona, Reus, Móra la Nova i Casp, que veuen com s' els elimina un dels trens que per via convencional els connectaven amb Madrid.
Com a alternativa a l'AVE només queda un tren Regional Exprés entre Barcelona i Madrid, que efectua el trajecte en gairebé nou hores i que arriba a destinació a les 17:55 h., un horari gens atractiu encaminat a justificar posteriorment la supressió definitiva també d'aquest servei.
El PP, com abans va fer el PSOE, està destruint el ferrocarril públic aplicant la nefasta Llei del Sector Ferroviari, que entre tots dos van gestar i que està en vigor des de l'any 2005. Les dues formacions polítiques han utilitzat aquesta Llei per segregar i trossejar les empreses públiques, fer privatitzacions, destruir l'ocupació pública de qualitat, disminuir les inversions en manteniment comprometent amb això la seguretat, treure serveis i suprimir trens.
Els nostres polítics només afavoreixen el ferrocarril elitista (on viatgen ells) que s'està demostrant ruïnós per a les arques públiques, i que paguem i pagarem durant generacions. Durant l'any 2014, el Ministeri de Foment va suprimir en el conjunt de la xarxa ferroviària un total de 700 trens, deixant línies pràcticament mortes, en un clar atac a la vertebració territorial, incomunicant poblacions i perjudicant als/les usuaris / es. Sense oblidar que RENFE ha estat segregada en quatre societats anònimes. ADIF l'han trossejat en dues per intentar amagar a la Unió Europea unes vergonyoses i insostenibles comptes de resultats.
Ja l'any 2008, concretament el 14 de desembre, Renfe va suprimir els trens nocturns que connectaven amb les ciutats de Vigo, A Corunya, Gijón, Oviedo, Salamanca, León, Palència, Burgos, Bilbao, Sant Sebastià, Vitòria, Pamplona i Logronyo.
CGT defensa des de fa molts anys que l'alternativa al caríssim AVE és modernitzar el ferrocarril convencional: els traçats i estacions, la qualitat de les vies i catenàries per així poder arribar a velocitats entre 160 km. I 200 km / h. Una alternativa infinitament més barata que l'AVE i que donaria servei a la totalitat de la ciutadania en lloc d'una elit, ja que així hi hauria diners per millorar les rodalies, la mitjana distància i el transport de mercaderies.
CGT continuarà defensant un ferrocarril públic i social: modern i per a tota la ciutadania.

Sector Federal Ferroviari de la CGT

Vaga indefinida a Estampacions Sabadell contra l'acomiadament de 65 treballadors

La plantilla d'ESSA Palau, empresa situada a a Palau-Solità i Plegamans, es troba immersa en un conflicte laboral per l'incompliment per part de la Direcció del Acord subscrit al desembre de 2013.
Els treballadors d'ESSA Palau, a canvi del manteniment dels llocs de treball, van acceptar un seguit de mesures que suposaven esforços significatius en matèria salarial (descomptes,congelació de taules ...) i de flexibilitat de jornada. Reflectir que amb anterioritat els treballadors ja havíem suportat mesures per a la viabilitat de la companyia com EROs de suspensió i extincions contractuals.
La Direcció a canvi dels sacrificis de la part social, es comprometia a la renovació dels projectes per al manteniment dels llocs de treball i les càrregues productives i a no realitzar mesures unilaterals en matèria d'ocupació.
L'incompliment dels seus compromisos per part de la Direcció a haver acomiadat a treballadors i al no reposar les càrregues productives, ha provocat el conflicte laboral actual, per la qual cosa els treballadors sol·licitem es compleixin els Acords signats.

Secció Sindical CGT Essa Palau

Vagues al centre de L'Arboç de Saint Gobain Cristaleria SL

Conflictes al centre de treball de Saint-Gobain Cristalería SL de l'Arboç, al Baix Penedès, dedicat a la fabricació de vidre pla i vidre per al sector de l'automòbil.
CTC Externalización SL:
D'una banda, els 60 treballadors de la subcontracta CTC Externalización SL, que presta serveis de retirada de producció i logística, així com la recepció de materials als magatzems generals a Saint-Gobain convocaven una Vaga Indefinida a partir del 7 de maig, amb la finalitat de defensar els drets laborals que tenien subscrits en un acord i que l'empresa incomplia de forma reiterada. També era motiu de conflicte l'acomiadament de 2 companys de l'empresa la qual, alhora, contractava mitjançant ETT uns altres 2 treballadors, tot precaritzant l'ocupació. Primer pel tipus de contracte, i segon per les retribucions econòmiques, ja que es desvinculava d'altres acords signats amb la plantilla pròpia de l'empresa que aquests darrers no els aplicava.
En una mediació entre els treballadors i l'empresa al Departament d'Empresa i Ocupació de Tarragona el 12 de maig es va arribar a un "preacord" en el qual es recollien totes i cadascuna de les reivindicacions dels treballadors, acordades a les diferents assemblees que s'havien convocat. Entre aquestes, la readmissió dels companys acomiadats i el compliment de tots i cadascun dels acords subscrits entre les parts (treballadors i empresa). També el compromís de contractació d'un tercer treballador que havia estat acomiadat.
Se li ha donat a l'empresa un mes per a regularitzar els incompliments —els augments salarials de l'1% pendents per a aquest any, els pagaments que corresponen a l'acord de flexibilitat pactat, el pagament de les nocturnitats tal com correspon, etc—, o sigui que a la reunió convocada el proper dia 3 de juny hauran de retre comptes de totes les exigències. Si no fos així, la Vaga Indefinida començarà a l'endemà.
Saint-Gobain Cristalería SL:
D'altra banda, a Saint-Gobain Cristalería SL, en la qual treballen un total de 350 persones de plantilla pròpia a la fàbrica de l'Arboç, i en el seu conjunt un total d'uns 800 treballadors i treballadores, des del passat mes de novembre s'estan duent a terme les negociacions del Conveni Col·lectiu. En el decurs d'aquestes, l'empresa ha estat insistint en empitjorar les condicions laborals a la plantilla, tot proposant rebaixes salarials, així com una doble escala salarial que pretén baixar els salaris entorn d'un 15% per a les noves contractacions, i eliminant conceptes de nòmina que suposen rebaixes properes al 10%, a les quals els diferents sindicats s'oposen rotundament.
En assemblees de treballadors s'acordaren uns mínims de cara a aquest Conveni, que són:
- Una vigència del Conveni de 2 anys, amb augments salarials d'un 0,5% per a l'any 2015 i de l'1% per al 2016, amb una clàusula de revisió salarial a final d'any en la qual es garanteixin els desviaments que hi pugui haver en cas que els increments inicials estiguin per sota de l'IPC.
- Recuperar l'obligatorietat per part de l'empresa de dur a terme jubilacions parcials mitjançant el "Contracte de Relleu", en cas que així ho sol·licitin els treballadors, amb l'objectiu de rejovenir la plantilla, sense disminuir l'estructura d'aquesta i conservant els llocs de treball actuals.
- I finalment, però per això menys important, incloure una clàusula d'ultraactivitat que garanteixi la pròrroga de tot allò recollit en Conveni Col·lectiu fins que se signi un de nou, tot evitant així deixar decaure el Conveni i mantenir les garanties d'aquest.
Aquesta és la plataforma de mínims acordada a les Assemblees i que els sindicats defensaran davant l'empresa. Per a fer-ho, es va registrar una convocatòria amb un calendari que recull 22 dies de Vaga de 4 hores per torn de treball, que començaran a partir del dia 15 de maig i s'estendran fins els 20 de juny.
L'11 de maig estava previst un acte de mediació a Madrid, al Servei Interconfederal de Mediació i Arbitratge (SIMA), en haver-hi diferents centres de treball a l'Estat espanyol, a més de la fàbrica de l'Arboç (factoria d'Avilés, i oficines generals de la companyia a Madrid).
Si no hi ha acord s'iniciarà el calendari de vagues sempre amb la ratificació de les assemblees.

Secció Sindical CGT Saint-Gobain

Converse

Rosa i Anna, bibliote

“Can Batlló és pel barri”. La utopia f

Txema Bofill

Can Batlló de la Bordeta era una immensa fàbrica tèxtil, 15 hectàrees, dintre de Barcelona, ara està parcialment ocupada pel barri. És la utopia viscuda i en marxa. Els veïns del barri varem començar creant-hi una improvisada biblioteca. Ara ja hi ha una biblioteca gran amb cara i ulls, i un auditori, bar, menjador popular, tallers diversos, reparació de vehicles, i en marxa una escola autogestionada, una cooperativa d'habitatge, etc... És una revolució que es va construint dia a dia. Sembren i ja recullen i segueixen sembrant.

Diuen que el que comença bé, acaba bé. Can Batlló va començar implantant una biblioteca. Un fet simbòlic i usual en els ateneus i organitzacions llibertàries dels segles passats: Començar amb una biblioteca. Bon auguri. Biblioteca és el símbol i mite del coneixement i de la presa de consciència. Anar a les biblioteques mostra interes pels llibres, curiositat, ganes de saber, investigació, anàlisis. Les biblioteques són una arma, més letal que la dinamita. Forma el sentit crític, la independència d'esperit, la llibertat, i la capacitat de no deixar-se enredar pels poders. Les biblioteques han sigut pels llibertaris llocs de formació i contrapoder, contra la propaganda establerta, contra les doctrines imperants que mantenien adormits als ciutadans.

Can Batlló és un exemple d'autogestió, de treball col·lectiu, d'obertura, de participació, d'animació, d'assemblearisme, d'entusiasme i persistència. Un exemple pels que lluiten per recuperar espais pel poble, un exemple d'ocupació pactada. Explicaré dos exemples personals per millor explicar-me:

Jo sóc de la Bisbal, capital del Baix Empordà, on els inútils polítics ens ha deixat sense biblioteca durant més de 40 anys. Una capital sense biblioteca és una vergonya capital, un trist poble mal governat per PSC, ERC i CiU. Finalment varen construir una biblioteca comarcal i es varen saltar les seves pròpies disposicions municipals i l'han d'enderrocar per un metre. El poble protesta i els politics, els nuls i mediocres botiguers, sols interessats pel poder i les peles, miren cap un altre cantó, i es tornen a presentar... i s'acusen entre ells. Som la vergonya de l'Empordà i Catalunya. Can Batlló és evidentment un exemple a seguir davant l'incapacitat dels polítics.

També sóc de l'Ateneu Enciclopèdic, que té la biblioteca més important sobre el moviment obrer de caire revolucionari. Una biblioteca tancada, llibres en caixes, inservible: no es va voler catalogar i doncs incapacitat de saber on són els llibres i documents, per a poder-los posar a disposició dels treballadors, i pitjor, els llibres s'estant fent malbé i es perden. És un xiringuito: Funcionament i control autoritari dels qui fan el manteniment del xiringuito. Can Batlló és exemple d'autogestió, participació, obertura, i treball en equip, assemblearisme.

Els franquistes amb la mà del clero i militars, varen cremar les biblioteques populars i varen assassinar sobretot els mestres i als que animaven a llegir al poble. El PP ha continuat l'obra deixant sense finançament biblioteques i potenciant el treball de desmemoria i ocultació històrica iniciada pel dictador Franco.

Entrevistem a dues billiotecàries, Anna i Rosa, que hi són des del començament.

Anna Barnés

- Com et vas vincular a la biblioteca?

Doncs des del primer dia, l'11 de juny 2011, el dia que varem entrar. Això era un recinte privat. Tenia un amo. Però el Pla general Municipal del 1976 destinava aquest gran terreny a ser un espai públic i per equipaments, per tant pel barri. En el projecte, uns blocs es conserven i els destinen a usos socials. N'hi han uns altres que s'han enderrocat per a construir habitatges socials. Aquest gran espai de Can Batlló feia més de 30 anys que s'estava demanant pel barri. Des de molts anys, de moltes històries i de molts alts i baixos, l'11 de juny de 2011 vam entrar a Can Batlló. Vam comunicar a l'Administració que entraríem aquest dia. Un any abans varem iniciar una campanya que es deia "Tic-tac Can Batlló", que recordava que l'11 de juny de 2011 els veïns i veïnes entraríem a Can Batlló, amb permís o sense permís. I varem començar el compte enrere. Finalment varem aconseguir entrar amb permís. L'ajuntament es va posar les piles i ens ho va facilitar Ens va cedir només la gestió del bloc 11, la nau on estem.

- I què entens per gestió de la nau 11?

L'ajuntament ens cedeix l'espai i nosaltres ho gestionem tot, ho rehabilitem i ho posem en marxa. Aquesta és la nau (on fem l'entrevista). Feia 5 anys que estava tancada. Hi havien residit diferents tallers, diferentes empreses. Varem entrar els veïns i veïnes i la primera cosa que varem construir fou una petita biblioteca. Varem demanar als veïns que vinguessin amb uns llibres, ja que el primer que faríem seria construir una biblioteca oberta al poble, a tot el barri. Va ser meravellós. I en aquest espai amb mobles agafats del carrer, amb taules i cadires del carrer, amb prestatgeries i llibres donats. I aquí varem estar funcionant 6 mesos. Després varem tancar la biblioteca 6 mesos més per fer obres i construir aquesta gran biblioteca. Al mateix temps s'ha construït l'auditori, el bar, un espai per equipaments i altres espais més que hem anat reconquerint pel barri. I com que a mi m'agrada llegir des del primer dia estic vinculada a la biblioteca.

- Quants llibres teniu actualment?

Tenim fons de més de 10.000 llibres. Tots són llibres usats, donats majoritàriament pels veïns i veïnes.

- Demaneu llibres a Institucions?

Alguna vegada. En principi no, perquè no tenim massa temps per a dedicar-nos-hi i prou feina tenim a acabar de col·locar tots els llibres. Recorda que aquesta biblioteca és autogestionada i totes les persones que treballen aquí, tenim un compromís voluntari i personal. Dediquem el nostre temps voluntàriament per a posar en marxa i animar aquesta biblioteca.

- Com està organitzada la biblioteca?

Funciona com la majoria de biblioteques amb un sistema internacional de classificació i catalogació de llibres per matèries. Ens hem hagut de formar per saber com s'organitzen les biblioteques. Hi han voluntàries que són bibliotecàries i ens ajuden. Nosaltres formem part de les xarxes de les biblioteques populars de Catalunya. Són biblioteques petites que estan repartides per diferents comarques i pobles, bàsicament d'ateneus llibertaris. Hi ha una xarxa i compartim el programa de la gestió i catalogació de llibres. Aquest programa ens permet gestionar la biblioteca i conèixer els llibres que hi han. Està per Internet. Hi ha accés lliure. Es poden reservar i demanar llibres per Internet.

- Estan tots catalogats?

Els que estan posats. Aquests estan catalogats i informatitzats dintre el programa. Ara mateix no tots estan posats. És una feina de molt de temps. Sols la meitat. Tenim un sistema manual per a saber on estan els llibres i pel préstec de llibres. Sempre sabem on estan els llibres.

- Quanta gent esteu treballant a la biblioteca?

Som més de 20 persones. Som 16 que fem torns per a mantenir la biblioteca en ordre. I les altres fan coses puntals. Participen a tallers, activitats.

- Un bon record

No en tinc un de bon record. En tinc molts. Per exemple, el fet d'estar a la biblioteca mirant llibres i descobrir llibres que no conec. He arribat a conèixer on estan els llibres. Per a mi un bon record és quan algú em demana llibres sobre un tema determinat, i poder acompanyar a la persona i ajudar a trobar el que busca. Un bon record és acompanyar, assessorar i trobar els llibres. És gratificant per a mi. Jo se on estan els llibres. Això és experiència a base de mirar-los, tocar-los.

- Has descobert algun llibre especial?

A la secció d'art tenim meravelles. Hi ha un llibre que parla dels fanals modernistes de Barcelona. Hi han molt bones fotos de fanals. Jo també faig

em amb...

ècàries de Can Batlló

èta realitat, un exemple d'autogestió

fotos de fanals.

- Un record dolent.
No fa gaire ara per Setmana santa varen robar les claus. Varen entrar i ramanar coses.

- Com ho feu per funcionar autogestionariament?
És tot un aprenentatge. Estem creant model. Ens formem com a voluntaris. És una funció important. La biblioteca ofereix també la possibilitat de desenvolupar el nostre compromís. Cal una organització ferma per a que això funcioni. Estem continuadament reajustant coses, perquè no és fàcil.

- A part del préstec de llibres, proposeu activitats?
Un cop al mes expliquem contes a partir dels llibres i se'n diu «visquem els contes», és una activitat molt consolidada. Després tenim un club de lectura des del primer dia. Ens proposem una lectura i un cop al mes en parlem. Està funcionant molt bé, soms uns 15 persones. Fem presentacions de llibres d'autors locals. I tot d'activitats puntuals relacionades amb la lectura. Hem fet lectures dramatitzades de textos. Vam fer una lectura del Rayuela de Cortazar. Un company amb un saxo anava tocant les peces de jazz del Rayuela: I una ballarina de dansa contemporània acompanyava la música amb dansa. Va ser molt bonic. Dinamitzem la biblioteca amb un estand de llibres «la biblioteca recomana», amb l'escriptor del mes, amb una taula on depositem llibres a donar, amb la web, Tuitter, etc.

Rosa Pomareda

- Rosa, com et vares implicar en la biblioteca?
Fa molts anys que estic implicada amb el meu barri. Estic a la comissió de veïns de la Bordeta i també havia treballat 14 anys de secretària al Centre Social de Sants, l'associació de veïns de Sants He estat molt implicada en totes les qüestions de reivindicacions veïnals. El polígon de Can Batlló era una vella reivindicació. Es demanava pel barri. Sobretot volíem que fos un gran parc, tipus Espanya Industrial, tipus Joan Miró. Però hi havien tallers petits a l'interior, que treballaven en precari, i l'immobiliària Gaudi, propietària de tot això, llogava els espais. Varen passar els anys. En aquests anys vam aconseguir el parc Espanya Industrial, la biblioteca Vapor Vell. Els anys 75-80 es podien aconseguir moltes coses. No estava regulat. I sempre s'ha demanat Can Batlló pel barri.

- L'Ajuntament li va comprar a la immobiliària Gaudi?
Hi va haver un intercanvi de cromos. En aquella època hi havien els socialistes. Els tallers anaven molt de baixa i van pactar de fer un gran projecte per Can Batlló. Es va dissenyar un avantprojecte amb un gran parc i zones d'equipaments i a canvi la immobiliària podria edificar dos edificis de 12-16 plantes d'habitatges de luxe. El 2010 amb la bombolla immobiliària aquest projecte va quedar aturat. Ens varen ajudar molt els arquitectes de LaCol. Els socialistes sortien. I estaven apunt d'entrar els convergents. I total els uns perquè marxaven i els altres perquè arribaven, no volien quedar malament i varen venir a parlar al Centre Social de Sants. Els convergents ens dèien si estàvem bojos, que vindrien tots els okupes d'Europa i volien saber saber per on entraríem. Una setmana abans varem firmar un document a tres bandes, la immobiliària Gaudi, l'Ajuntament de Barcelona i el Centre Social de Sants, que ens cedien el bloc 11, aquest. O sigui, varem entrar per la porta, més de 1000 persones, amb 3 columnes de barris diferents, amb els castellers, diables i un piló d'associacions. A Sants n'hi han més de 300 associacions. I va ser una gran festa. I vam entrar aquí. Estava tot en ruïnes, una ruïna, una ruïna ruïna. O sigui, negre, fosc, brut, ple de ferros per tot arreu. Horrorós. I es va fer la primera assemblea i es decideix crear una biblioteca.

- Parla'ns d'en Josep Pons, el teu marit, a qui se li va posar el nom de la biblioteca.
Era una persona peculiar. Era un líder social, tocava molt de peus a terra. Era protagonista però no li agradava el pactisme. Tenia una vena llibertària, tot i que respectava totes les opcions. Era molt estimat per tothom. Havíem tingut una botiga de comestibles al carrer Olzinelles, i coneixia a tothom. Nosaltres ens vam conèixer a la parròquia de Sant Medir. El van acomiadar d'una empresa de mobles per reclamar un repartiment equitatiu dels beneficis. I després de la mili va tornar a la botiga.

- Va militar en alguna organització?
Sí. Va estar a l'Ateneu Llibertari de Sants i en fou un dels fundadors. Després va estar molt al Centre Social de Sants, l'associació de veïns. En aquell temps hi va haver un problema: Les associacions de veïns, quan van legalitzar els partits, es van desmuntar. Tots se'n varen anar als seus partits respectius. I nosaltres vam quedar 4. Varem estar a punt de tancar. Varem fer una crida. I aleshores amb algunes persones conscienciades varem continuar. En Josep va fomentar un projecte d'obertura al Centre Social de Sants, que encara hi és. Tota la gent que venia al Centre Social i buscava acollida tenia un lloc. Això trencava tots els esquemes de les associacions de veïns. L'esquema eren les comissions: Comissions d'urbanisme, comissió d'ecologia, de cultura, etc.

- Aleshores el centre social era lloc d'acollida
Va ser així perquè ens vam quedar sols. Si les comissions haguessin funcionat.. igual hagués continuat. Al marxar la gent es va fer un altre model. Van crear un altre model, bastant únic en les associacions de veïns: que tothom tingui vot i veu, que tothom pogués encabir-se, i repartir sales als grups que ho demanaven. Alguns ho consideraven un hotelet d'entitats. I penso que aquest sistema ens ha enriquit molt. I varen anar passant els anys. Es va crear un grup per a la Pau. Varem treballar el tema anti-OTAN. En aquell temps temps ens interessàvem molt per Llatinoamèrica, Nicaragua, Guatemala i també contra les nuclears. Érem molt actius trepitjant carrer, en les cadenes humanes, manifestacions. El grup per la pau editava una revista. El meu marit era una persona molt conciliadora. Tenia qualitats especials; en les assemblees i reunions centrava les histories i abreviava les reunions. Sabia captar el que la gent volia i trobar solucions davant les diferencies.

- Com va anar la seva designació?
Es va decidir a la primera assemblea. Feia un any que havia mort. Als 15 dies de mort se li va fer un gran homenatge popular. Hi havia molta gent jove. Ell havia estat sovint a l'Hamsa, a Can vies, a les festes alternatives. I també sabia compaginar altres mons. A la plaça de l'església de Santa Maria de Sants s'hi va posar una placa amb el seu nom. Encara hi és. Ara té dos noms: plaça Bonet i Muixí i ara plaça Josep Pons. I popularment es coneixia com a plaça Màlaga.

- Rebeu visites?
Aquí ve molta gent. Sobretot estrangers. Ara m'acaben d'avisar que pel 9 de maig vindran l'Associació de Dones Separades. Saben que és un espai alternatiu, autogestionat, i és un projecte innovador. I que és de l'ajuntament, però no la gestió. Venen particulars i grups. Grups de mestres, grups d'adolescents. En venen tants que haurem de reservar les visites a un o dos dies a la setmana i ajuntar-los.

- Quina impressió expressen els que us venen a veure?
Sempre és positiva i comparteixen entusiasme.

- El pròxim mes de juny farà quatre anys. Com ho veus?
Un èxit. Hem discutit i parlat de moltes coses. Arribarà un moment que haurem d'alliberar algú. Sobretot per l'obrir i tancar. A l'auditori fèiem molt soroll, i l'ajuntament ens ha pagat el material per insonoritzar.

- I la possibilitat que l'ajuntament contracti una persona...
La gent no ho vol. De moment no es vol que hi hagi algú assalariat. Tots som voluntaris. És un debat que està pendent. El principi és molt maco. Sempre en parlem. Però queda pendent... Sempre hi ha hagut algun cas especial, quan hi han obres i algú ha d'estar tot el dia i és necessari. O bé, contractes temporals de Barcelona Activa, a gent de llarg atur del barri, que s'ofereixen a venir aquí.

- Quins reptes teniu?
Un gran parc, un casal d'avis, un centre cívic, i un centre per a discapacitats. Hi ha també en marxa una cooperativa d'habitatge: habitatge d'us. Hi ha gent que ja hi ha posat diners, però falta concretar amb l'Ajuntament. També hi ha altre gent que han projectat una escola amb pedagogia llibertaria. Hi han dos blocs d'habitatge social que fa l'Ajuntament, que ja estan en marxa.

- Quin és el vostre lema?
Can Batlló és pel barri

- Vols afegir alguna cosa?
Que no perdem il·lusió, que anem seguint el ritme dels esdeveniments, que siguem humans i que no ens desviem del que sempre hem estat, del que somiàvem quan teníem 15 anys.

- Què somiaves als 15 anys?
Això. Això que estem vivim ara a Can Batlló.

Sense fronteres

Xile: Els treballadors es mobilitzen per una Reforma Laboral a fons

Manu Garcia

El passat 21 d'abril va tenir lloc una fita històrica per al moviment sindical xilè. Organitzacions portuàries, mineres, forestals, de la construcció i el muntatge industrial i d'alguns altres sectors van portar a terme una jornada d'Atur Nacional amb l'objectiu d'aconseguir una Reforma Laboral que reculli les demandes més sentides pels treballadors (1).

Des dels anys 80, durant la lluita contra la dictadura, que no es veia una mobilització d'aquestes característiques: de caràcter nacional, amb alguns dels principals sectors de l'economia nacional involucrats, amb paralització efectiva de la producció i amb continguts estructurals, més enllà de l'estrictament gremial. Aquests trets, que en altres països són habituals en una jornada de vaga general, a Xile no ho són, donades les peculiars característiques del sistema de relacions laborals instal·lat en dictadura i mantingut al llarg dels últims 25 anys amb poques modificacions.

La vaga a Xile

A Xile les vagues normalment són en una sola empresa i "simbòliques", és a dir, no s'aconsegueix parar la producció. Això és per la legislació xilena, que no reconeix la negociació per branca i permet el reemplaçament de treballadors en vaga.

A més, hi ha moltes altres traves legals, com una gran facilitat per a l'acomiadament, el reconeixement de la possibilitat per a grups de treballadors no sindicalitzats d'arribar a acords paral·lels amb l'empresa i un complex, embullat i lent procés de negociació col·lectiva reglada. Per tant, la pressió que s'aconsegueix fer és poca, i per si no fos poc els organismes fiscalitzadors són ineficients i compten amb escasses atribucions, mentre per la seva banda els tribunals laborals s'inclinen en general a ser més comprensius amb l'empresa que amb el treballador. Així, no és d'estranyar que la majoria de vagues a Xile es deposin sense aconseguir els seus objectius. I que, amb la vaga i la negociació col·lectiva mutilades, la distribució de l'ingrés sigui tan desigual i la injustícia la norma (2).

Proletariat estratègic: la força motriu d'un sindicalisme de nou tipus

En aquest cas la història va ser molt diferent. Es va tractar d'una aturada no només contra les lleis laborals vigents, sinó ignorant-les absolutament en el seu desenvolupament. Es va tractar d'una aturada dels que la patronal pejorativament qualifica com a "polítics", no només de sector sinó multisectorial i que va aconseguir paralitzar els principals sectors en un model econòmic primari-exportador com ho és el xilè: la mineria del coure, la producció forestal i el transport internacional d'aquests i d'altres productes (com la fruita) a través dels ports (3).

Com és que això va ser possible? En primer lloc, es va comptar amb el factor sorpresa. El moviment estava planificat des de feia setmanes però sense fixar una data concreta, que es va definir a l'últim moment per a evitar que les gerències poguessin maniobrar per a minimitzar l'impacte. En segon lloc, es va emprar a fons l'acció directa de masses, mitjançant el bloqueig a l'entrada de les feines, la col·locació de barricades i l'ocupació massiva de carreteres i camins per a impedir la circulació de mercaderies i l'arribada de esquirols.

Per descomptat, aquesta capacitat de paralització només és possible allà on existeix una elevada concentració de mà d'obra i on el poder dels sindicats (i/o comunitat organitzada entorn d'ells) és suficient com per a portar a terme una demostració de força així i evitar l'impacte de represàlies posteriors. D'aquí la importància de la construcció d'organitzacions massives, combatives, genuïnament representatives i vinculades amb les seves comunitats en els sectors que reuneixen aquestes característiques.

A aquesta tasca s'han abocat organitzacions polítiques revolucionàries entre les quals cap destacar, per la seva presència nacional, incidència i caràcter multisectorial, a l'Organització Comunista Llibertària (OCL), que des de fa més de deu anys ha portat a terme una tasca d'inserció i de treball de masses en funció d'una tesi estratègica lligada a aquesta caracterització de l'economia nacional, l'ordenament jurídic i les tradicions i capacitats de lluita de les expressions sindicals del poble treballador xilè (4).

Creixement qualitatiu

El 21 d'abril de 2015 és una fita més del procés d'ascens com força social organitzada del proletariat estratègic que ve desenvolupant-se des de fa deu anys. La creació de la Confederació de Treballadors del Coure (CTC) aglutinant als subcontractistes miners i la vaga de més d'un mes el 2007 que va culminar amb la signatura d'un Acord Marc per al sector; la negociació per sector dels treballadors forestals després de la lluita en que va caure assassinat el company Rodrigo Cisternas; en el sud del país la vaga llarga del salmó que va començar aquest mateix any (2007) i va acabar a l'abril de 2008; la rearticulació i cohesió del sindicalisme portuari partint de l'experiència de la Unió Portuària del Bio-Bio; el sindicalisme d'acció directa dels treballadors de la construcció i el muntatge industrial… totes elles van ser expressions d'un mateix fenomen, el de grans moviments de masses allà on el descontentament dels treballadors, transversal a tot el proletariat xilè aixafat per les condicions laborals del neoliberalisme, tenia majors condicions objectives per a expressar-se.

Alguns dels processos citats van quedar estroncats o els va costar més decantar en la consolidació d'organitzacions sindicals fortes, representatives i vinculades amb la comunitat, ja sigui per falta de direcció adequada (cas dels forestals), avatars propis del sector econòmic en el qual van tenir lloc (com en les salmoneres) o, senzillament, les dificultats pròpies del marc general ja citat en el qual han de moure's els sindicats.

No obstant això, la intencionalitat de donar-li una projecció de conjunt va ser una constant en les franges més avançades de l'acumulat que es va anar generant amb aquestes lluites, que va ser nodrint-se i nodrint, en una relació dialèctica, als projectes polítics transformadors com el ja citat. Aquesta va ser l'avantguarda que va tenir i que ha de donar la batalla ideològica contra tendències naturals en organitzacions d'aquest tipus: al caudillisme i la creació de "feus" particulars, al sentiment de ser "una aristocràcia obrera" que només hauria de preocupar-se pels seus propis interessos i a la despolitització i individualisme que porta amb si el sentit comú neoliberal, hegemònic en la societat xilena des dels anys 80.

Enfront d'aquestes tendències es van promoure com antídots la direcció col·lectiva, el protagonisme de les bases en la presa de decisions i, sobretot, la perspectiva nacional i com poble treballador dels problemes, superant la mirada curtplacista i estretament sectorial. Per exemple, en el sector portuari, fent-se càrrec d'encapçalar la lluita per un sistema públic de pensions enfront de la tornada a la caixa portuària o, en el cas del coure, instal·lant en l'agenda del sindicalisme del sector la renacionalització del recurs per a finançar un desenvolupament econòmic equilibrat i drets socials per a tots (tenint en compte que els beneficis que genera el mineral no han de ser només per a qui hi treballen, sinó per a tot el poble de Xile). Així doncs, deslligar el potencial del proletariat estratègic per a aconseguir canvis en benefici de tots i aconseguir des d'aquí l'articulació de la resta del moviment sindical no és una cosa que sorgeixi per generació espontània, és fruit d'una decisió i d'una lluita política, que va lligada, també, a la consciència de la centralitat dels treballadors en un procés de transformacions estructurals que es vol tendenciar cap al socialisme.

I aquesta obstinació està donant els seus fruits. En els últims anys s'ha aconseguit un salt qualitatiu: passar de la lluita aïllada en cada branca de la producció a una lluita coordinada com sectors estratègics i que el moviment sindical estigui present en la discussió no només sobre modificacions al Codi del Treball, sinó sobre molts altres aspectes de la vida nacional.

Xile en ebullició

A més del desenvolupament propi del sindicalisme estratègic, aquesta mobilització no pot entendre's aïllada del seu context històric: el d'una forta deslegitimació de la institucionalitat heretada del pinochetisme (Constitució, Parlament, sistema electoral binominal) i la irrupció d'un moviment popular les reivindicacions de drets socials del qual xoquen frontalment amb el neoliberalisme i que, almenys en diverses de les seves expressions, ha aconseguit graus acceptables d'organització, consciència política i articulació.

El 2011, no només estudiantil sinó també sindical, regionalista i democratizador, va obrir la possibilitat d'aconseguir avanços substancials en línia amb l'avançat per altres pobles llatinoamericans.

La Nova Majoria, hereva de la Concertació de Partits per la Democràcia, la coalició que va governar el país per més de 20 anys després de la sortida pactada de la dictadura, va arribar al govern fa una mica més d'un any amb un programa de reformes moderades en diversos aspectes socials, polítics i econòmics.

Després d'un any, vam comprovar com s'han anat diluint aquests afanys reformistes del govern, hegemonitzat pels seus sectors més conservadors, amb la Democràcia Cristiana al capdavant. L'actitud bel·ligerant d'aquest partit en la defensa de deixar les coses com estan contrasta amb la falta d'iniciativa i el seguidisme del Partit Comunista, l'altre pol de la Nova Majoria, que després de més de 20 anys de camí propi es va incorporar a la coalició aspirant a impulsar els canvis des de dintre del govern. No obstant això el govern, al continuar amb "la política dels acords" amb la dreta i renunciar al seu programa, li va donar nova empenta a la reacció, que va començar una ofensiva per a reprendre es seu espai en el sentit comú del xilè mitjà, apel·lant a la "meritocracia" i emprant la política "de la por" per a tractar de frenar el desplaçament cap a l'esquerra de l'opinió pública.

Però el moviment popular ha sabut estar a l'altura i ha alçat la seva veu amb contundència. No només el sindicalisme estratègic. El passat 16 d'abril el moviment estudiantil va convocar a més de 100.000 persones en els carrers de Santiago i desenes de milers més en tot el país exigint una reforma educativa a fons. El 22 d'abril, a l'endemà de la paralització productiva, milers van marxar a Valparaíso i Valdivia exigint una nova política d'aigües que reverteixi la seva privatització i deixi d'afavorir a les transnacionals mineres, forestals i agroindustrials. També pescadors artesanals, professors, pobladors que exigeixen habitatge digne, són actors socials molt actius i presents en la vida nacional.

Els escàndols de finançament irregular i altres casos de corrupció que van esclatar en els últims mesos involucrant transversalment tant a la dreta com a la ex-Concertació no van fer més que tirar gasolina al foc del descontentament popular, que veu com una elit formada per grans propietaris i polítics al seu servei (moltes vegades ells mateixos part de la classe capitalista) es posa d'acord a les seves esquenes per a legislar en profit propi.

El procediment entorn de la reforma laboral no ha escapat a aquesta forma de fer les coses, a aquesta lògica dels acords cupulars entre galls i a mitjanit, de la "cuina" com la va definir un dels més conspicus representants de la vella guàrdia de la

Concertació (5).

Una proposta laboral "cuinada" entre quatre parets

En la línia d'aquestes reformes descafeïnades (perquè prèviament es pacten amb els sectors més retrògads de la societat) l'Executiu va presentar la seva proposta en matèria laboral a finals de desembre passat, després d'una ronda de converses que va excloure a les principals organitzacions de treballadors del país i que va privilegiar les trobades amb les diverses patronals, seguint amb la lògica de privilegiar abans de res la "confiança inversionista", sotmetent tota la resta a això.

Però no només va haver-hi jugades "per dalt": a l'inici de l'any van començar les reunions entre les principals organitzacions sindicals del país per a acordar una posició comuna davant la proposta del govern. Aquestes converses van donar pas a dues trobades de sindicats estratègics de l'economia que van tenir lloc a Talcahuano i Santiago durant els mesos de febrer i març (6) que van servir per a afinar propostes conjuntes i definir portar a terme mobilitzacions si no s'escoltava als treballadors. Abril va començar amb el debat en el parlament sobre les indicacions (propostes de modificació) presentades al projecte i que encara continuen.

L'Aturada Nacional del 21 d'abril (i les que estan per venir si no s'atén a les exigències de participació en la reforma), és precisament un moviment per a incidir en aquest debat. La setmana anterior les organitzacions patronals havien escalfat l'ambient llançant un vídeo on rebutjaven les mesures que els sindicats havien posat sobre la taula en el debat sobre la reforma, lligades amb el foment de la negociació col·lectiva i la prohibició de pràctiques antisindicals. El vídeo (7) va ser rebut com una provocació en el món sindical, va galvanitzar a les bases i va accelerar els temps del seu contraatac.

Les direccions (assentades fonamentalment en regions) van aplicar el que havia estat acordat en les trobades prèvies i es van disposar per a donar la batalla, per a la qual van comptar amb el suport d'un destacament de suport tàctic a Santiago, que encertadament va preparar un tall de trànsit a una hora punta en la principal artèria de la capital, una acció llampec que va aconseguir atreure als mitjans i fer impossible la invisibilització de la jornada de lluita (8).

Els editorialistes dels mitjans de comunicació, controlats per un petit grup oligàrquic (destaquen els clans Edwards, Saieh i Luksic), van reaccionar amb una barreja de sorpresa i por a aquesta demostració de força per part dels treballadors (9). Per contra, cal ressenyar que els periodistes conscients presents en aquests mitjans (que han vingut realitzant en l'últim temps un meritori treball gremial) van posar de la seva part per a trencar el bloqueig informatiu, contribuint des de dintre a donar la batalla comunicacional (10).

I ara què?

Aconseguit l'objectiu buscat per l'Aturada Nacional Productiva, ara és el moment d'aprofitar la injecció de moral, capitalitzar en el debat parlamentari i en l'opinió pública i preparar la següent batalla, el següent moviment per a seguir millorant la correlació de forces en la disputa per la Reforma Laboral.

Dintre de l'esquema de mobilització creixent i escalonada, el següent pas és la Jornada de Lluita Multisectorial, involucrant a més sectors del moviment popular, especialment al moviment estudiantil, que amb una encertada direcció ha aconseguit mantenir tant la masivitat i adhesió a les seves propostes com la profunditat d'aquestes últimes, evitant tant l'aïllament com la cooptació i fortjant llaços sòlids amb altres actors. La seva disposició per a avançar en unitat amb ells és coneguda, així com el seu caràcter dinamitzador i mobiliyzador.

L'estret dels temps obliga a moure's ràpidament i a copejar de nou, sense deixar que l'enemic reprengui la iniciativa. En les pròximes setmanes el moviment popular tornarà a expressar-se multitudinàriament en els carrers.

Notes:

1- Comunicat de les organitzacions sindicals convocants: http://www.confederaciondelcobre.cl/erbocef-noc/?p=2711

2- http://www.elmostrador.cl/opinion/2014/03/25/chile-la-ocde-y-la-desigualdad-de-ingresos-el-baile-de-los-que-sobran/

3- http://ciperchile.cl/wp-content/uploads/GraficoExp1.pdf

4- Declaració de l'esquerra llibertària davant l'aturada convocada pels sindicats: http://eldesconcierto.cl/declaracion-de-la-izquierda-libertaria-ante-paro-de-sindicatos-estrategicos/

5- http://www.elmostrador.cl/pais/2014/07/14/zaldivar-apaga-el-incendio-con-bencina-y-dice-que-ciertos-acuerdos-no-pueden-hacerse-de-cara-a-la-opinion-publica/

6- http://www.revistabagual.cl/2015/03/sindicatos-estrategicos-de-la-economia.html

7- https://www.youtube.com/watch?v=rYVFWBs3IFQ

8- http://www.t13.cl/noticia/nacional/carabineros-interviene-protesta-de-trabajadores-de-la-produccion-por-la-alameda

9- Editorial de El Mercurio: http://www.elmercurio.com/blogs/2015/04/24/31241/La-huelga-como-instrumento-politico.aspx

10- Una mostra notable en aquest sentit va ser l'especial sobre el debat laboral emès el mateix dia de l'aturada a la televisió pública: https://www.youtube.com/watch?-v=q-yDsBQZHC4

Social

Quan alguna cosa es trenca

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya

Davant la mort d'un professor de l'Institut Joan Fuster de Barcelona vam expressar la nostra solidaritat amb el professorat, les famílies i l'alumnat afectat i el sentiment de dol compartit va per davant de tot. També un sentiment de ràbia perquè alguna cosa s'ha acabat de trencar en l'educació del nostre país.

En una realitat social colpejada per la crisi on s'han agreujat problemes no només econòmics sinó també socials, aquests entren per la porta d'escoles i instituts cada matí. Els centres educatius no som illes –ni mai ho hem estat-, sinó que estem immersos en el clima de tensió social que es viu. Els governs de torn, central o català, no donen resposta a aquesta problemàtica social, sinó que al contrari, parlen que el pitjor ha passat i miren cap una altra banda.

Però a més, amb les seves polítiques educatives, també impedeixen que els centres puguin apaivagar aquestes tensions. Reduccions en els Equips d'Atenció Pedagògica, en els psico-pedagogs i departaments d'orientació, en les Unitats de Suport a l'Educació Especial (USEE)… Reduccions en els temps per establir diàlegs amb alumnes i famílies per part de professorat sobrecarregant-lo d'horari lectiu, supressió de reforços i atenció individualitzada, increment de ràtios... tot per reduir plantilles. Instruccions –més o menys explícites- des de fa tres anys del Departament d'Ensenyament als equips que han de diagnosticar alumnes amb alguna problemàtica, que no elaborin altres dictàmens que els de l'alumnat que s'ha de derivar a les Unitats d'Educació Compartida (UECs) i/o a les Unitats de Suport a l'Educació Especial (USEE), desaparició de programes de formació... Són aquestes polítiques las que han acabat de trencar avui la convivència en les nostres escoles, les que els governs justificaven dient que «Amb menys farem més" i que posen en risc la integritat física de l'alumnat i la del professorat o de qualsevol membre de la comunitat educativa.

Que no vulguin eludir les responsabilitats parlant de "seguretat" o de "seleccionar alumnat". Els centres no han de ser presons i han de poder garantir el dret universal a l'educació: han de ser espai de convivència i aprenentatge. I per a ser-ho, calen uns mitjans que els Governs ens neguen.

Per això fem palesa la nostra indignació davant del Govern que és qui te a les seves mans el poder de retornar als centres educatius els recursos humans i materials necessaris per a recuperar la convivència. L'esforç dels professionals va per davant, i avui, un cop més ha quedat demostrat.

Un company mort, una comunitat educativa destrossada

Jordi Martí Font

20 d'abril del 2015. Un nen de 13 anys mata un professor de l'Institut Joan Fuster de Barcelona amb una ballesta i un ganivet a un institut i fereix altres alumnes i professors. Un crim execrable que cal condemnar, un company que cal recordar i una comunitat educativa, la de l'Institut Joan Fuster, que cal acompanyar en uns moments tan durs.

Si qualsevol crim amb violència resulta execrable, en aquest s'uneixen alguns condicionants que caldria revisar a fons per extreure'n algun tipus de conclusions: les armes emprades, la data d'avui, l'edat de l'assassí i la precarietat del company assassinat que amb tota la bona fe del món ha intentat aturar un nen que tenia l'únic objectiu de fer mal.

Una ballesta i un ganivet per matar gent, i matar-los. Les armes de l'assassinat ens aporten una dada esgarrifosa: no hi ha estris que no serveixin a l'hora de fer mal. Per tant, cal aconseguir que no hi hagi voluntat de fer mal perquè, si aquesta hi és, la resta és relativament fàcil de buscar i trobar. Per sort, de moment aquesta societat no ha decidit suïcidar-se com la nord-americana i la seva obsessió malaltissa per les armes de foc a l'abast de qualsevol que tingui quatre dòlars...

Un 20 d'abril de 1999, dos nois van decidir assassinar tants companys i professors del seu institut com poguessin a Columbine, als EUA, i com que tenien armes a l'abast així ho van fer. Sembla clar que la data no és casual.

En aquell moment, quan es va parlar de les causes de l'agressió es va parlar, com ara aquí, de la possible malaltia mental dels assassins, del bullyng a què eren sotmesos, de la seva absoluta manca d'empatia cap als altres alumnes i professors. També es va atribuir el fet a la influència de videojocs i pel·lícules amb contingut violent. Tots aquests factors existeixen aquí i sovint són vistos com a "normals". I ho poden arribar a ser però cal que tinguem en compte que hi ha infants i joves que veuen la mort i l'assassinat també com a normals perquè el seu món referencial, audiovisual, així els els mostra en tots els moments de la seva vida.

Resulta sorprenent llegir alguns comentaris de companys i companyes (són minoritaris però hi són) atacant l'escola inclusiva i assenyalant-la com a gairebé culpable de les agressions, quan és aquesta l'única que ens pot alliberar de les postures violentes, de l'aïllament, de les agressions d'una a altres, de l'estigmatització de les persones amb disfuncionalitat intel·lectual o física que en la seva absoluta majoria mai són violents. Quan és aquesta l'única que ens pot ajudar a fer entendre que el món no és la tele, que la mort o l'assassinat no és "normal", que la ficció no es pot confondre mai amb la realitat i que la violència es pot tractar de moltes maneres però la violenta és la pitjor d'elles.

Vivim moment durs a les aules. Cada cop més infants i joves, amb ràtios que sobrepassen totes les recomanables. Equips de psicopedagogs retallats fins a fer-los gairebé inexistents. Professionals expulsats de la feina per retallades que ens deixen a la intempèrie i tenen com a conseqüència la conversió dels centres educatius en aparcaments de nois i noies. I professors, professores i mestres busquem solucions que no poden venir de l'actual marc perquè és aquest precisament el culpable d'on som.

L'estrès que provoquen classes amb més de trenta nens i nenes que no tenen l'atenció que necessitarien perquè porten munts de problemes de les seves cases (també bombardejades per desnonaments, precarietat, violències, pobresa...) sembla que no es vulgui veure per part de qui mana, però hi són i cada dia són més presents. Un nen amb problemes com tenia aquest de l'Institut Joan Fuster segur que hauria estat vist, escoltat i atès en una escola més humana, sense tantíssima gent per aula, amb més psicòlegs i pedagogs que es poguessin dedicar a al seva feina sense haver de cobrir hores i hores d'altres professors que l'administració ha decidit que no calien, sense tants problemes com els governs actuals han abocat a les nostres escoles. I si els professionals haguessin decidit que li calia un tractament especial l'hagués arribat a tenir.

Les escoles no poden ser abocadors de nens ni nenes. La precarietat no pot ser la forma "normal" de treballar. Les i els alumnes amb problemes de qualsevol tipus han de tenir l'oportunitat de ser atesos com a persones que són i això només és possible si tenim molt personal (i més encara moltes persones, formades i amb ràtios assequibles) i amb garanties de no morir en l'intent. I, sobretot, l'escola no pot continuar depenent de gent inepta que retalla tot el possible fins que les persones no poden ser tractades com a persones, com a persones diverses, i per això també amb solucions diverses.

** Jordi Martí Font és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament i afiliat a CGT Tarragona*

Hem decidit seguir juntes

Solidaritat amb les 8 condemnades a 3 anys de presó per participar a l'acció d'Aturem el Parlament

Grup de suport a les condemnades d'Aturem el Parlament
https://encausadesparlament.wordpress.com/

Una nova gerra d'aigua freda ens va ser llençada el passat 30 d'abril quan les advocades ens van fer saber que aviat arribarien les comunicacions d'ingrés a presó en 10 dies, de les 8 companyes condemnades a 3 anys de presó per participar a l'acció d' Aturem el Parlament al 2011. El compte enrere realment comença amb l'entrega de la notificació personal a cada encausada i aquestes s'estan produint des del passat 8 de maig. Però els temps que ens imposen són incerts perquè també ens trobem a l'espera de les resolucions judicials dels recursos interposats que podrien eventualment aturar l'ingrés.

Davant d'aquests fets, pel que fa a la via legal, s'interposarà un recurs al Tribunal Constitucional que, donats els tempos, no evitarà l'ingrés a presó. Així, al veure'ns entre l'espasa i la paret, hem decidit demanar un indult total a l'Audiència Nacional. Sense entrar en tecnicismes, estem demanant un tipus d'indult que no posi en risc la llibertat de cap companya ja que si es demanés el parcial per tothom, una d'elles seria empresonada. Davant la voluntat que té la repressió d'aïllar-nos i fracturar els diferents moviments, hem prioritzat mantenir-nos juntes i construir una proposta comú que inclou la situació de totes. Per nosaltres és un tràmit burocràtic del qual no en farem bandera, però que decidim utilitzar al ser l'única via legal de que disposem per evitar l'engarjolament de les nostres companyes.

També volem aclarir que demanar un indult no implica penedir-se dels fets succeïts aquell dia. A més hem decidit no al·legar causes personals que farien distincions entre companyes pel grau de normativització de les vides pròpies.

Alhora, des de l'assemblea d'encausades evoquem i reivindiquem l'acció "Aturem el Parlament" d'aquell 15 de juny del 2011. Per moltes va ser un dia radiant, on per uns instants la por semblava haver canviat de bàndol. Va ser un dia empoderador perquè es va viure i practicar la política real, la de les persones, tot fent un exercici de resistència i mostrant la força col·lectiva confrontada a una èlit que vesteix jaquetes, corbates i maletins, que es refugia entre les parets d'edificis institucionals, que s'autoanomena democràtica, que busca el lucre personal i empresarial, que es protegeix amb un exèrcit de mossos armats fins a les dents i amb els massmedia.

Aquell dia va trontollar tot. I malgrat que aconseguiren aprovar les retallades pressupostàries més importants que s'han fet mai a Catalunya, nosaltres seguim reivindicant l'acció de protesta davant el sistema polític actual i les seves retallades injustes, violentes i amb greus implicacions per les nostres vides. Què són crits i empentes davant les conseqüències que han tingut aquests pressupostos en sanitat, educació o en tants altres àmbits? Res. Però altra volta es va repetir la història en què els mitjans de comunicació burgesos van desinformar i on les dissidents polítiques vam rebre pals, com els que seguim rebent.

En l'actual estat de corrupció i misèria cada cop som més les que sentim ira i desprecí cap al seu sistema de representació política, mogut per interessos personals i econòmics, i cap a tota la maquinària repressiva que es posa en joc quan hi ha persones que ens plantem. Davant la condemna que pesa a l'esquena d'aquestes 8 persones, la nostra resposta ha estat sempre la resistència col·lectiva des dels carrers. I així seguirem.

Per això vam convocar una setmana de mobilitzacions a nivell estatal entre l'11 i el 19 d'abril contra la sentència del Tribunal Suprem que condemna a tres anys de presó vuit de les persones encausades per la protesta Aturem el Parlament de 2011. A Barcelona, la setmana de lluita va incloure xerrades, encartellades, concentracions, talls de trànsit i una cadena humana el 19 d'abril per encerclar el Parlament al Parc de la Ciutadella.

Properament anunciarem noves convocatòries per fer front a les detencions si és que s'han de produir. Aprofitem per saludar i encoratjar a les companyes que darrerament han estat colpejades per la repressió. No oblidem les encausades pels fets contra el desallotjament de Can Vies, les represàlies per l'Operació Pinyata i Pandora, les vaguistes i tantes altres que no cabrien en aquestes línies.

Estigueu ben atentes a les convocatòries de suport!

Si toquen a una, ens toquen a totes!

Ni amordaçades, ni domesticades. Lluitant respondrem!

La CGT de Barcelona davant la notificacio d'ingrés a la presó pels 8 condemnats pels fets del Parlament

CGT Barcelona

Abans de res mostrar el nostre rebuig tant a la condemna que se'ls va imposar per un tribunal totalment polititzat, Tribunal Suprem, com per la notificació d'ingrés a la presó per part de l'Audiència Nacional.

La irresponsabilitat dels polítics d'anar contra les persones, pretenent aprovar retallades en serveis bàsics, va merèixer una resposta directa, cridar que el que s'aprovaven significava augmentar la desgràcia de molta part de la població. Però els polítics només estan perquè se'ls aplaudeixi i se'ls voti, porten molt malament la crítica sobretot quan se'ls diuen les coses a la cara, ells prefereixen agredir amb decrets i lleis escudant-se en la representativitat electoral.

No ens representeu. Els que heu endollat la màquina judicial i aconseguit aquestes condemnes polítiques, pretenent per mitjà del mecanisme repressiu que heu creat, aturar les protestes i mobilitzacions que us permetin garantir vostres prebendes, les vostres corrupteles, el vostre nivell de vida, ... esteu molt equivocats, cada vegada som mes els que desconfiem de vosaltres i del sistema, cada vegada serem més els que ens mobilitzarem per donar-vos.

Estem al costat dels nostres companys condemnats, serem solidaris amb tots aquells que estan presos o encarceléis, per fabulacions, polítiques, policials i judicials. Exigim la seva posada en llibertat i participarem en els actes de protesta i solidaritat que es convoquin.

1er Congrés en Defensa del Transport Públic

Mesa Popular del Transport Públic

El passat dissabte 11 d'abril es va celebrar a l'Ateneu l'Harmonia de Sant Andreu (Barcelona) el 1r Congrés en Defensa del Transport Públic d'àmbit català, organitzat per la Mesa Popular del Transport Públic, amb els objectius d'aglutinar, unificar i amplificar les lluites reivindicatives –laborals, socials, veïnals i ecologistes–, i també construir un nou model de transport públic per a tothom. El transport públic és un dels pilars fonamentals per a una societat justa i equitativa, i una prioritat urgent davant l'actual crisi social, energètica i ambiental.

Les entitats socials i de persones usuàries han superat les expectatives amb aquest primer encontre d'abast català que reivindica un gir a les polítiques de mobilitat. L'èxit de la convocatòria va superar totes les expectatives i es va arribar a una xifra de participació de més de 120 persones, vingudes de tot Catalunya. Tarifes socials, un transport públic descentralitzat i la municipalització de la seva gestió, propostes claus.

Els quatre eixos de debat van arribar a unes propostes de consens ben clares de cara a continuar l'activitat en defensa del transport públic en els propers temps, les quals poden resumir-se a grans trets en els punts següents:

- Rebaixa de tarifes del transport públic d'acord amb el salari mínim i gratuïtat per a determinats col·lectius, cercant un fiançament públic que gravi les activitats que incentiven el transport privat.
- Finalitzar les infraestructures aturades (connexió tramvia Diagonal i L9...) i fer un plantejament de bus metropolità i no municipal
- Garantir una oferta de transport públic mínima, inclusiva i accessible a tot el territori català. Assegurar la inversió necessària per fer el transport públic competitiu respecte la mobilitat particular motoritzada.
- Municipalització i gestió pública directa del transport públic
- Gestió i propietat públiques de la T-Mobilitat i reclamació del contracte signat amb el grup liderat per Caixabank.
- Creació d'un espai de coordinació de lluites estable per a garantir el seguiment dels acords presos.

La Mesa Popular del Transport Públic (MPTP) va sorgir a partir de l'immobilisme de l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) davant les demandes socials i institucionals, i la demostració que la Taula Social, creada per les administracions arran de les protestes socials del 2014 per l'augment de preu dels transports, va ser un instrument estèril amb nul·la participació dels agents socials.

Les polítiques dels successius governs municipals i de la Generalitat de Catalunya no han afavorit el transport públic ni fomentat un model de mobilitat social i sostenible; han anat en direcció contrària, sempre promovent l'ús del vehicle privat i l'encariment continuat dels preus, la supressió d'infraestructures, rutes i horaris de trens i autobusos, l'empitjorament generalitzat de les condicions de la mobilitat, les privatitzacions (per exemple, la T-Mobilitat) o la no aprovació d'una llei de finançament del transport públic, pendent des del 2004 d'acord amb la Llei 9/2003, de la mobilitat.

Més informació a https://congres-defensatransportpublic.wordpress.com/

Fukushima 2015, quart aniversari d'una catàstrofe nuclear que continua

Tanquem les Nuclears

Enfocar avui l'atenció en Fukushima, des de Catalunya i Espanya, significa enunciar la paraula clau que ho defineix tot: silenci.

Un silenci que no significa que a Fukushima no passi res. Un repàs al període que va de l'11 de març del 2014 a l'11 de març del 2015, deixa moltes notícies a qual més inquietant, com que s'incrementen els casos de càncer de tiroides (una de les dues malalties "oficialment" reconegudes com vinculades a la radiació); que 4 anys després encara no es pot accedir als nuclis en fusió dels reactors; o que un flux continu de 400.000 litres d'aigües altament contaminades per radiació s'aboca cada dia a l'oceà, entra a la carena d'aliments i arriba als éssers humans. Aquests fets no tenen cabuda a les primeres planes d'agències informatives o a les obertures dels noticiaris, simplement s'ignoren. Aquí, molt poques persones fan seguiment sistemàtic i s'atreveixen a publicar informació de les seqüeles del que és la pitjor catàstrofe en la història de la indústria atòmica, que manté apagades les centrals atòmiques de Japó. Si inquietants són les informacions ambientals i sanitàries, encara ho són més les socials; en aquest darrer any s'ha reafirmat el control governamental que fa del Japó una societat cada cop més vigilada, una societat en que l'editorial i l'autor d'un còmic que parla de problemes de salut de la població, són amenaçats directament pel primer ministre; una societat en que la majoria governamental treu una llei que amenaça amb penes de presó de fins 10 anys a funcionaris o ciutadans que "divulguin secrets d'Estat", i de 5 anys a periodistes que divulguin "informació classificada"; un govern que propaga l'exaltació nacionalista cap a "enemics" com "Xina" i "Corea", al temps que canvia articles de la Constitució per autoritzar intervencions militars a l'estranger; que compta amb la complicitat d'una part de la societat. Això explica que en una societat radioactivament contaminada els mitjans informatius pactin treure el tema atòmic de l'agenda de debat de les eleccions (desembre 2014), i no passi res; i que el director general de l'única empresa pública de radiodifusió declari que no portarà en cap cas la contrària al que digui el govern que l'ha anomenat, i que tampoc no hi passi res.

Allargar aquest llistat inquietant no té sentit. El silenci, la tònica dominant en tot el que es relaciona amb Fukushima, és el resultat d'una por que s'intenta imposar; una por que és fruit de polítiques molt concretes, acuradament dissenyades i calculadament executades, que responen a interessos de grups de pressió atòmics.

A Catalunya i a Espanya també hi ha silenci i interessos ben presents. Es manifesten quan els "debats" sobre política nuclear es porten a terme dins d'una sots-comissió secreta al Congrés dels Diputats, amb el vist-i-plau dels polítics i "representants socials" que hi participen; es manifesten també quan en nom dels "interessos nacionals" es declara que l'energia atòmica és estratègicament necessària "per a Catalunya", i ningú no diu res en contra, o ajuda a tapar-ho per fer creure a una part de la societat que la culpa de tot la tenen els "enemics exteriors".

Fa dos anys dèiem que "totes les nuclears es diuen Fukushima". A Catalunya en tenim tres: Ascó I, Ascó II i Vandellòs II; a Espanya quatre més: Cofrents, Trillo, Almaraz I i Almaraz II, i encara en podem tenir una altra que es diu Garoña. Aquestes centrals atòmiques aboquen cada dia la seva quota de radiació al medi ambient i, per tant, a les persones; augmenten el volum de verí radioactiu cap al futur, incrementen el nombre d'armes atòmiques al món, i ens recorden que, gràcies a aquest silenci, en qualsevol moment podem derivar cap a la situació ambiental i social en que avui es troba el Japó. En el quart aniversari us animem a trencar-lo.

Tanquem les nuclears i apostem per 100% d'estalvi, eficiència i energies renovables.

Precarietat i llibertat d'expressió

Represàlia política contra un dels codirectors del documental "Ciutat Morta"

Secció Sindical de la CGT a l'Ajuntament de Barcelona
http://www.cgtbarcelona.org/ssab/

Us informem que tal com s'explica detalladament a aquest article de «La Directa» https://directa.cat/la-juntament-de-barcelona-ordena-que-no-es-contracti-codirector-de-ciutat-morta, Xavier Artigas, codirector del documental "Ciutat Morta" ha perdut la continuïtat dels contractes de serveis a l'ICUB després de fer públic el documental i d'esquivar l'alcalde en el lliurament del Premi Ciutat de Barcelona.

El febrer d'enguany en un comunicat la CGT Ajuntament de Barcelona denunciava la corrupció policial que es desprèn del cas "4F" i que el documental "Ciutat Morta" va posar en evidència i va portar a la llum pública.

En aquell moment ja vàrem comunicar que:

- El bon nom de la guàrdia urbana i de l'ajuntament no es protegeix amagant possibles delictes sinó depurant responsabilitats polítiques, civils i penals.
- Ja n'hi ha prou de fer servir la situació de l'agent que va ser víctima d'aquell atemptat per barrar el pas a la investigació d'altres possibles fets delictius també molt greus.
- Demanem la destitució cautelar d'Evelio Vázquez per la seva presumpta responsabilitat en els fets denunciats com a cap de la brigada dels UPAS. No pot contribuir a una investigació de la qual se'n podrien derivar responsabilitats en la seva persona (De fet no va haver-hi cap mena d'investigació, només una recopilació documental encarregada als serveis jurídics).
- Demanem la dissolució dels antiavalots de la guàrdia urbana (UPAS i UNOC), que no tenen cabuda en un model de guàrdia urbana en el qual no s'han d'exercir funcions repressives.

Alguns dies després d'aquest comunicat, durant el lliurament del premi, els realitzadors del documental van rebutjar rebre'l de mans de l'Alcalde. I a partir de llavors, tal com s'explica a l'article citat, els encàrrecs de l'ICUB van acabar.

Des de la CGT denunciem que a l'Ajuntament de Barcelona hi ha molts treballadors i treballadores que, com Xavier Artigas, tenen la seva principal o única font d'ingressos en els encàrrecs menors que els hi fa l'Ajuntament, molts d'aquests des de l'ICUB, obligant-los a formalitzar una falsa condició de treballadors autònoms, o fent-los constituir empreses o cooperatives amb un únic client, o fent-los acceptar contractes de treball en empreses amigues que fan de pont i màscara de la seva situació real. I animem a aquests treballadors i treballadores a posar-se en contacte amb nosaltres per lluitar contra aquesta situació.

I és que aquest frau en la contractació representa un gran avantatge per als gestors polítics i polititzats de la nostra administració, com es pot veure en el cas de Xavier Artigas, perquè permet no només la lliure tria de treballadors i treballadores, sinó també la fixació unilateral de les seves retribucions i dedicació i, per últim, el seu acomiadament sense cap mena de contemplacions ni explicacions. Quan algú com Xavier Artigas cau políticament en desgràcia, se li acaben els contractes i punt. En aquest cas a més està afectada la Llibertat d'Expressió. Quin és el preu clientelar que els governs demanen als actors culturals per poder treballar o simplement tenir ressò a les institucions? Fins a quin punt

els directors, realitzadors, creadors poden significar-se amb llibertat? I també fins a quin punt ha estat instrumentalitzat el Premi Ciutat de Barcelona per fer una rentada de cara política de les mesures que no s'han pres pel greu cas de corrupció policial que denuncia Ciutat Morta?

Des de la CGT seguim demanant les mateixes responsabilitats pel tractament de l'Ajuntament del cas del 4F, tal com vàrem assenyalar el passat febrer, perquè de fet no s'ha fet res per respondre als interrogants que el documental «Ciutat Morta» va plantejar a la llum de l'opinió pública. Però ara a més hem de denunciar l'atac a la Llibertat d'Expressió que representa l'exercici d'una pràctica clientelar i del nepotisme dels encàrrecs externalitzats, on la instrumentalització de la seva precarietat es tradueix en censura i represàlies com la que està patint Xavier Artigas.

Prou de pràctiques clientelars en cultura i en tota l'administració municipal.

Exigim respecte a la llibertat d'expressió, sense censures i sense repressàlies.

Cal que s'investiguin i es depurin encara les responsabilitats pels fets del cas 4F.

XII Ofensiva contra l'oblit 19-20 i 21 de juny de 2015

Col.lectiu A Les Trinxeres

Emmarcats dins la XVIII Marxa-Homenatge als Maquis, els actes tindran lloc a La Seu d'Urgell (Alt Urgell), Eugènia de Nerellà i Bellver (Cerdanya). Els temes: Homes del Bosc – Anarquia a la Cerdanya – MIL – Lluites a la Vall de Susa.

- Divendres, 19 de juny

La Seu d'Urgell, Ateneu de l'Alt Urgell, C/Capdevila, 6 baixos
16.45h Presentació de les jornades.
17h Xerrada presentació del llibre Homes del bosc a càrrec del seu autor Francisco Collado Cerveró.
Eugènia de Nerellà, Casa de Colònies de Ridolaina, Cal Piltre, s/n
19h Arribada
20h Xerrada "Anarquistes a les guerrilles" amb Chowy autor del blog Ni cautivos ni desarmados
21.30h Sopar
22.30h Presentació del "Joc dels Maquis" a càrrec del seu autor Tadeo Calomarde.

- Dissabte, 20 de juny

8h Esmorzar.
9h Sortida en cotxes.
10h Ruta a la presó del poble, guiada i explicada per diversos companys, situada al Coll del Moixeró.
14h Dinar campestre.
15h Xerrada presentació del llibre Homes del bosc a càrrec del seu autor Francisco Collado Cerveró.
17h Arribada a la Casa Colònies
19h Xerrada "Antonio Martín i el cantó llibertari de la Cerdanya" a càrrec d'Agustí Guillamón i d'Antonio Gascon.
21h Sopar.
22.30h Concert «XII Maquis Rock» amb els grups de punk rock Kako i Harlock, finalitzant amb D.J. Maquisound Muskaria.

- Diumenge, 21 de juny

9h Esmorzar.
10h Sortida en cotxes.
11h Col·locació placa a la tomba de l'Oriol Solé Sugranyes a Bor.
Tot seguit: 'Poesia de combat' a càrrec de David Castillo i David Caño.
12.30h Visita ruta memorial per Bellver.
14h Dinar.
15h Lluites a la Vall de Susa (Italià) a càrrec de No TAV.
17h Fi Jornades

Notes:

Places limitades. 84 persones.
Preu únic: 75 euros (inclou dos nits d'allotjament divendres i dissabte, sopars del divendres i dissabte, esmorzar dissabte i diumenge, dinar de pícnic del dissabte i dinar diumenge). Els menors de 3 anys no paguen. Nens de 4 a 12 anys: 50 euros.

Per més informació i inscripció: maquisponent@gmail.com
Porteu sac de dormir o llençol superior i tovallola.

Organitza: Col.lectiu A Les Trinxeres
Col·labora: XVIII Marxa Homenatge als Maquis, Ateneu Alt Urgell, Casa de Colònies Ridolaina.

Dinamita de cervell

Diccionari Militant

Abel Paz (1921 – 2009)

Agustín Guillamón

Diego Antonio Camacho Escámez (Almería, 12-8-1921 / Barcelona, 13-4-2009), més conegut pel seu pseudònim literari: "Abel Paz ", es va criar en una família camperola de jornalers. Als 8 anys va emigrar amb la seva família a Barcelona. Va estudiar a l'escola racional Natura del barri obrer del Clot, dirigida per Joan Puig Elias. Es va afiliar molt aviat a les Joventuts Llibertàries, creant un grup de militants en què es trobaven els seus amics: Federico Arcos, "Víctor García" i Liberto Sarrau. Va combatre al front del Segre, enquadrat en els grups de defensa confederals del Clot.

Al febrer de 1939 va creuar la frontera francesa, amb l'allau de refugiats que es va produir amb la caiguda de Barcelona i la resta de Catalunya, presa per les tropes franquistes. Va estar en els camps de concentració de Saint-Cyprien, Argelés-sur-mer, Le Barcarès i Bram. Va ser condemnat a treballs forçats. Va aconseguir fugir i tornar a Espanya, on va prosseguir la seva activitat política.

Al setembre de 1939, buscat per la policia, va passar a la clandestinitat amb el fals nom de Ricardo Santany Escámez, exercint diverses ocupacions ocasionals.

Va ser detingut el 8 de desembre de 1942 pel robatori de la pistola d'un sereno, i per activitats clandestines a favor de la reconstrucció de la CNT. El Consell de Guerra de març de 1943 no va poder provar cap delicte, però el va condemnar per rebel·lió militar a vuit anys de presó. A l'estiu de 1944 va ser castigat amb el trasllat al penal de Burgos. En el viatge amb la corda de presos va rebre nombroses mostres de solidaritat. En 1946 va ser destinat a la presó de Salt (Girona), on va poder treballar a les oficines. Va sortir el 13 d'abril de 1947.

Del 13 d'abril al 5 d'agost de 1947 es va reincorporar a la lluita clandestina cenetista. Després d'aquests poc més de tres mesos de llibertat va ser detingut de nou. En el Consell de Guerra de març de 1950 va ser condemnat a vuit anys de presó. Va agafar la tuberculosi, de manera que al setembre de 1950 va ser traslladat al Sanatori Penitenciari de Cuéllar (Segòvia). Va sortir en llibertat condicional el 28 d'abril del 1952.

Va tornar a Barcelona i va ser hoste d'una companya que treballava d'oficinista al diari Solidaridad Nacional, la mateixa rotativa en què s'havia publicat *Solidaridad Obrera* fins a gener de 1939.

Va trobar moltes dificultats per aconseguir feina, perquè els vençuts no tenien dret a la vida o la subsistència. Finalment, el 1952, gràcies al Sindicat d'Alimentació, va entrar a treballar a la fàbrica de cerveses Moritz. Va constatar que entre els treballadors encara no s'havia perdut el significat ni la pràctica de la solidaritat entre les persones que hi treballaven.

Va estar a l'atur des de setembre de 1952 fins a gener de 1953, quan va entrar a treballar, com a peó, a l'editorial Sopena. Sota l'amenaça de ser denunciat davant les autoritats per la seva defensa del maltractament rebut per les aprenentes de l'empresa, va decidir abandonar el país.

A l'agost del 1953 va creuar clandestinament la frontera francesa per acudir com a delegat de la CNT al Congrés Internacional de l'AIT. Va viatjar en bus fins a Ripoll, i després va travessar les muntanyes caminant de nit i descansant de dia, en una travessia que va durar onze jornades. Va començar així una altra fase del seu exili, en la qual va conèixer la CNT de l'exterior. La majoria d'afiliats vivien amb el pensament sempre fix a Espanya, participant poc o gens a les organitzacions afins franceses. L'oposició al règim franquista, que es podia exercir a l'exili, es manifestava sobretot amb la publicació de revistes. A París es publicava "la Soli " i un suplement literari, a Toulouse CNT i *Cénit*, a Mèxic *Tierra y Libertad*.

El primer article de Diego Camacho va ser "Resistència passiva" del 23 d'agost de 1953. A la premsa clandestina va signar amb els pseudònims "Helios", "Xeus", "Ibérico", "Corresponsal" o "Luís del Olmo", però el més conegut va ser el de "Abel Paz", emprat en tots els seus llibres.

A finals del 1953, quan la situació semblava desesperada a l'interior d'Espanya, li van proposar fer un viatge per reorganitzar els companys que quedaven i tornar a muntar impremtes per llançar noves publicacions. Malgrat els perills de la missió va acceptar i va aconseguir tots els seus objectius. Va creuar els Pirineus amb un guia més expert que el de l'últim viatge i va arribar ràpidament a Puigcerdà, d'on va marxar a Barcelona amb cotxe. Allà es van tornar a muntar comissions separades per evitar caigudes en cadena. Va anar fins a Madrid per enllaçar amb altres companys, però un retard del tren no li ho va permetre, i de Barcelona va tornar directament a França, on va romandre molts anys.

Va sol·licitar i va obtenir l'estatut de refugiat polític espanyol. Va treballar en la construcció i en diversos oficis fins a febrer del 1956, quan va haver de ser hospitalitzat. Va estar sota observació mèdica fins a maig del 1961.

El 1956 va néixer el seu fill Ariel, fruit de la seva relació amb Antònia Fontanillas, de la qual es va separar el 1958. D'agost de 1958 fins a juliol de 1959 va viure com a "clochard" als carrers de París. Un dia Joan Ferrer se'l va trobar al carrer, el va sacsejar amigablement, com per despertar-lo d'una profunda letargia i el va abraçar materialment per les espatlles per arrencar-lo de la seva vida de rodamón. I se'l va endur a casa seva, donant-li treball com a redactor de la "Soli".

Des del 1 abril de 1963 fins al 10 març de 1967 va treballar en una impremta, d'on va ser acomiadat per ajustos de plantilla. Després d'una esgotadora jornada laboral, llegia i escrivia fins a altes hores de la nit i els caps de setmana. Al febrer de 1967 va publicar en castellà, a Ediciones AIT, Paradigna de una revolución, dedicat a la insurrecció obrera de Barcelona al juliol de 1936. Des de març de 1968 fins a març de 1975 va treballar en una altra impremta. Va intervenir en les lluites i vagues del maig del 68 a un barri perifèric de Paris. El 1972 va publicar en francès, a les Éditions de la Tête de Feuilles, la seva primera biografia sobre Durruti: *Durruti le peuple en armes*. A l'atur des del març de 1975 fins a juny de 1978, va aprofitar el temps per obtenir una llicenciatura d'història a la Universitat VIII de París. Al 1978, amnistia guanyada, va començar a gestionar el seu definitiu retorn a Espanya.

Diego Camacho tenia una gran personalitat, molt poc tacte social i encara menys paciència, la qual cosa li podia fer aparèixer terriblement despietat, perquè es defensava de timorats, farsants i incultes, sobretot en temes històrics i polítics, convertint-se en horrible flagell de la ignorància, la incomprensió i el sectarisme. Rondinaire, carregat de raons per ser-ho, mil vegades plagiat, i el que era pitjor, plagiat per manipular i desvirtuar les seves investigacions i conclusions en un sentit pejoratiu cap al moviment obrer i anarquista. Mai va ser prou valorat per la historiografia catalanista, ni per l'acadèmica en general, per pur sectarisme nacionalista, burgès i antillibertari, malgrat ser les seves obres inexcusables per entendre la Guerra civil a Catalunya i estar traduïdes a tot el món en més de 17 llengües, exceptuant gairebé sempre la llengua catalana.

Va considerar un enorme èxit personal la creació del Centre Ascaso-Durruti de Montpellier, arxiu i biblioteca a la fundació i sosteniment del qual va dedicar els seus

esforços durant anys. A aquest centre va cedir el millor i la major part de la seva biblioteca i del seu arxiu personal, perquè no va trobar a Barcelona cap arxiu ni biblioteca que s'interessés seriosament per aconseguir la seva cessió i custòdia. Solia explicar l'anècdota de com va fer fora de casa seva, a puntades i empentes, al director d'un destacadíssim arxiu barceloní, perquè li va oferir una quantitat ridícula pel seu arxiu i biblioteca, alhora que Diego cridava que ell era i havia estat pobre tota la vida, però que miserable no ho havia estat mai, ni ho seria, i que la seva oferta era un insult a la intel·ligència i l'honestedat. Ignoro si l'excel·lentíssim director de l'arxiu, astorat entre empentes i puntades de peu al cul, va comprendre mai la diferència entre ser pobre i ser un miserable. Entre les cessions al Centre Ascaso-Durruti cal destacar la seva col·lecció d'originals d'octavetes, manifestos i opuscles del maig del 68 francès, la seva correspondència amb militants anarquistes exiliats a tot el món, des de García Oliver a Federica Montseny, de l'Aurelio Fernández a Marcos Alcón o Abad de Santillán i tants altres. Apreciava especialment la seva col·lecció de llibres sobre el Marroc, tots en francès. Només el preu d'un d'aquests llibres ja superava l´oferta feta pel miserable arxiver per a tota la biblioteca i arxiu d'en Diego.

Va col·laborar a la premsa anarquista sempre que se li va demanar. Va ajudar a la formació de la FAL (Fundació Anselmo Lorenzo de Madrid] i al restabliment de l'AEP (Ateneu Enciclopèdic Popular). Va realitzar nombroses xerrades i conferències arreu del món, des d'Itàlia fins al Japó, de Grècia i Turquia a diversos països americans, de Portugal a Alemanya i Suècia ...

Com a historiador és autor d'aquests llibres, dels quals no citem editorial ni any d'edició perquè seria molt prolix detallar les profuses reedicions:

Durruti: el proletariado en armas (traduïda a disset idiomes, però no en català), reeditat el 1996 com Durruti en la revolución española.

Crònica de la Columna de Ferro. (Editat en català).

Paradigma d'una revolució. (Editat en català com 19 de juliol a Barcelona).

Los internacionales en la Región española.

La cuestión de Marruecos y la República española.

CNT 1939-1951. El anarquismo contra el Estado franquista.

Va cobrar una mesquina indemnització pels seus anys d'empresonament durant el franquisme, encara que suficient per autoeditar la seva biografia en diversos volums, mitjançant el "sofisticat" mètode de la caixa de cartró: els diners que recaptava de les vendes del primer volum s'anaven ficant a la caixa, fins que els diners acumulats permetien editar el segon volum. I així, el tercer i el quart.

Qui vulgui aprofundir en la biografia de Diego Camacho té al seu abast aquests quatre volums de memòries, redactats per ell mateix, i signats per Abel Paz, en el que podríem qualificar com la biografia col·lectiva del "joveníssim militant anarcosindicalista nascut cap a 1920", que va viure a la Barcelona revolucionària amb 16 anys, comú a Liberto Sarrau, Diego Camacho i Federico Arcos. És just advertir al lector que algun episodi dels que es narren, molt pocs, si bé sempre verídics, de vegades són apropiacions d'anècdotes i vivències dels seus amics més íntims, previ permís dels interessats, com el del intent d'execució amb un tret al clatell, en un descampat proper al pont de Vallcarca, viscut en realitat per Liberto Sarrau .

Els llibres autobiogràfics d'Abel Paz, per ordre cronològic de les seves vivències, són aquests:

Chumberas y Alacranes (1921-1936).

Viaje al pasado (1936-1939).

Entre la niebla (1939-1942).

Al pie del muro (1942-1954).

Fou un orador precís, implacable i contundent.

Afable, abstemi i no fumador en la seva joventut. En la seva maduresa va ser home de caràcter difícil, comportaments socials de vegades problemàtics i un fumador compulsiu que sabia apreciar un bon vi.

Casa seva, al carrer Verdi del barri de Gràcia, va ser durant molts anys lloc de acolliment i punt de trobada o pelegrinatge de l'anarquisme internacional. La porta sempre era oberta per tothom que volgués anar-hi.

Quan conversava sobre el fracàs de la revolució iniciada el 1936, i per què, i de com es va perdre tot, solia concloure sempre amb el mateix murmuri: "tant és, perquè l'alegria i la llibertat viscudes durant quinze dies de revolució justifiquen tota una vida de penúries i desil·lusions". I en els seus ulls semblava cremar encara el reflex de les flames purificadores d'esglésies i convents. Més de setanta anys després, en els seus ulls calava un foc irreductible: havien vist la revolució als carrers de Barcelona. I això, ningú podia arrencar-li, era seu per sempre.

Gran part de les seves investigacions, de les seves lectures i de la seva obra es va realitzar després d'una llarga jornada laboral, robada al somni i el descans. Patia la passió per la revolució; historiava la del 36 per què era la seva forma de lluitar per la propera.

Exigent i brillant conversador que en els últims temps de la seva vida angoixava al seu interlocutor amb uns llarguíssims, pensatius i expressius silencis, que semblaven plantejar els grans interrogants de l'existència i de la humanitat.

Va morir a Barcelona el 13 d'abril de 2009.

Ens ha regalat els seus llibres, ens deixa com a herència el seu exemple de quotidià treball, de rigor, de passió, d´esforç i sobretot ens assenyala el camí del combat a prosseguir i la necessitat de pensar les revolucions abans de fer-les, i per fer-les bé.

Tres lluitadores llibertàries: Ha coincidit el 2014 la desaparició de Conxa Pérez, Antònia Fontanillas i Concha Liaño

Ferran Aisa

El 2014 ens van deixar tres dones llibertàries nonagenàries que van viure in situ la revolució de 1936 i la força de l'anarquisme a la península Ibèrica del primer terç del segle XX. Pérez, Fontanillas i Liaño representen la conjunció entre la lluita popular i la reflexió cultural. Les tres no en van tenir prou amb el fervor revolucionari i les dures condicions de les seves vides, i van condicionar la resistència a una sòlida formació intel·lectual i moral.

El 17 d'abril moria Conxa Pérez Collado, nascuda a Barcelona el 1915. Filla d'un militant anarquista, la Conxa va formar part de la CNT i de l'Agrupació Cultural Faros. Per la seva lluita sindical va ser tancada a la presó. El 1936 va marxar de miliciana amb la Columna Ortiz al front d'Aragó i va treballar en una fàbrica de municions col·lectivitzada. El 1939 va estar tancada al camp d'Argelers. Al seu retorn a Barcelona va participar en la lluita contra el franquisme des de la seva parada dels encants del mercat de Sant Antoni i a la transició va col·laborar amb l'associacionisme veïnal. Conxa Pérez va continuar sent militant de la CNT, posteriorment de la CGT i sòcia de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. El realitzador Ken Loach es va inspirar en ella per a un dels personatges femenins de la pel·lícula *Tierra y libertad*. Conxa Pérez ha intervingut en els documentals *De toda la vida, Vivir la utopía i Mujeres del 36.*

El 19 d'abril moria a Caracas Concha Liaño Gil, que havia nascut a França el 1916. Però la seva infància i joventut les va passar a Barcelona. Filla d'una família anarquista, als 15 anys formava part de les Joventuts Llibertàries del barri de Sant Martí. El 1935 va ser una de les dones fundadores del moviment Mujeres Libres i redactora de la revista del mateix nom. El 1939 s'exilia a França i, posteriorment, a Veneçuela.

Va participar en el documental de TVE V*ivir la utopía*. El 1996, Vicente Aranda es va inspirar en Concha Liaño per a un dels papers del seu film *Libertarias*.

El 23 de setembre moria a Dreux (França) Antònia Fontanillas Borràs, que havia nascut al carrer Robador de Barcelona el 1917. El seu pare, Josep Fontanillas, era un destacat militant de la CNT i la seva mare, Maria Borràs, era filla de l'igualadí Martí Borràs Jové i de la barcelonina Francesca Saperas Miró, veritable línia històrica de l'anarquisme del nostre país. El seu avi matern havia fundat a Gràcia, amb Emili Hugas, els periòdics anarquistes *La Justícia Humana (1886) i Tierra y Libertad (1889*). Martí Borràs, sabater d'ofici, va ser detingut i tancat al castell de Montjuïc com a col·laborador de l'atemptat de Paulí Pallàs contra el capità general de Catalunya Martínez Campos. Borràs no va poder suportar la pressió de la repressió i es va suïcidar el 1894 al castell.

Francesca Saperas i la seva filla Salud Borràs, que formaven part dels comitès de solidaritat amb els presos llibertaris, es van casar el 1897 amb dos condemnats a mort pel Procés de Montjuïc, els anarquistes Tomàs Aschiere i Lluís Mas, respectivament, que foren executats als fossars del castell. Francesca Saperas va ser desterrada a França i fins l'any 1923 que va retornar a Barcelona va viure a Argentina, Estats Units i Mèxic. La seva néta, Antònia Fontanillas, va viure el tarannà de la seva família amb exili a Mèxic durant la dictadura de Primo de Rivera fins al 1934, en què retorna a Barcelona i comença a militar a la CNT i a les Joventuts Llibertàries. El 1936 va treballar a l'administració del diari *Solidaridad Obrera*. Acabada la guerra es va quedar a Barcelona col·laborant en la lluita antifranquista i convertint el seu pis del carrer Robador va publicar diversos números clandestins de l'històric periòdic confederal. El 1948 coneix Diego Camacho, historiador i escriptor conegut amb el nom d'Abel Paz, que serà el seu company fins al 1958. El 1953 s'exilia a França, on col·labora en el Moviment Llibertari Espanyol i manté contacte amb els guerrillers anarquistes, sobretot amb Quico Sabaté.

A la transició participa activament amb la CNT i, posteriorment, amb la CGT. La seva vena cultural i documentalista la porta a col·laborar amb centres com l'Ateneu Enciclopèdic Popular i la Fundació Salvador Seguí. Recitava de memòria els poemes *Anarquines* de Felip Cortiella i cantava els himnes llibertaris *Fills del poble i A les barricades* en català. Antònia Fontanillas va publicar i va col·laborar en diversos llibres, el darrer d'ells és el dedicat a la poeta i fundadora de Mujeres Libres, Lucía Sánchez Saornil, que ha vist la llum recentment. Antònia Fontanillas ha deixat la seva magnífica biblioteca i hemeroteca a dues institucions: l'Arxiu Social d'Amsterdam i la Biblioteca Pública Arús.

** Article de l'historiador i escriptor Ferran Aisa publicat al suplement de cultura del diari El Punt Avui.*

Obsolescència del capitalisme

Agustín Guillamón

El model keynesià-fordista dels Trenta anys Gloriosos, des de 1945 al 1975, es basavaen un creixement constant del pastís que es repartia entre patronal, assalariats i impostos governamentals. El sistema es fonamentava en un creixement continu de la productivitat.
Aquest model va fer aigües, i va donar pas al model neoliberal-toyotista, de 1976 a 2008, que va fomentar el crèdit, l'endeutament d'estats i particulars i la desregulació bancària, com a motor de l'economia capitalista. El pastís es mantenia igual o fins i tot disminuïa, de manera que els salaris xocaven directament amb el benefici empresarial i els impostos. Van ser els anys de la derrota internacional del moviment sindical i la seva integració com un aparell d'Estat (exercint les funcions pròpies de la CNS en l'època franquista).
Amb la crisi iniciada el 2008 , el capitalisme ha entrat en una altra fase, que no té res a veure amb el model keynesià-fordista , ni amb el neoliberal. Ens trobem davant d'un model obsolet . No és que el pastís augmenti poc o que disminueixi , resulta que és una crosta enorme , però buida al seu interior.
El fet que ja no només ens evoquin les fallides probables d'empreses, sinó directament la dels Estats, és molt significatiu d'aquesta naturalesa de degradació, pròpia d'un capitalisme obsolet .
La història de la successió dels models productius en el capitalisme ens ensenya que són necessàries quatre condicions perquè una nova fase de creixement succeeixi a l'anterior, ja esgotada:
1) Una desvalorització massiva del capital, ja sigui mitjançant una crisi econòmica com la de 1929, o amb una guerra (com la Segona guerra mundial).
2) L'emergència d'un nou règim d'acumulació, portador d'uns augments de productivitat importants.
3) Una regulació, fonamentalment financera, que asseguri una producció rendible, alhora que les condicions de la seva realització.
4) Unes relacions de força entre les classes (tant entre les fraccions de la classe dominant, com entre aquestes i el proletariat) que permetin la instauració i l'expansió d'un nou model productiu.
Cadascuna d'aquestes condicions és necessària, però no suficient. Així, les desvalorització massives mitjançant la destrucció del capital fix durant la primera guerra mundial no van ser suficients per produir una fase de prosperitat, comparable a la que va existir després de la segona guerra mundial, ja que faltaven les altres condicions.
Després de la guerra de 1914-18, i malgrat la presència d'elements del model de regulació keynesià-fordista, la classe dominant tenia la il·lusió de poder tornar al que havia provocat l'èxit de la Belle Époque: el liberalisme colonialista. I encara que els moviments socials, després del crac del 1929, van donar origen a un New-Deal que va instaurar el keynesià-fordisme, l'impacte més limitat de la crisi econòmica a Europa, i les importants divisions entre les capes dominants al continent, van impedir l'acceptació i la instauració d'una nova fase productiva com als Estats Units. Van fer falta els horrors de la segona guerra mundial, la mort d´uns seixanta milions de persones i la destrucció de mitja Europa, per convèncer a tots els actors socials que adoptessin el nou model de regulació.
És doncs la conjunció de les quatre condicions, en un tot coherent, el que possibilita el desenvolupament d'un nou model productiu durant un temps determinat.
Res, absolutament res, en la situació present, indica que estiguem en vigílies que alguna cosa semblant sigui possible. El capital excedent encara no ha estat " sanejat " a través d'un procés de desvalorització massiva, és més, s'ha incrementat a conseqüència de les polítiques anticícliques dels poders públics. No ha aparegut règim algun d´acumulació que aporti uns augments substancials de la productivitat, ni tampoc un nou model de regulació. En fi, encara que existissin aquestes condicions, la configuració actual de les relacions de força entre les classes no permetria la seva adopció, donada la debilitat i inoperància actuals del proletariat.
Tot indica que, més enllà de les fluctuacions conjunturals que es presenten davant nostre, s'obre la perspectiva d'un descens inexorable als inferns. Aquesta perspectiva és la més probable en la situació actual, tant més que no està present cap de les condicions gràcies a les quals el capitalisme podria passar a una nova fase o model de prosperitat econòmica i social. Faran la seva aparició totes les ideologies burgeses, amb la finalitat de desviar el proletariat del seu únic i autèntic objectiu realista, que no és altre que la fi del capitalisme. I aquestes ideologies han estat en el passat: el nacionalisme, les guerres comercials fins a desembocar en guerres militars, el feixisme, el racisme, messianismes i mil·lenarismes de tota mena, l´estalinisme amb el seu capitalisme d´Estat, i un llarg etcètera de degradació i barbàrie.
Les democràcies parlamentàries, més o menys efectives, tenen els dies comptats: aquestes polítiques d'austeritat, aquestes brutals retallades, aquestes privatitzacions del sector públic ... estan demanant a crits règims autoritaris, i un feixisme que imposi obertament sacrificis inaudits a l'altar de les pàtries i de la guerra contra els incontrolats de sempre.
Res augura, en aquestes condicions econòmiques i en l'estat actual de les relacions entre les forces socials, la recuperació de la prosperitat d'antany. Les resistències, els moviments socials i les alternatives revolucionàries al sistema capitalista sorgiran de la intensificació de les contradiccions del capitalisme.
Les contradiccions capitalistes provocaran explosions socials, cataclismes i crisis, que no asseguren la fi catastròfica del capitalisme per si sol. Sense una intervenció revolucionària del proletariat, massiva, anònima i decidida, sense dirigents ni dirigits, sense lenins ni durrutis, sense herois de cap mena, que el destrueixi, el capitalisme romandrà i incrementarà la possibilitat de la fi definitiva de la Humanitat .
I en tot cas, només la lluita de classes pot impedir que aquestes polítiques de retallades socials, rebaixes de salaris i pensions, precarització del treball, atur massiu i pauperització generalitzada de la població, incloent capes cada vegada més àmplies de la classe mitjana, segueixin endavant i siguin cada vegada més agudes i profundes. L'explotació del capital no té altre límit que els obstacles, el "ja prou" i l'oposició que li planteja la lluita dels explotats .
L'única alternativa real, a tot el món, incloses Catalunya i Espanya, és la de revolució o barbàrie. En resum, i com ja s'ha dit més amunt: A la comunitat nacional, els treballadors només poden oposar la comunitat de lluita mundial de tots els proletaris contra la barbàrie i la misèria capitalistes.

La recepta

Frit mallorquí

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
Mig quilo de freixura de xot
Pulmó, lleu, cor, fet i melsa de xot
Un quilo de patates
Un manat de cebes tendres
Carxofes
Pèsols
Un pebre vermell
Dos-cents grams de col-i-flor,
Un poc d'api
llorer
fonoll fresc
Pebre coent
Pebre negre mòlta
sal i oli d'oliva

Elaboració:
La primera feina serà fer ben nets els òrgans del xot. Després les tallarem menuts. Dins una greixonera amb l'oli i els alls iniciarem un sofregit amb el pebret coent, les fulles de llorer i les carns. Paral·lelament, dins d'una altra greixonera, sofregir la ceba tendra a talls menuts, la patata a daus i el pebre vermell, a més de les carxofes tallades a grells, els pèsols, la col-i-flor i l'api.
Afegir a la greixonera de la carn tot el contingut de la de les verdures afegint-hi l'oli que necessiti per acabar de coure-ho. Rectificar de sal i pebre i afegir-hi el fonoll fresc. Deixar confitar.
Tenir preparat un bon pa pagès.

Bon profit!!!

Sindicalisme de conciliació o sindicalisme de lluita?

Ermengol Gassiot

En el conflicte que regeix la relació entre el Capital i el Treball, qualsevol acció col·lectiva des dels/les treballadores té dues alternatives molt senzilles: reconèixer els interessos antagònics entre ambdues parts i actuar en conseqüència o entrar a fer de mitjancers de cara a arribar a acords.
Una empresa en vaga convocada per sindicats que no són els majoritaris. Els i les treballadores es concentren davant la porta d'entrada. Fan una assemblea al carrer i discuteixen fer vaga. Apareixen delegats d'un comitè escollit fa quasi 4 anys, que sí que són d'un sindicat majoritari. Intervenen i s'ofereixen per entrar a l'empresa, parlar amb els amos. Per fer de mitjancers. Un afiliat del sindicat m'ho explicava indignat. Em deia "ells havien de ser els primers a no entrar, especialment perquè els treballadors/es havíem decidit fer vaga". Aquesta història podria ser de molts llocs del nostre país. I podria haver passat aquesta setmana com fa mig any. Quan fem sindicalisme de base, en el dia a dia dels centres de treball, sabem que sovint és complicat aplicar al peu de la lletra els grans discursos teòrics. Allò que pot semblar elemental i bàsic en un curs de relacions laborals o en una aula de ciència política de vegades pot veure's superat per una realitat que sovint és molt més complexa. Tot això és ben cert. Però també és igualment cert que el sindicalisme es mou sota algunes premisses que en un inici són ben senzilles. És després, en la seva adequació a cada realitat concreta, que caldrà desenvolupar-les. No obstant això, com deia, en el punt de partida són prou simples i categòriques.
En el conflicte que regeix la relació entre el Capital i el Treball, qualsevol acció col·lectiva des dels/les treballadores té dues alternatives molt senzilles: reconèixer els interessos antagònics entre ambdues parts i actuar en conseqüència o entrar a fer de mitjancers de cara a arribar a acords. Si el que pretenem és trencar amb la imatge d'un sindicalisme professionalitzat amb sindicalismes que quasi mai passen pel seu lloc de treball, d'entrada és indispensable no situar-se fora de les assemblees de treballadors/es. Especialment quan aquestes són actives. Tot allò que trenqui amb la cultura de la delegació i fomenti la de la participació és irrenunciable. En aquest sentit, és molt positiu que una assemblea de treballadors/es faci una passa endavant i opti per fer front activament a la precarietat laboral plantejant assimilar les seves condicions de treball a les d'altres empreses del sector. I nosaltres, els militants a sindicats hi hem de ser i fondre'ns en l'acció col·lectiva. Quan un comitè es presenta davant una assemblea com el mitjancer entre aquesta i l'empresa, està fent tot el contrari.
Defensar un sindicalisme de conflicte, de combat, implica en realitat tocar de peus a terra. Tots sabem que en absència de pressió la patronal, ja sigui al nivell d'una empresa concreta com en un pla global, no acceptarà aplicar mesures que erosionin els seus interessos en benefici dels i les treballadores. Mesures que poden ser salarials, d'estabilització dels contractes, de conciliació, horàries, de ritmes de treball, de seguretat laboral, i un llarg etcètera. En un context en què les institucions polítiques promouen bàsicament normes que beneficien els empresaris, la principal capacitat de pressió dels i les treballadores parteix de nosaltres mateixes. De la que podem promoure als centres de treball però també a fora, cercant la solidaritat entre nosaltres, que som la immensa majoria de la població.
Els darrers anys hem vist com han anat brotant a molts llocs formes de lluita en aquesta línia, superant les estructures legals de les relacions laborals i trencant esquemes del sindicalisme dominant en el règim sorgit del 1978. En funció de com els sindicats ens posicionem en aquests processos que no sempre hem promogut directament o, si més no, no ho hem fet en solitari, justificarem la nostra pròpia existència com a organització de la classe treballadora. El 1r de maig i la resta de l'any convé recordar-ho. De fet, cal tenir-ho present cada dia. I nosaltres ho intentem. Per això, en l'exemple que he esmentat, el nostre afiliat es va quedar amb l'assemblea, amb la lluita.

** Article d'Ermengol Gassiot, Secretari general CGT de Catalunya, publicat al Diari del Treball*

Els nostres botxins ens agraeixen els sacrificis

Antonio Pérez Collado

Ara que la corrupció -ja sigui en forma de comissions, sobresous o robatoris descarats dels recursos públics- comença a ser alguna cosa més que una presumpció, resulta encara més insultant que polítics i sindicalistes presumptament agraciats en aquest esport nacional en què s'ha convertit el trincar, apel·lin davant les càmeres a la nostra bona consciència ciutadana, agraint-públicament els sacrificis que gairebé diàriament cauen sobre les nostres castigades espatlles i els nostres exhaurits butxaques.
Des del Govern no es priven d'insistir en la seva particular percepció de l'estat de l'economia espanyola, assegurant davant de qui vulgui escoltar-que estem sortint, a velocitat de creuer, de la crisi i que Espanya crea ocupació a un ritme vertiginós. No els fa dubtar dels seus somnis ni tan sols la realitat que vivim la resta: milions d'aturats i de treballadors als quals el miserable salari ja no els dóna per viure dignament (deu milions d'espanyols estan a l'atur o cobren menys de 950 €), centenars de milers de joves universitaris que emprenen el viatge de l'emigració, majors als que els falta l'imprescindible, malalts d'hepatitis C als que se segueix negant les medicines, famílies a les quals els bancs arrabassen l'habitatge, petits comerciants i autònoms que han de tirar la persiana definitivament ...
Tot seguit, i sense escoltar el clam del carrer, procedeixen a agrair a la ciutadania el sacrifici que hem fet en acceptar mansament totes aquestes retallades que han permès que els beneficis d'Endesa, Repsol, Telefónica, ACS, Iberdrola, Mercadona, Zara , BBVA, Santander, etc. pugin entre un 25% i un 70%, mentre sous i pensions es congelen o fins i tot baixen.
Els gairebé emmudits líders dels dos sindicats oficials (cada vegada més qüestionats i menys majoritaris) també apliquen aquesta pràctica de signar retallades i Expedients de Regulació d'Ocupació, mitjançant els quals els treballadors pateixen minves en salaris i drets, són expulsats de l'empresa (per facilitar que entrin altres amb retribucions i condicions molt inferiors) i es veuen sotmesos a models de contractació absolutament esclavistes. No obstant això, aquests sindicalistes de despatx procuren assegurar escandalosos privilegis, fomentar la contractació dels seus familiars o pactar millores que solen consistir en sobresous, alliberaments de per vida o participació en fons de pensions.
Aquesta vergonyosa actitud d'antics sindicalistes de classe no és nova, encara que és ara -gràcies a uns quants jutges i periodistes- quan ja no poden seguir ocultant-la. Els casos dels ERO i la formació a Andalusia, les targetes opaques de Bankia, el reiterat exercici de corrupció del màxim responsable de l'ugetista sindicat miner d'Astúries, etc. donen fe d'això.
Si la doble moral dels grans partits és censurable, la dels ja ex grans sindicats no té nom. Agrair als treballadors dels bancs i empreses de l'IBEX 35 el sacrifici que ells mateixos els han infligit al pactar la pèrdua de condicions laborals i econòmiques i de milers de llocs de treball (recordem que en companyies amb grans beneficis) a més d'una amarga ironia, constitueix un exercici d'immoralitat.

**Antonio Pérez Collado és membre del Secretariat Permanent de CGT País Valencià*

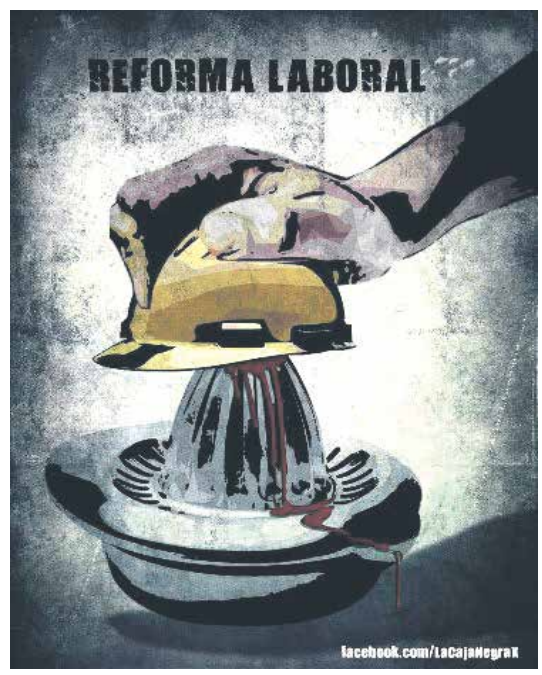

El far

Crònica de la corrupció política

Ferran Aisa

David Castillo Buils (Barcelona, 1961), periodista, poeta i novel·lista, coordinador del suplement "Cultura" d'El Punt Avui, és autor de diverses novel·les com *El Cel de l'Infern, No miris enrere, Barcelona no existeix i de poemaris com La muntanya russa, El pont de Mulhberg, Doble Zero, Downtwn i Game Over* (premi Carles Riba), ara presenta la versió castellana publicada per Amargord Ediciones (Madrid, 2014) d'*El llibre dels mals catalans. Burocràcia sentimental sobre la noció del temps* (Columna, Barcelona, 2010).

Es tracta d'una irònica crònica barcelonina i catalana de la vida d'alguns polítics de casa nostra que han viscut dins de la corrupció i del nepotisme. Polítics capaços de tot per assegurar-se la poltrona i el seu "modus vivendis". La versió castellana porta per títol *Burocracia sentimental sobre la noción del tiempo. Viperina novela en verso sobre los males y los malos catalanes.*

David Castillo s'esplaia maleint la burocràcia política convertida en casta de poder omnipotent. La veritat i la ficció es barregen entre les pàgines d'aquesta novel·la convertida en bàlsam poètic o en aquest llibre de versos que esdevé una novel·la viperina sobre els mals catalans.

Castillo traça les línies de la seva història a través d'un triangle (amorós-passional-quotidià.) d'un polític, un poeta i una prostituta d'elit (amant dels dos personatges). La història succeeix a l'època del tripartit que va governar la Generalitat de Catalunya després dels 23 anys de pujolisme. I com es pot veure en el treball de Castillo en lloc de minvar la corruptela instal·lada en el poder aquesta es generalitza amb escàndols financers, crisis d'infraestructures, ordenances cíviques, corrupció, etc.

A l'avís per a navegant que obre el llibre l'autor ens diu: "El paisatge és el d'un país amb milions d'aturats. En cada contenidor d'escombraries hi ha algú espigolant, pels vagons del metro i dels trens de rodalies hi ha un extens catàleg de rodamóns. A la vegada, des del poder, instal·lat en la doble moral, cada dia prohibeixen més coses.

Fart i sagaç, el cronista descriu algunes imatges des del consol del insomni, que és una taula de salvació." Des d'una perspectiva rebel però plens d'ironia i no exempts d'humor cavalquen els versos de Castillo reivindicant el dret a un salari i un habitatge dignes. I hi posa amb el seu sentit, clava una bandera negra contra el poder establert, alhora que denúncia l'eterna corrupció: "-Ya sabemos que este acepta dinero, le dice el empresario / a su hijo mientras le explica que ha remitido a un político / diez mil euros en una caja de Montecristos / en un sobre con destinatario claro, para el Partido. / El político, después de una hora de móvil, se guarda /el sobre en la americana y enciende un de los habanos. / (...) Al sacarse la chaqueta para entrar al Camp Nou, al Gamper, / nuestro querido diputado, exconsejal, con sueldo vitalicio, / percibe el crujido del sobre con los euros. / Los jugadores del Barça salen del túnel / con el himno, tan tópico, a tope. / Se enciende el segundo Montecristo. / Barça, Barça, Barça."

La taula de Porrera

Sant Jordi contra la Dragona

Artur Sardà

Ja ha passat Sant Jordi! Molt bonica la història del llibre i la rosa, però ens hem parat a pensar quin és el sentit profund del mite de Sant Jordi? Són la bella i la bèstia? I el valerós cavaller que la salva? Però, i si la donzella no volia ser salvada? I perquè donem per fet que ella no el podia matar d'un cop de llança com va fer ell? Que no te dos braços igual?

Però el mite ens parla d'una donzella indefensa, desvalguda, que necessita de la força del mascle per sobreviure! Si les coses són així, com no han de ser les donzelles fidels i agraïdes serventes, que dic serventes, esclaves, del seu poderós benefactor? Vet-aquí la primera ensenyança que es desprèn d'aquesta llegenda!

Però aprofundim una mica més! Mites similars n'hi ha en moltes cultures i civilitzacions. Per citar-ne només un de conegut, el de Teseu i el Minotaure, tot i que en aquest, Ariadna, la dèbil donzella, hi te un paper més actiu i ajuda a l'heroi a no perdre's pel laberint.

En Robert Graves, historiador, novel·lista i poeta britànic que es va instal·lar a Mallorca fins la seva mort, va fer una exhaustiva anàlisi del significat dels mites grecs, arribant a una interessant hipòtesi: els mites grecs són adaptacions fabulades de fets històrics reals des de la perspectiva dels vencedors! La història que amaguen la major part d'ells és la història de la progressiva i cruenta substitució del matriarcat pel patriarcat a tota la Mediterrània, coincidint amb l'arribada de pobles aris procedents del nord.

Aquests pobles, arribats en onades successives al llarg de segles, van anar conquerint per la força les pacífiques societats matriarcals i agrícoles i la seva barbàrie la van explicar de forma decorosa, venent-se com a generosos salvadors. Com Sant Jordi!

En realitat, el drac no era una amenaça per la dona perquè el drac era la dona, concretament aquesta mena de poder màgic i satànic que alguns mascles l'hi atribueixen i temen. Un poder que no és altra cosa que sensibilitat humana i coneixements. Les dones sàvies, a l'Edat Mitja, curaven perquè coneixien les herbes sanadores i perquè les motivava el patiment humà; però d'aquesta manera posaven en qüestió la versió eclesiàstica i patriarcal que deia que només Deu podia curar, i si li demanàvem per favor . Per això les cremaven per bruixes!!

Així que el mite de Sant Jordi, com tants altres, el que simbolitza és la submissió de la dona al mascle, la cultura patriarcal sobre la matriarcal, la força bruta sobre la intel·ligència. Alexandre el Magne fou convidat a desfer el nus gordià, un desafiament a la seva capacitat intel·lectual. Ell va tallar el nus amb l'espasa. O amb els ous, tant se val! És tot un símbol!

I que te a veure tot això amb les drogues? Perquè aquest article va de drogues, no? Sí, i és que certament el coneixement sobre plantes al·lucinògenes (màgiques) simbolitzava sovint aquest poder temible de les bruixes. I sí, l'actual persecució dels usuaris de certes substàncies, drogues suposadament perilloses, moltes naturals, s'assembla massa a les persecucions medievals de dones sàvies.

I és que en realitat no estem parlant d'homes ni de dones sinó d'un esperit, que si voleu en podem dir femení, en homenatge a tantes dones assassinades per ser perillosament sàvies i sensibles, però que en definitiva no és altra cosa que allò que en diuen la força del amor, l'impuls de cuidar als altres i de preservar la naturalesa, de pensar en els que vindran, de compartir, de solidaritzar-se, de col·lectivitzar.

I de l'altre costat tenim la competitivitat, la imposició, Sant Jordi salvant donzelles sense permís, les farmacèutiques fent negoci amb el patiment humà, l'Estat perseguint consumidors de drogues per reciclar-los, els taurons de les finances i els esportistes-gladiadors que es superen a sí mateixos. La cultura de l'estrès, ai , de l'esforç, que en diuen! La cultura que està devorant el planeta!

Si són capaços de matar dracs és que no respecten res!

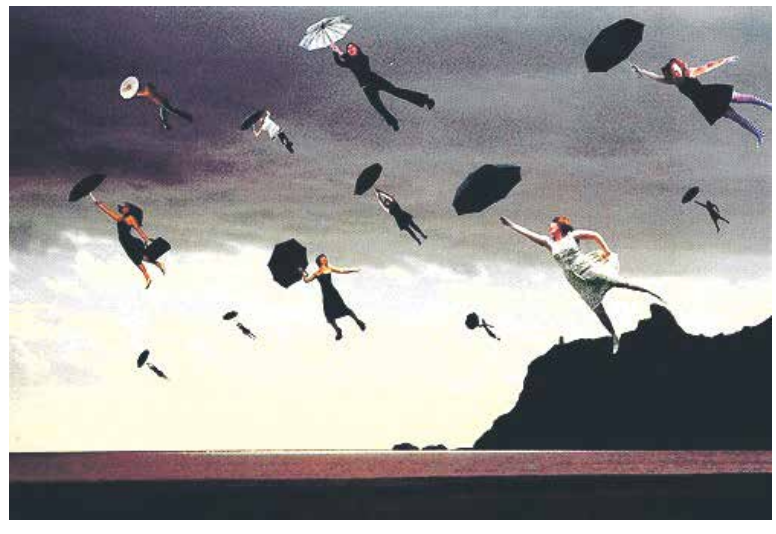

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

Cançons prohibides
Leonard Buczkowski, 1946

★★★★★

Autèntica delicatessen antifeixista. Una crònica de la història de Polònia durant la II Guerra Mundial, que agafa les cançons com a fil argumental i a la població de Varsòvia com a metàfora de tot un poble. Just després de l'ocupació alemanya del 1939, les cançons van ser un vehicle per a la sàtira política i la supervivència emocional. Les melodies eren les grans protagonistes. Així, veiem l'escena d'un concert clandestí en un apartament, on s'interpreta música de Chopin, un compositor aleshores prohibit pels nazis i que era símbol de la resistència. En un altre moment, un nen a l'autobús canta una cançó amb una lletra que insulta els alemanys a la seva cara, però aquests no entenen el polonès... La pel·lícula té molts personatges (jueus, partisans, col·laboracionistes, delators…) i planteja situacions com el suborn, la fam, els assassinats, els bombardejos, la por, la valentia, etc., que funcionen com la representació d'un ampli espectre de totes les classes socials i dels patiments de la guerra. La música (i, per extensió, la cultura) són els pilars de la civilització que cal salvar per si mateixos, en oposició a la barbàrie dels opressors, però, a més, també són armes per a la resistència política. Durant tota la pel·lícula sonen cançons amb lletres que animen a resistir contra l'enemic, a l'amor, a la nostàlgia per allò que s'ha trencat… Cinematogràficament és una pel·lícula trepidant, amb una agilitat narrativa on res no hi sobra. Les cançons es van encadenant l'una rere a l'altra, sense que poguem parlar pròpiament de gènere musical sinó d'un drama amb la música com la gran protagonista. Les escenes són vibrants, alegres i optimistes i només les trenca la violència dels opressors, representada en tota la seva cruesa. Impressiona, també, saber que aquesta pel·lícula es va rodar el 1946, immediatament després d'acabada la II Guerra Mundial, perquè veiem una ciutat destrossada, però forta. El ritme i la interpretació apassionada dels actors ens transporten al cor d'una societat culta, sensible i amant de la música i de la cultura.

Quan "Cançons prohibides" es va estrenar, les autoritats comunistes van vetar-la: la crítica als nazis funcionava amb tanta força que no era el cas que els espectadors fessin extrapolacions amb el nou règim autoritari.

Taxi zum klo
Frank Ripploh, 1980

★★★

Mítica cinta alemanya que tracta de manera desacomplexada les relacions homosexuals. Un mestre de primària, apassionat pels plaers de la vida, cerca la companyia d'altres homes amb qui manté relacions sexuals, sovint amb persones desconegudes. La seva parella, però, és partidària de l'amor romàntic.

Entre l'una tendència i l'altra, la pel·lícula aposta per l'alliberament sexual. Múltiples escenes de sexe desinhibit (pluja daurada, sexe als banys, exploració rectal, fel·lacions, etc.) són ficades a la trama argumental amb absoluta naturalitat i contrasten amb les frustracions de les normes heterosexuals, com la monogàmia a la parella, la imposició del concepte de fidelitat o la violència masclista (exemplificada en la situació d'una de les veïnes del protagonista). Les escenes sexuals (amb els pas del temps i l'allau d'imatges pornogràfiques d'Internet) han perdut el seu impacte transgressor i, potser, la part més interessant és l'aire fresc i alegre dels personatges, la reflexió sobr els valors morals que transmetem als nens i, sobretot, el retrat de Berlín com una ciutat oberta a la modernitat.

Obrers sortint de la fàbrica
Harun Farocki, 1995

★★★

Un assaig sobre la fàbrica com un espai simbòlic de representació de la lluita social, tal i com el cinema l'ha recollit durant els seus primers cents anys de vida. A propòsit de la pel·lícula "Els obrers sortint de la fàbrica Lumière", que els germans Lumière, els famosos pioners de la indústria cinematogràfica, van rodar el 1895 davant de la fàbrica de la seva propietat. Farocki analitza aquesta coneguda peça i observa petits detalls que mostren com els obrers sabien que estaven sent filmats i com, per aquesta raó, canvien el seu comportament en presència de la càmera.

Durant el posteriors cent anys, la dinàmica es repetirà constantment: el cinematògraf projectarà escenes d'obrers sortint d'alguna fàbrica i, també en aquestes altres ocasions, assistirem a una representació en tota la regla. Una representació, però, que evidencia les convulsions polítiques i socials del segle XX. Així, veurem talls de pel·lícules del Hollywood clàssic, de l'avantguarda soviètica, del realisme socialista, de la República de Weimar, etc. interpretats amb una narració pausada i en clau poètica. Una petita delícia visual que mostra com la creativitat artística pot reforçar el missatge dins del gènere assagístic.

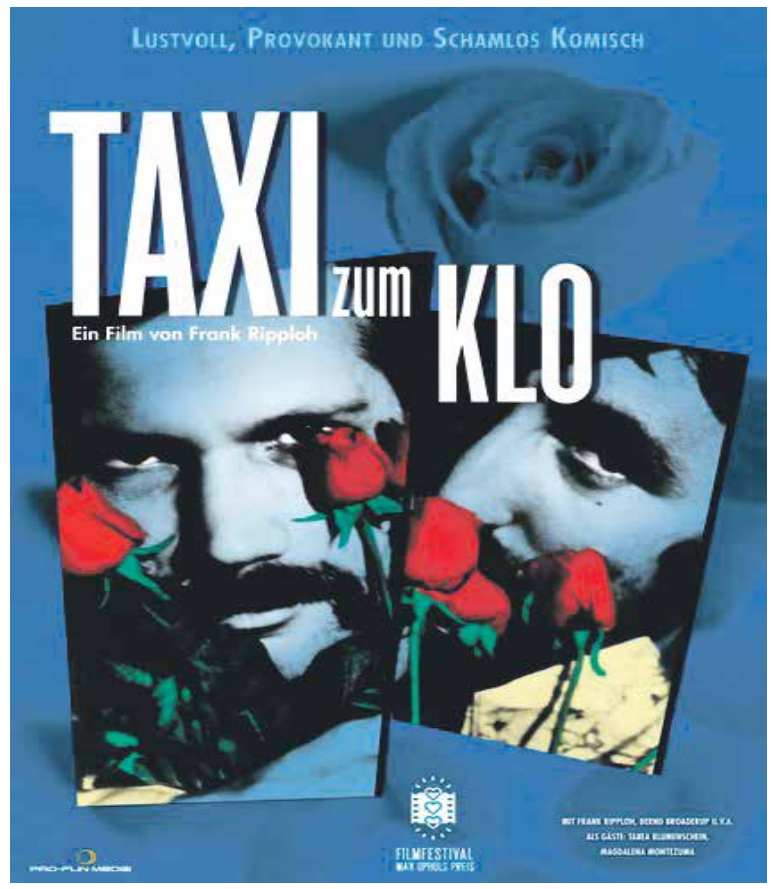

El documental Temps de CanVi(e)s' reivindica la Barcelona silenciada

Jordi Molina

El documental *Temps de CanVi(e)s* posa llum a un del darrers conflictes socials que més han sacsejat Barcelona. La cinta, juntament amb *Ciutat Morta, Bye Bye Barcelona o Set dies amb la PAH,* confirma el documental com un gènere a l'alça a l'hora de retratar la Barcelona rebel dels darrers anys.

Internet i les xarxes socials són el nou paradigma d'una fornada de cineastes que viuen al marge de la indústria, i que recullen el guant de referents com Joaquim Jordà, Mercedes Álvarez o José Luis Guerín.

Un dels darrers conflictes socials més intensos de Barcelona ha estat el que va suscitar l'enderrocament de Can Vies, el mes de maig de 2014. Gairebé un any després, el passat 20 de març, s'estrenava a Can Batlló el documental *Temps de Can Vi(e)s,* una crònica dels fets que van sacsejar la ciutat durant uns dies tensos i confusos. Càrregues policials, política i models alternatius de construcció comunitària es van barrejar en un còctel en què els estigmes van aflorar generat bàndols i prejudicis.

Ara, una iniciativa de cinc autors —quatre alumnes i un professor— de l'associació i escola de comunicació DateCuenta vol posar llum als fets amb un documental que arriba quan encara persisteix la ressaca de l'impacte provocat per *Ciutat Morta.* "Ens volem preguntar què s'entén per violència i quins models de ciutat poden conviure a Barcelona", explica Mar Valldeoriola, una de les autores del projecte, estretament vinculada als moviments veïnals del Poble Sec i el Paral·lel.

La crònica sobre l'enderrocament i les manifestacions que van tenir lloc durant la setmana posterior al desallotjament del centre autogestionat de Sants, serveixen de pretext per abordar una reflexió amplia i plural sobre l'autogestió, entesa no només com una forma d'organització veïnal, sinó també com una "escola de vida" per a moltes persones, tal i com explica Valldeoriola. El documental inclou entrevistes a persones properes a Can Vies; com ara Ferran Aguiló, David Fernández o Elba Mansilla; però també representants veïnals contraris, així com membres de l'Ajuntament, com el regidor de Sants-Montjuïc, Jordi Martí.

La cinta, de 50 minuts, s'endinsa en la història de Can Vies, amb 17 anys a l'esquena, i en la seva "fructífera relació" amb el barri de Sants. Després de l'emissió, s'obria un debat entre públic i els autors de l'obra, que s'anava reproduint en diversos punts del territori durant les següents setmanes.

La pantalla rebel

D'aquesta manera, *Temps de CanVi(e)s* se suma a un grapat de documentals que han fet aflorar la Barcelona silenciada en els darrers anys. El relat institucional d'una ciutat oberta i amable ha col·lidit amb la Barcelona fosca d'uns veïns que lluiten per no ser desnonats, a S*et dies amb la PAH de Barcelona;* que abandonen els seus barris a causa de la gentrificació, a *Bye Bye Barcelona;* o la ciutat on la impunitat policial, judicial i política s'imposen per la força, com a Ciutat Morta.

Ha estat precisament l'impacte d'aquesta última obra, dirigida per Xavier Artigas i Xapo Ortega, la que ha aixecat les faldilles de la Barcelona de postal deixant a la intempèrie les seves vergonyes. "El documental ens permet arribar a l'espectador des d'espais de percepció més sensorials que no pas racionals", reflexiona Artigas, que contraposa la rigidesa de les dades del periodisme amb les virtuts del llenguatge audiovisual, amb un peu en el món de l'art.

I és que el periodisme o la crònica literària –de vegades a cavall del gènere negre— han recollit a contracorrent el testimoni de la Barcelona que viu a l'ombra de la marca, però segurament sense l'impacte de que gaudeix el gènere documental, com ha demostrat la sacsejada social i política de *Ciutat Morta*.

En la mateixa direcció es manifesta Eduardo Chibás, director de *Bye Bye Barcelona,* un retrat colpidor dels riscos de la massificació turística. "Els documentals són especialment útils per mostrar les cares ocultes de les coses, despertar consciències i obrir debats". Les dues cintes, de la mateixa manera que *Temps de CanVi(e)*s –però també S*et dies amb la PAH de Barcelona; MACBA, la dreta, l'esquerra, i els rics; Barcelona era una festa; o Morir de dia*– els autors parteixen d'un buit informatiu i coincideixen en assenyalar els mitjans convencionals com a responsables d'haver girat l'esquena al servei ciutadà.

"Nostres creiem en el periodisme d'investigació i sorprèn com els mitjans de contrainformació, de barri o alternatius, ens van ser molt més útils que no pas els mitjans tradicionals", explica Artigas, que cita els exemples de La Directa, Masala o La Burxa. En la mateixa línia s'expressa el professor de DateCuenta, un dels autors de *Temps de CanVi(e)s*, Pablo Rogero, que posa sobra la taula la independència envers les institucions. "Hem fet un petit documental amb vocació de fer-se gran, i l'hem fets amb afecte, esforç i passió per suplir l'escassetat de mitjans o suports institucionals, que ni hem buscat ni volem", explica abans de concloure: "Nosaltres decidim què volem que sigui i el públic fins on ha d'arribar".

Versió oficial, versió real?

En el cas de *Ciutat Morta,* la versió policial va acabar per convertir-se en l'oficial. "El cas 4-F apareixia únicament a les planes de Successos, una secció en què els periodistes depenen de la policia per obtenir informacions, la qual cosa genera una afinitat entre ells i els seus informadors que els porta a assumir com a cert tot el que els hi arriba", explica Artigas. Una manca de contrast que, tal i com descriu l'autor, "denota una gran mediocritat del periodisme d'aquest país".

Chibás insisteix en la distància que hi ha entre el relat triomfalista institucional i el popular. "Fins fa ben poc, tot el que es deia al voltant del turisme a Barcelona era positiu i els mitjans només es parlaven de les quantioses sumes que deixen a la ciutat". I és que només cal recordar lemes com Barcelona, posa't guapa; Barcelona, la millor botiga del món; o Barcelona, inspira —i els milions d'euros que han suposat— per entendre fins a quin punt Barcelona ha compartit la seva identitat amb la d'una marca.

Amb referents com *Welcome and Goodbye*, sobre Berlín i Síndrome de Venècia, el director va començar a treballar amb els testimonis de persones vinculades a les associacions de veïns, "fonamentals" per a l'obra. Chibás deixa clar que no es tracta d'un relat contra la indústria del turisme, ni molt menys en contra dels seus visitants; sinó "d'un crit alarma" que mostra com el ciutadà va perdent cada cop més espais públics en benefici del consum ràpid de Barcelona, el quart destí del món més decebedor per la seva massificació.

Activisme i internet: nou paradigma

Cada cop és més habitual que les assemblees de barri o plataformes ciutadanes incorporin recursos audiovisuals com a material de sensibilització i de lluita. Un component que té molt a veure amb la preparació multidisciplinària de les noves generacions d'activistes que no-dreixen el moviment veïnal. És fàcil trobar vasos comunicants entre algunes de les darreres obres i aquest caldo de cultiu que representa l' activisme 2.0, alhora que cal posar en valor l'aportació de cineastes autogestionaris que han anat més enllà dels estereotips urbans.

L'escola lliure DateCuenta, festivals de cinema independent com l'Alternativa o els deixebles de "l'autoproclamada escola de documental de Barcelona" –en paraules d'Artigas—, en al·lusió al màster de documental de creació de la Universitat Pompeu Fabra, són el vivier d'una generació que treballa amb pocs recursos, al marge de la indústria. I amb una complicitat absoluta amb Internet i les xarxes socials, "el nou paradigma", segons pronostiquen. "Els mitjans de comunicació tradicional, com els diaris en paper o la televisió en graella tancada, estan en decadència", sentència Artigas.

Una generació jove que té memòria i, per tant, referents. I és que la mirada crítica del documental envers la ciutat està a l'alça, però no és nova. Cineastes com Joaquim Jordà (*De nens*, 2003), Mercedes Álvarez o José Luis Guerín (*En construcción,* 2000) han servit d'inspiració a una nova fornada de creadors i periodistes que han fet una lectura mordaç dels conflictes oberts actualment a Barcelona. Una ciutat amb "mil perfums, mil colors i mil cares", com diria Serrat, però no totes amb la mateixa projecció. Potser ara la balança comença a estar més equilibrada que mai.

** Article publicat a Catalunya Plural, eldiario.es*

Llibres

Història-anàlisi de les ràdios lliures a Catalunya i el seu futur

Salvattore – Ràdio Pica

Autoedició, 2014, 64 pàg.

Un llibret escrit per Salvattore, fundador de Ràdio Pica el març de 1981, actualment la ràdio lliure en funcionament pionera de l'estat espanyol. Un llibret autoeditat dedicat a Màrio de B. Ràdio.Klara.i Enric -Electrònic-, que pretén aproximar-nos a la història i problemàtica de les ràdios lliures, bàsicament a Catalunya, des de 1977 fins l'actualitat. Les pioneres transmissions van ser als barris més populars de Barcelona majoritariament.en entorns llibertaris i associacions de veïns, eran les primeres emissions lliures de l'estat espanyol. De de llavors ha plogut molt, però l'experiència comunicativa dissident de les ràdios lliures s'ha mantingut fins els nostres dies.

Només el podeu trobar a la Llibreria Cap i Cua de Gràcia, Barcelona, o el podeu demanar al correu electrònic radio.pica@gmail.com

La huelga de alquileres y el comité de defensa económica

Barcelona, abril-diciembre de 1931

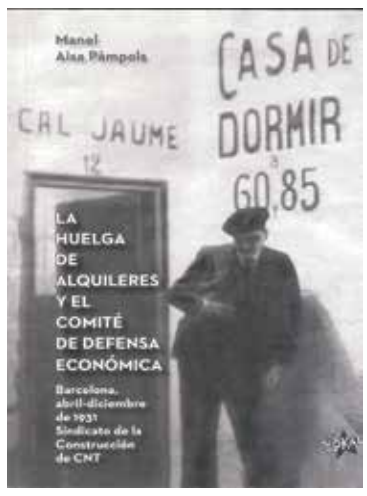

Manel Aisa

El Lokal, 2014, 192 pàg.

L'Associació Cultural El Raval-El Lokal de Barcelona ha publicat aquest assaig de reconstrucció històrica que ens parla d'una lluita pel dret a l'habitatge digne.

Manel Aisa, autor del llibre i una persona clau en la recuperació de l'Ateneu Enciclopèdic Popular després de la mort del dictador, escriu des de la tradició de l'autodidactisme, iniciada pels obrers i camperols militants del segle XIX. Aisa s'aplica a la investigació històrica amb rigor i fa una recerca exhaustiva de les fonts: premsa de totes les tendències, manifestos, anuaris estadístics, bibliografia especialitzada... En aquest sentit destaca l'apèndix fotogràfic del llibre, que esdevé una galeria d'imatges del tot imprescindibles per captar l'ambient social de Barcelona, la misèria del barraquisme i la violència de la repressió.

La vaga de lloguers coincideix amb la proclamació de la Segona República espanyola, que entre els treballadors va generar grans expectatives de ser una fita en el camí cap a la justícia social. L'esclat del conflicte és fruit d'una profunda crisi econòmica, local i mundial, un atur massiu i l'immobilisme de les classes benestants davant les demandes de millores de les condicions de vida de gran part de la població. L'èxit de la vaga general de 1919 provocà una reacció intransigent dels privilegiats, que des de llavors, no van acceptar cap negociació amb els obrers i van intentar imposar les seves prerrogatives mitjançant tot tipus de procediments, tant si eren legals com si no.

Les classes subalternes es van rebel·lar contra els continus desnonaments, els preus abusius dels lloguers (Barcelona, i Catalunya en general, era i continua sent un dels llocs d'Europa amb el preu dels lloguers més alt), i la falta crònica d'habitatges, aprofundida a més a més per les onades migratòries fomentades per les obres de l'Exposició Universal de 1929. D'aquesta manera la gent va iniciar un procés de desobediència civil. Les famílies es van defensar amb una actitud a l'ofensiva, que van saber combinar amb propostes per crear mecanismes que evitessin l'especulació en el preu dels lloguers i aturessin els desnonaments.

Les noves autoritats republicanes van gestionar el conflicte amb la mateixa repressió que el règim monàrquic, però malgrat la pressió de les detencions, els empresonaments i les tortures, la vaga es va estendre a tots els barris populars de Barcelona i a les poblacions de les rodalies, com Badalona i Santa Coloma de Gramanet.

La vaga es va consolidar i va durar nou mesos gràcies al protagonisme decisiu de les dones i els nens els quals es van incorporar a una dinàmica de lluita que més endavant permetrà l'aixafament del cop feixista del 36 i a l'articulació del malestar pel Sindicat Únic de la Construcció de la CNT de Barcelona, que va crear el Comitè de Defensa Econòmica amb l'objectiu de recollir les demandes, organitzar la solidaritat, plantejar l'acció directa i la negociació.

Vuitanta-quatre anys després vivim situacions semblants: crisi econòmica, atur, decadència de les estructures pseudodemocràtiques, precarietat, implantació de noves lleis repressores... Una situació
en què ahir i avui el dret a l'habitatge és qüestionat per milers de desnonaments, amuntegament, condicions insanes, preus desorbitats i barraquisme. Avui dia la injustícia es fa més absurda amb l'existència de milers de pisos buits arran de la bombolla immobiliària.

El testimoni de la vaga de lloguers ens interpel·la en uns moments en què predominen les posicions defensives entre alguns dels moviments socials que lluiten contra les retallades, les privatitzacions i l'encariment desproporcionat dels serveis bàsics. Aquest tros de la història ens recorda que cal practicar la insubmissió col·lectiva per frenar la destrucció de drets. I no cal anar tan lluny per comprovar la pràctica d'aquest tipus d'accions. Tanmateix, la lluita contra els impostos abusius en el rebut de l'aigua que van protagonitzar milers de ciutadans a Barcelona i l'Àrea Metropolitana, fa dues dècades, és hereva d'aquesta tradició.

Pasqual Aguilar

Revistes

DIRECTA

Mitjà de comunicació en català d'actualitat, investigació, debat i anàlisi, https://directa.cat/

LA REVOLTA DE LES ESCALES

Suplement de la Directa dedicat a la vaga de tècnics i subcontractes de Movistar-Telefónica.

ROJO Y NEGRO

Revista mensual confederal de la CGT amb l'actualitat sindical i social, http://www.rojoynegro.info/

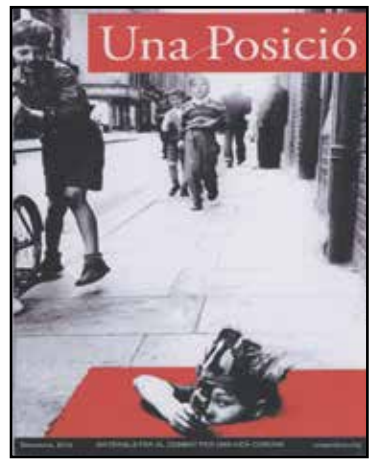

UNA POSICIÓ

Publicació autònoma i llibertària des de fora de les institucions de la democràcia parlamentària, http://www.unaposicio.org/

Butlletí Informatiu 148. Modificació del règim de mútues i incapacitat temporal en els primers 365 dies de la seva durada

La Llei de Mútues Patronals, aquesta arma de destrucció massiva de la salut de les persones treballadores, ja és un fet des del 1 de Gener de 2015. El Govern del PP, enemic número ú dels drets dels treballadors i treballadores, torna a mostrar el més absolut menyspreu cap a un dels drets essencials de la vida: la salut, en aquest cas la salut laboral, la qual es converteix en un article de luxe i per tant, privatiu de les classes altes i poderoses (empresaris, polítics, executius, directius).

http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article11057

Butlletí informatiu 149. Reial Decret Llei 1/2015 del PP. Continua el desmantellament del bé públic

El Reial decret-llei 1/2015, amb entrada en vigor l'1 de març de 2015, un altre decretazo multiusos per a remoure encara més la merda: retallada d'impostos socials als empresaris… contractes precaris a preu de saldo…segones oportunitats falses per a qui ha perdut la casa, negoci… marxa enrere en les taxes judicials…

http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article11068

Plataforma Cel Net, col·lectiu ecologista del Camp de Tarragona

“El control oficial de la contaminació atmosfèrica destaca per la seva opacitat”

“Són evidents les mancances actuals del nostre país en quant a la protecció de la qualitat de l’aire per a la salut de les persones”

Josep Estivill

- Què és Cel Net i a què us dediqueu?
Cel Net és una plataforma ciutadana creada l’any 2008 que té per objectiu aturar el creixement de la indústria contaminant al Camp de Tarragona i promoure un control més exhaustiu de les emissions i immissions de compostos contaminants d’aquest tipus d’indústria.
Al llarg dels últims anys hem dedicat grans esforços per que els ajuntaments del Camp financessin un estudi objectiu, transparent i real sobre la qualitat de l’aire al Camp de Tarragona. Finalment aquest estudi es va realitzar al llarg de l’any 2013 i 2014 per part de la Universitat Politècnica de Catalunya.
Actualment estem molt implicats en la difusió dels resultats de l’estudi i treballem per a que es transformi l’actual metodologia de control.

- Quins són els principals resultats de l’estudi?
L’estudi evidenciava les mancances actuals del nostre país en quant a la protecció de la qualitat de l’aire per la salut de les persones. En conjunt s’han detectat nivells de Compostos Orgànics Volàtils (TCOV) que superen els estàndards de qualitat en tots els municipis que han participat de l’estudi. Destaca l’alta presència a la zona de dos compostos tòxics, com el benzè, el 1-3 butadiè o el benzo(a)pirè. Tots ells són declarats com a potencials cancerígens per organismes de referència com l’Organització Mundial de la Salut o l’Agència de Protecció Ambiental Americana.
A més a més, s’ha evidenciat que els nivells de contaminació dels municipis afectats, depenen molt de l’època de l’any en que s’estiguin mesurant, i que caldria tornar a valorar la ubicació de les casetes de control de la XVPCA de la Generalitat de Catalunya.

- Com valoreu el control oficial de la contaminació atmosfèrica?
Aquest control ha destacat no tant per la seva qualitat com per la seva opacitat. És inconcebible que cap administració pública disposi de suficient informació real, objectiva i transparent dels nivells dels compostos contaminants emesos per la indústria petroquímica (o si en disposa, que no la faci pública). L’opacitat, la manipulació i la por a l’alarmisme han estat els principis que han regnat a l’administració pública al llarg de tots aquests anys. Els resultats de l’estudi de la UPC i les reaccions de les administracions públiques responsables en són un bon exemple.
Desconeixem quines sancions s’apliquen en cas de sobrepassar els nivells dels pocs contaminants que estan legislats.

- Quina és la qualitat de la legislació actual que regula el control de la contaminació atmosfèrica?
És una legislació que, contràriament al que es podria esperar, al llarg dels últims anys s’ha anat convertint en cada cop més laxa. De l’estudi se’n desprèn que està constituïda de forma general i en cap cas contextualitzada a les especificitats de cada zona.
Ens trobem amb una legislació que omet certs productes cancerígens, que no especifica quines conseqüències té, per les indústries, superar els nivells establerts de certs compostos cancerígens legislats, i que tendeix a minimitzar els efectes d’aquests compostos en la salut de les persones i el medi ambient en general.

- Quina importància té la pressió social?
Pensem que la pressió social ha estat, i és, clau en aquest procés. El que menys ha agradat a polítics i al sector empresarial de la química ha estat que la gent comencés a preguntar, a trucar al 112 alarmats per les pudors que sentien, a demanar respostes als seus alcaldes, etc. La pressió social té molt de poder tot i que de vegades no en siguem del tot conscients, i pensem que queixar-se no serveix de res.
Les poblacions més properes, en aquest cas, al polígon nord de Tarragona estem molt acostumats a conviure amb aquestes incerteses, amb el desconeixement i les pudors, sorolls, fums... ho hem normalitzat de tal manera que molta gent no ho veiem com un problema.
Des de Cel Net pensem que la difusió de tot el que fem és important, perquè la gent ha d’estar assabentada i tenim el dret de reclamar saber que respirem, i estar segurs que tenim “aire potable”.

- Què reclameu amb el vostre estudi de qualitat de l’aire?
Des de la Plataforma Cel Net reclamem:
1. Fer extensiu aquest estudi a altres poblacions properes al complex petroquímic del Polígon Nord del Camp de Tarragona.
2. Reduir immediatament de les emissions localitzades i difuses dels compostos químics detectats en aquest estudi que sobrepassen els estàndards de qualitat de l’aire així com la incorporació i el control dels que encara no figuren en la Xarxa de Vigilància de Prevenció de la Contaminació (XVPC) de la Generalitat de Catalunya.
3. Demanar la regulació d’aquells contaminants que actualment no es contemplen en els programes d’avaluació de la contaminació i que a nivell internacional se’n coneixen límits de qualitat.
4. La creació d’un equip de control, extern i transparent. Això implica una nova forma de control.
5. Fer palesa la responsabilitat que té la Generalitat de Catalunya i altres òrgans de l’administració pública en el control i la regulació de la contaminació.
6. Investigar sobre els efectes de les emissions atmosfèriques en la salut de la població al Camp de Tarragona.
7. Que el conjunt de les Empreses Químiques del Camp de Tarragona assumeixin la responsabilitat que els pertoca, agafant un paper d’implicació activa, positiu i constructiu en la protecció del medi ambient i la salut de la població. Situant-se, així, en una nova forma de producció del segle XXI, la denominada “economia verda”.
8. Que els costos dels futurs controls i les anàlisis recaiguin sobre les mateixes empreses que desenvolupen la seva activitat en el territori i que, en definitiva, són els responsables de la contaminació.